

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๒๗/๒๕๕๕ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๔
วันศุกร์ที่ ๑๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา.

ท่าการแทนประธาน ฯ : วันนี้สมาชิกมาประชุม คนเป็นองค์ประชุม
ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป
ก่อนไปพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต่อจากวันก่อนขอให้สมาชิก
พิจารณานาน

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๘๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ ไม่มีการแก้ไข
นายสุวิชัย พันธุ์เกษม (เชียงใหม่) : สำหรับมาตรา ๕๕ ข้าพเจ้าได้เสนอขอ
แปรญัตติให้กร่างมากรานี้เสียใหม่ ให้มีข้อความดังนี้ มาตรา ๕๕ พุทธศักราชและสภาผู้แทน
มีอำนาจเลือกสมาชิกตั้งเป็นกรรมาธิการสามัญและมีอำนาจเลือกบุคคลที่เป็นสมาชิกหรือมิใช่
ให้เป็นผู้แทนสมาชิกขึ้นเป็นกรรมาธิการวิสามัญ เพื่อกระทำการหรือข้อความใด ๆ อันเป็น
ของรัฐเกี่ยวกับส่วนใดเสียของประชาชนแล้วรายงานต่อสภา คณะกรรมาธิการมีอำนาจเรียก
บุคคลให้มาแสดงความคิดเห็นในข้อคดีที่พิจารณาอยู่นั้นได้
ดังนี้ในวรรคสุดท้ายว่า บุคคลว่าที่มีการเปิดสภาใหม่ตามวรรคหรือเมื่ออายุสภาสิ้น
หรือยุบสภา ให้เลือกตั้งคณะกรรมาธิการซึ่งคณะหนึ่งเรียกว่ากรรมาธิการประจำ มีหน้าที่
คอยรักษาประโยชน์ของสภาผู้แทนและปกครองสมัยประชุม แต่ในระหว่างที่สภาถูกยุบให้มิหน้าที่
ให้ความเห็นแก่รัฐบาล) กรรมาธิการนี้ให้มีอายุเท่ากับสภา เกลสิทธิ์บัญญัติไว้ในมาตรา
๕๕ ให้คุ้มครองถึงบุคคลผู้กระทำความผิดตามที่ตามมาตรา ๒๖๖ ห้ามข้าพเจ้าได้มาขอแปรญัตติ
แก้ไขข้อความที่ว่า ให้มี สันตติงคคณะมนตรี Standing Council ขึ้นในมาตรา ๒๖๖ เพื่อ
แทนที่ว่า ข้าพเจ้าได้ไปดูรัฐธรรมนูญของในต่างประเทศแล้ว เรามีความเห็นว่าเป็น

ไม่ปรารถนาหรือสละความดีที่
 สภาผู้แทนราษฎร สภาชิกของสภานั้นแสดงการไม่ทำอะไรที่จะพึง เพราะฉะนั้นจึงควรให้มีการรมา-
 อธิการคนหนึ่ง แม้จะบุบสลายการรมาธิการนั้นก็ยังมีอยู่ด้วยวิธีประโชนบ้าง ๆ เช่นสมมติว่ามีการ
 ที่แล้วมีการบุบสลาย แล้วสภานั้นไม่มีค่าแสดงการของรัฐบาลว่า ฝ่ายสมาชิกมีความเห็นอย่างนั้น
 อย่างนี้คือรัฐบาล แล้วฝ่ายกษัตริย์การซึ่งเป็นผู้รับประโชนนั้นแสดงออกไปเพื่อให้เห็นว่า สมาชิก
 มีความเห็นอย่างนั้นอย่างนั้น เป็นการชกแย้งกันอย่างนี้ แล้วก็ขอให้ประชาชนเป็นผู้วินิจฉัยด้วย
 ฝ่ายใครอยู่ได้บ้าง/หรือฝ่ายใดบ้าง แล้วประชาชนจะได้พิจารณาเลือกเข้ามาในสภาผู้แทนราษฎร สำหรับ
 กรณีปกติ ถ้าไม่มีสมัยประชุมรมาธิการนี้เป็นผู้คอยพิจารณาพระราชกำหนด สมมติว่ามีการกระทำ
 พระราชกำหนดขึ้นในระหว่างที่สภาไม่เปิดประชุม เมื่อครบแล้วก็ประกาศออกใช้บังคับเป็น
 กฎหมายได้ การรมาธิการนี้เรียกว่าเป็นเอกเทศ-กติกาก็คือว่าอยู่ประจักษ์ที่วงงานที่เราออกพระราช
 กำหนดมานั้น พิจารณาว่าพระราชกำหนดที่ออกมานั้นชอบด้วยเหตุผลหรือไม่ เป็นวาระฉุกเฉินหรือ
 ไม่ จะเรียกประชุมในทันทีหรือไม่และจะประโชนแล้วแล้วหรือไม่ และเมื่อเปิดประชุมแล้ว
 รัฐบาลจะได้เอาพระราชกำหนดนั้นเสนอให้สภาให้เหตุผลหรือไม่อนุมัติ สภาที่จะยอมที่จะตั้งเสียง
 จากคณะกรรมาธิการผู้ใดว่าจะให้อนุมัติหรือไม่อนุมัติที่จะให้อำนาจพระราชกำหนดเป็นประโชน
 ได้เสียของประชาชนโดยมาก—มีการพระราชกำหนดขึ้นเกี่ยวกับภาษีอากร หรือเกี่ยวกับการ
 ใช้เงินของรัฐในกรณีฉุกเฉินให้มีการสร้างนครหลวงก็อาจจะทำได้ เป็นเรื่องใหญ่โตและเป็นเรื่อง
 ที่จะต้องวินิจฉัยในสภาในวาระสุดท้าย จึงควรที่จะมีคณะกรรมาธิการผู้ที่มีความดีเยี่ยมเพื่อคอยรักษา
 ประโยชน์ส่วนรวม นอกจากนั้นในต่างประเทศคณะกรรมาธิการประจำ สันนี้ยังมีหน้าที่เช่นเดียวกับ
 เจ้าพนักงานสืบสวน คืออาจจะเรียกใคร ๆ ผู้ที่ผู้มาสอบสวนในกรณีที่มีการกระทำความผิด เช่น ไป
 สืบสวน
 เกี่ยวจับกุมผู้ซึ่งสมาชิกสภาต่าง ๆ มา ๆ นั้น การรมาธิการผู้ที่มีคุณสมบัติก็เอาไว้ค้างคานค้างทำ
 ให้กัน รัฐบาลก็ทำให้ สภาให้ทำให้ ผลที่สุดเมื่อเปิดสมัยประชุมก็เอาเหตุผลมาขยับกัน ในสภา เมื่อสภา
 เห็นชอบทางใหม่ที่เป็นเหตุหนึ่งว่า รัฐบาลนี้จะอยู่ได้หรือไม่ได้ นี้เป็นสิทธิคุ้มครองเป็นเสรีภาพของ
 ประชาชนพลเมือง ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าใหม่ ๆ มาเวลานี้จะร่างให้ดีกว่าจะใช้ขยายให้มี
 กรรมาธิการเป็นทุกสิ่งทั้งนี้ใครเรียกมานี้ แล้วการรมาธิการไม่เห็นด้วยและไม่บรรจุให้มัน ข้าพเจ้า

จึงได้พบในที่นี้เพราะว่าเป็นเพราะเหตุใด หรือเป็นเพราะว่าคำงประเทเขาไม่ทำเช่นนั้นหรือ
หรือว่าถ้าท่านแล้วรวมกฎทั้งหลายจะใคร่รับการคุ้มครองมากเกินไป ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้า
ไม่เห็นด้วย แต่ที่ท่านเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องมีการรวมกิจการ เช่นนี้ผู้ที่สามารถรักษาได้นั้น
ข้าพเจ้าก็อยากจะฟังความคิดเห็นของท่าน

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : ท่านที่ท่านสมาชิกขอปิดมาตรา ๕๕
ขอกราบเรียนใหม่ว่า สภาอาชีพและสภาผู้แทนมีอำนาจเลือกบุคคลที่เป็นสมาชิกหรือไม่เป็นสมาชิก
เป็นคณะกรรมการวิสามัญประจำ เพื่อกระทำกิจการใด ๆ หรือพิจารณาข้อความใด ๆ อัน
เป็นงานของรัฐเกี่ยวกับส่วนใดเสียของประชาชนแล้วรายงานต่อสภา ที่ทุกชั้นนี้ข้าพเจ้าขอ
เรียนคือที่ประชุมว่ามติหลักของรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๔ ซึ่งสภาผู้แทนได้ลงมติไปเมื่อวานนี้
มาตรา ๕๔ มีว่า "สภาอาชีพและสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดินโดยบทบัญญัติแห่ง
รัฐธรรมนูญ" ก็เมื่อรัฐธรรมนูญนี้เขาต้องการจะกำหนด ก็ต้องร่างว่า รัฐธรรมนูญนี้เกี่ยวกับ
งานของสภาที่นอกว่าบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญนี้ คือไม่ยกจะให้ต่างสถานที่ไปเกี่ยวกับพนักงาน
บริหารจนเกินไป มาตรา ๕๕ จึงบอกว่า เพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาข้อความใด ๆ
อันอยู่ในางงานของสภา คือแปลว่า สภาที่ควรทำงานซึ่งต่างในส่วนของสภา มาตรา ๕๔ ก็
กำหนดไว้กว้าง ๆ สำหรับจะกำหนดไว้ให้เป็นขอบเขตค้ำอยู่ในางงานของสภา เพราะฉะนั้น
จะไม่เขียนว่า ข้อความใด ๆ อันเป็นงานของรัฐเกี่ยวกับส่วนใดเสียของประชาชนแล้วรายงาน
ต่อสภา ก็เท่ากับท่านตั้งรัฐบาลขึ้นอีกคณะหนึ่ง สภาที่ตั้งอยู่ใดก็โดยมีรัฐบาล คณะรัฐมนตรีคือใคร
คือกรรมการชุดที่ ๑ ของสภาที่ตั้งขึ้นไว้ใหม่บริหารราชการของแผ่นดิน แล้วเมื่อมีงานมีการ
ก็จะใคร่รายงานต่อสภา ถ้าท่านจะตั้งกรรมการอีกชั้นหนึ่งก็เท่ากับตั้งกรรมการรัฐบาล
ซ้อนรัฐบาล จะไปชักกันใหญ่ กรรมการจึงรับพิจารณาไม่ได้

อีกตอนหนึ่งในมาตรา ๕๕ ตอน ๒ มีว่าบุคคลที่มิได้มีการเปิดสภาใหม่ ซึ่งเมื่ออายุสภา
สิ้นสุดลงตามวาระหรือยุบสภา ให้เลือกตั้งคณะกรรมการชั้นคณะหนึ่ง เรียกว่ากรรมการ
ประจำ มีหน้าที่คือพิจารณาร่างของสมาชิกสภาทั้งในและนอกสมัยประชุม แต่ในขณะสภา

ถูกยุบมีหน้าที่ให้ความเห็นคือสภาในกรณีที่เกิดและรัฐสภาตราพระราชกำหนดด้วย คณะกรรมาธิการ
 นี้มีอายุเท่าเดิมสภา ก็เมื่อสภาถูกยุบแล้วกรรมาธิการจะอยู่อย่างไรได้ เมื่อนายคายงแล้วผู้แทน
 ก็คงตายตามไปด้วย มีกรรมาธิการที่รับไม่ได้ และในการที่จะตั้งกรรมาธิการขึ้นเช่นนี้ เพื่อ
 คอยรักษาประโยชน์ การทุกสิ่งทุกอย่างกรรมาธิการมีได้เท่าที่ด้วยความพึงพอใจจรรยา ไม่ได้เท่า
 โดยเอาใจคนฝ่ายเดียว การทุกสิ่งทุกอย่างที่จะอยู่ได้ ในโลกนี้ก็ต้องความไว้นั่นเองเสียใจกัน
 ก็เมื่อท่านสมาชิกท่านผู้เสนอท่านไม่วางใจใครเลยแม้แต่ตัวท่านเอง ขอให้ท่านลระลึกดู เพราะ
 ฉะนั้นท่านจึงเขียนมาอย่างนี้ กรรมาธิการคิดว่า ถ้าคนเราที่หมดความไว้วางใจในตัวบุคคลได้
 แล้วก็จะจกอย่างนี้ก็ได้ แต่กรรมาธิการคิดว่าคนทุกคนเป็นคนดี เว้นแต่ไปเห็นบ่อยเห็นเป็น
 ปรากฏอย่างไรแล้วค่อยพูดทีหลัง เพราะฉะนั้นเห็นว่าที่รัฐสภาและมีกรรมาธิการประจำสภา
 เท่าที่มีอยู่เวลานี้พอเพียงแก่การงานอยู่แล้ว แล้วเราจะไปทอดทิ้งกรรมาธิการให้รัฐบาลมาขอ
 ออญทิวว่าจะทำในหน้าที่ จะทำอย่างไรก็ได้ กรรมาธิการคิดว่าเห็นการไม่ไว้วางใจก็มากกว่า
 เมื่อขาดความไว้วางใจกันแล้วจะอยู่ด้วยกันอย่างไรได้ คนเราอยู่ก็ด้วยความไว้วางใจเห็นใจ
 ซึ่งกันและกัน เมื่อคนใดไม่เห็นใจกัน ไม่ไว้วางใจกันอยู่อย่างไรได้ สภาก็อยู่ไม่ได้ ถ้าต่าง
 คนต่างผู้จะมาเป็นกรรมาธิการ ปรารถนาจะเป็นประชาชน ก็พูดกันเองใช้หมก ซักเจ้า
 ปรารถนา
 ในฐานะที่เป็นกรรมาธิการจึงรู้สึกว่ามีไม้เท้าขบนี้จึงขอเขียนให้ทราบ

๒๒.๑๖ น.

นายสุวิทย์ พันธ์เศรษฐ (เขียนใหม่) : ท่านกรรมาธิการ ท่านพูดเมื่อถึงท่านได้เป็นผู้
 เองผลเล็กจนเกินควร ท่านไม่ว่าเช่นนั้น ท่านคิดว่าอะไรทุกสิ่งทุกอย่างนั้นจะต้องไว้วางใจหมด
 ถ้าหากว่าเราไว้วางใจกันแล้วเราจะมาประชุมกันทำไมข้าพเจ้าพูดมาแล้วขอขัตติรังในสภาฯ เรา
 เบิกสมัยประชุมทำไม เราไว้วางใจกันแล้วกับบริหารไปแต่ละ ภายหลังถ้ามีอะไรเกิดขึ้นเราก็ค่อย
 เรียกประชุม **ขี้เกียจ** ทำได้แต่หัดไม่เราไม่คิดเช่นนั้น ที่พูดเราอยู่เช่นนี้ก็เพื่อคอยควบคุมว่าการออก
 กฎหมายใด ๆ ไปนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อประโยชน์ของประชาชนต่างหาก แต่ที่ท่านประช
 กรรมาธิการเข้าใจไปว่าการณ์ที่ตั้งกรรมาธิการประจำสภาเพื่อคอยให้รัฐบาลมาปรึกษาหารือกัน
 ฝานเข้าใจผิด เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าได้เขียนแล้วเมื่อถึงว่ากรรมาธิการนี้ไม่ยุ่งกับเรื่องของ

รัฐบาล ยุ่งกับเรื่องของภายในสภาเกี่ยวกับงานของสมาชิกเท่านั้น คือถ้าสมาชิกมีอะไร
เกิดขึ้นก็ การกระทำใด ๆ ของรัฐบาลก็คิดรวบรวมนิติกรขึ้นเห็นหรือหาเหตุผลมาเตรียมไว้
เพื่อจะได้เสนอสภาในเมื่อเปิดสมัยประชุมต่อไป นี่ข้าพเจ้าคงการอธิบายให้เป็นอย่างนั้น
ไม่ใช่ว่าทั้งกรรมาธิการขึ้นเป็นกรรมาธิการอย่างที่ท่านว่า แต่ทั่วทั้งกรรมาธิการขึ้นไว้เพื่อ
รวบรวมเอาเหตุผลที่ผู้เกิดขึ้นระหว่างที่สภาไม่ได้ประชุมหรือระหว่างที่สภาถูกยุบ

กรณีที่ท่านอ้างว่าเมื่อมีการยุบสภาแล้วนายควายว่าก็ตายด้วยนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศชาติ เขียนอะไรลงไปก็ตั้งยอมเป็นข้อยกเว้น
คือหมายความว่า รัฐธรรมนูญอาจจะมีองค์การรวบรวมนิติกรนี้ จะอยู่จนกระทั่งเลือกตั้งมาซ่อมแทนแล้ว
ก็เปลี่ยนตัวไป ทำไมทำไม่ได้ กฎหมายนั้นใครเขียน สภานี้เป็นผู้เขียน เพราะฉะนั้นถ้าเราจะ
วางกำหนดไปเช่นนี้จะมีข้อเสียหายอะไร และขอให้ท่านระลึกว่าไม่ใช่ว่าไม่ได้ด้วยอย่างมา
รัฐธรรมนูญเยอรมันมาตรา ๓๕ วรรคสุดท้ายได้เขียนไว้ขอให้ท่านไปเปิดดู ถ้าไม่มีข้าพเจ้า
ก็ยอมท่าน

ที่นี่ในกรณีเกี่ยวกับที่ข้าพเจ้าขอถกถ้อยคำว่า เพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาขอขม
ข้อความใด ๆ อันอยู่ในวงงานของสภานี้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้กำหนดให้ข้าพเจ้ากับท่านได้เจียง
กันอยู่ตลอดเวลา เมื่อครั้งท่านเป็นประธานสภาข้าพเจ้าบอกว่าการนั้นเราคำนึงความมาตรา
๕๔ คือมาตรา ๕๔ บอกว่าอำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน ราชการของแผ่นดิน วงงานสภา
หรือไม่ใช่ราชการแผ่นดิน ราชการแผ่นดินนั้นกว้างใหญ่ไพศาล เมื่อพูดถึงทุกอย่างถ้าเป็นของ
รัฐแล้วจึงเรียกว่าเป็นราชการของแผ่นดิน จึงจึงขอเสนอให้ทางรัฐบาลให้อำนาจสภา ๆ อย่าง
ใหม่ข้อใดเจียง จึงให้ข้าพเจ้าว่าเพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาขอขมข้อความใด ๆ อันเป็น
งานของรัฐ คำว่ารัฐนี้ท่านระแผลเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากแผ่นดิน นี่ตามที่ท่านอ้างไว้
ในมาตรา ๕๔ เป็นข้อสนับสนุนที่ควรให้เป็นอย่างนั้น เป็นส่วนให้เสียของประชาชนทุกอย่าง
ที่เกี่ยวข้องส่วนให้เสียของประชาชน หรืองานส่วนรวมของรัฐแล้วห้ามเป็นการควบคุมตามมาตรา
๕๔ คือ อำนาจควบคุมราชการแผ่นดินนั่นเอง มาตรา ๕๔ ท่านเขียนไว้อย่างนั้นท่านก็อ้างเป็น

หนักหนาว่านำตัวมาคร่าไปแล้วรัฐธรรมนูนี้ก็ไม่ช่วยไ้ที ที่นี้ครั้นมาถึงมาตรา ๕๕ นี้แล้ว
 คำนี้ไม่ใช้หลักจากมาตรา ๕๔ มาเขียน คำเช่นเขียนไปว่าส่วนสวนข้อความใด ๆ อันอยู่ใน
 วงจางของสภา ฯ อยู่ในวงจางของสภา ฯ ก็หมายความว่า อยู่ในขอบเขตที่ระดันั้นนั่นเอง ฯ นี้
 มีทรวาทที่ด้านแปรกันี้ปรออย่างนั้น และที่ข้าพเจ้าเสนอให้ตั้งกรรมาธิการ เพื่อพิจารณากิจการ
 ก้าง ๆ ที่รัฐบาลเค้าทำไปไม่คร้งก่อนท่านก็ยกว่าทำไม่ได้ ความจริงถ้าท่านทำฉันนี้แล้ว
 สภานี้ก็จะได้รู้ถึงวิธีการที่รัฐบาลเค้า ๆ ไล่ทำมา มีคำนั้นก็ว่านอกวงจางของสภา ฯ ข้าพเจ้า
 เจริญงามท่าน ๆ บอกว่ารัฐบาลผู้ในเราเขียนแต่ตั้ง แต่ก่อนแต่ท่านก็ไม่ได้ทำตามรัฐธรรมนู
 ผู้ในจะว่ากระไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกให้ที่ประชุมนี้ทราบ ว่า ใครที่จะให้ท่าน
 กรรมาธิการ ไล่พิจารณาถึงผลงาย ๆ รัฐธรรมนูเราก็จะประกาศออกได้ภายในวันที่ ๑๐
 พฤศจิกายนแล้ว ข้าพเจ้าไม่อยากจะสืบความยาวสาวความยืด ขอให้คิดว่าวงจางของสภาและ
 วงจางของรัฐท่านจะยอมแก้ไขไหม ท่านจะมีเสียไหมว่างจางของรัฐ คือสภานูแทนและสภา
 ฮาวโตไม่ไห้ควบคุมกิจการขึ้นบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งเป็นวงจางของรัฐ ถ้า/แต่ถ้าท่านเป็น
 ว่าควร จะแก้ไขเป็นวงจางของรัฐแล้วข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะถอนอันนี้มา เพื่อสงวนเวลาของสภานี้
 พียงการที่จะให้สภาคงอันตองกันกับมาตรา ๕๔ ของท่านนั่นเอง

๑๐.๒๓.๒๕

ม.ร.ว. คีฤฤทธิ ปรวโมช กรรมาธิการ : กรรมาธิการขอชี้แจงในเรื่องที่ว่า
 สมาชิกวุฒฒน เขียนใหม่โดยขอประญัตติตั้งกรรมาธิการวิสามัญ และประเศเศมแรกก็ขอให้ตั้งกรรมา
 ธิการ วิลาญญ และพิจารณาขอส่วนข้อความใด ๆ อันเป็นงานของรัฐเกี่ยวกับส่วนใดเสียของ
 ประชาชนแล้วรายงานข้อสภา ฯ ไม่ขอตั้งกรรมาธิการมีความเห็นว่า ถ้าหากว่ารับคำแปรญัตติ
 ของท่านสมาชิกวุฒฒนมีเพียงอันแล้วจะเป็นการให้อำนาจแก่สภาอธิบญญัตติเข้าไปก้าวก่ายในฝ่ายบริหาร
 ซึ่งเป็นการผิดรัฐธรรมนู หรือเป็นการขัดคัดถกกับรัฐธรรมนูฉบับนี้ตามมาตรา ๖, ๗ และ ๘
 ซึ่งได้แก่อำนาจอธิบญญัตติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการไว้เป็น ๓ ส่วน ให้เป็น
 สมบูรณ์ไม่ไห้เข้ามก้าวก่ายเกี่ยวของซึ่งกันและกัน อีกอำนาจบริหารพระมหากษัตริย์ให้ทรงไ้

ทางคณะรัฐมนตรี และทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา นี้ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้วว่า สภานี้มีอำนาจในทางนิติบัญญัติเท่านั้น ส่วนมาตรา 54 นั้นได้บัญญัติไว้ว่ารัฐสภาเป็นอำนาจควบคุมราชการแผ่นดินโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งหมายความว่า การควบคุมราชการแผ่นดินนั้น จะทำได้โดยวิธีทั้งที่ผู้ถามข้อความใด ๆ เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน นั้นเป็นหนทางที่ 1 หนทางที่ 2 ก็คือเปิดอภิปรายทั่วไปและลงมติไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจรัฐบาล ก็หมายความว่า เราได้มอบให้บุคคลคนหนึ่งไปปกครองแผ่นดิน และในระหว่างนั้นเรามีสิทธิที่จะตั้งผู้ถามว่าทำได้หรือไม่แล้วอย่างไรบ้าง และตัวอย่างไรตามได้ ถ้าเขาตอบมาในเรื่องการกระทำของรัฐบาลไม่เป็นที่พอใจของสภา ๆ ก็เสนอเปิดอภิปรายและลงมติไม่ไว้วางใจได้ทุกครั้ง เมื่อเรามีอำนาจที่จะเป็นผู้บริหารราชการแผ่นดินได้ความใจของสภา ๆ นี้ เพราะฉะนั้นจะไปตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นอีกคณะหนึ่งให้เขารายงานเกี่ยวกับกิจการของประชาชนหรือเกี่ยวกับรัฐที่เกี่ยวกับทั้งรัฐบาลขึ้นอีก มีอินเซอร์คามีเนตและเอาเทอร์คามีเนตจะยุ่งกันใหญ่ เรามอบให้เขาไปแล้วก็ต้องให้เขามิหาร เค็ดขาดลงไป ทั้งรัฐบาลขึ้นอีกรัฐบาลหนึ่งขึ้นมาอีก คอยอย่างนี้ รัฐบาลไหนก็ลงไม่พอใจ สมมติว่าทำทเจ้าก็ตั้งหรือท่านสมาชิกผู้แปรญัตติกิติ กับความมอบหมายไว้วางใจจากสภา ๆ ไปให้ตั้งคณะรัฐบาลขึ้นและท่านนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี และเกิดมีรัฐบาลอีกรัฐบาลหนึ่งไปนั่งถกคอกันอย่างนี้ จะทำงานไหวหรือ ขอท่านได้โปรดพิจารณาในข้อนี้ เราได้มอบความไว้วางใจไปไปอีก ถ้าไม่ไว้วางใจก็เปลี่ยนตัวออกไปไม่จำเป็นจะต้องตั้งกรรมาธิการอีกชุดหนึ่งคอยควบคุมอย่างที่ท่านว่า

ประเด็นที่ ๒ ท่านขอให้มีการมาธิการวิสามัญในกรณีที่ยาญของสภา ๆ สิ้นสุดลงความวาระหรือมีการยุบสภานั้นให้กรรมาธิการที่คณะหนึ่งเรียกว่ากรรมาธิการประจำหน้าที่คอยรักษาประโยชน์ของสมาชิกสภา ทั้งภายในและนอกสมัยประชุม ฟื้นฟูและในเวลาที่สภาถูกยุบมีหน้าที่ให้ความเห็นต่อสภาในเรื่องที่รัฐบาลตราพระราชกำหนดด้วย คณะกรรมาธิการนี้มีอายุเท่ากับสภา กรรมาธิการขอรับทรง ๆ ว่ายังไม่เข้าใจในความหมายของท่าน คือกรณีสภา

1603

๗

แล้วก็ตีหรือถูกมุม ให้ตั้งกรรมาธิการขึ้นมาเพื่อกระทำการใด ๆ ก็ไม่เท่าที่จะได้ประโยชน์อะไรที่ นี่เป็นความเห็นของคณะกรรมาธิการจะผิดหรือถูกอย่างไรก็ไม่ทราบ ก็เห็นว่ากรรมาธิการที่สภาตั้งขึ้นนั้นเปรียบเหมือนมือของสภา ส่วนสภานั้นเท่ากับตัวบุคคลและร่างกายสังขชาติทั่วไป กรรมาธิการเป็นแต่เพียงมือ ที่มีตัวกายแล้วมันจะให้มือกระตือกรุ่นนั้นเป็นไปไม่ได้ มันสุดวิสัยทำไม่ได้ที่เดียว เมื่อตัวกายไปแล้วมืออีกอันหนึ่งยังจะตึกกันได้ ถ้าเป็นสพก็เป็นสพที่นำตัวไม่ได้ เรื่องเล็กน้อย ที่ขอเรียบให้ทราบคือกรรมาธิการมียังไม่เห็นประโยชน์ในการนี้ คือสมมติว่าตัวกายไปแล้วพวกนี้เข้าหูก็ไม่ได้ยิน แล้วมือที่ถือของอาหาร เข้าปากหรือหูฟังอะไรก็ไม่ได้ เรื่องสรรพาว เพราะฉะนั้นที่ทั้งสภาชีวิตชีวิตที่แท้จริงไม่รับคำสั่งปฏิบัติของท่านสมาชิก โดยเหตุผลที่อธิบายมาแล้วก็หวังว่าท่านสมาชิกคงจะเห็นใจกรรมาธิการ

10.29 น.

นายสอ เสพรบุญทร (ชนบุรี) : ในเรื่องมาตรา ๘๐ นี้ความจริงก็ไม่สำคัญอะไร แล้วข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะเถียงท่านกรรมาธิการในความรอบรู้ของท่าน เพราะเหตุที่เราได้ตั้งท่านขึ้นไปแล้วเรารู้ว่าท่านเป็นผู้รอบรู้ต่าง ๆ ในข้อนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ากรรมาธิการผู้รอบรู้เห็นว่าไม่จำเป็นจริง ๆ อย่างนั้นแล้ว ผมเองก็ไม่คิดใจจะลงคะแนนเสียงให้กรรมาธิการ ผมอาจจะเสนอว่ากรรมาธิการที่คุตตวิชัย ๆ ผู้แทนเสียงใหม่เสนอเมื่อถึงนี้มีประโยชน์อยู่อย่างหนึ่ง คือว่าในสมัยซึ่งสภาไม่มีการประชุมกันนั้น รัฐบาลมีความจำเป็นที่จะออกพระราชกำหนดกติกาก็ เช่นอย่างรัฐบาลมีความจำเป็นจะต้องแจกเหรียญสุพรรณนิมาดาให้แก่ผู้รับหรือผู้ที่มีความชอบ ที่รัฐบาลก็รู้สึกอกใจ เมื่อมีประชุมสภาใหม่สภาเขาจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ไม่ว่า ที่นี้เรากำลังกรรมาธิการไปโดยมีบุคคลที่ถูกต้อง เช่นเป็นพวกของฝ่ายค้านในสภาบ้าง เป็นผู้ที่มีความเห็นพอที่จะมีอิทธิพลในสภาบ้าง รัฐบาลจะได้เรียกกรรมาธิการมาปรึกษาว่า นี่มีความจำเป็นจะต้องแจกเหรียญสุพรรณนิมาดา และจะขอยกพระราชกำหนดขึ้นท่านจะเห็นเป็นอย่างไร เรื่องนี้จะผ่านสภาไปได้ไหม ถ้าหากว่ากรรมาธิการนั้นได้แสดงความเห็นของสภาอย่างแท้จริง กรรมาธิการนั้นก็อาจจะแสดงความเห็นได้ว่าฉันนั้นผ่านไปได้

1604

หรือมันไปไม่ได้ ธรรมดาการที่จะออกมกรัฐบาลได้อย่างในอย่างนี้ เรื่องก็จะไม่อลเวง
 เหมือนอย่างที่เสนาบดีพระราชกำหนดของอุบยทิพร วรราชบัญญัติให้เรียกตามขิมลา แต่ข้อนี้
 ข้าพเจ้าไม่เห็นมัน ถ้าหากว่าการรวมาธิการ เห็นว่าไม่จำเป็นก็แล้วไป ข้าพเจ้าก็จะลงคะแนน
 เสียงให้การรวมาธิการต่อไป เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องรัฐธรรมนูญ เพื่อประโยชน์ของประเทศ
 ชาติ เราต้องตั้งใจชวยกันไม่รีไ้ช้าว่างมาเสียงกันค่าง เอาที่ด้วยนผา ถ้าหากว่าการรวมาธิการ
 มีความเห็นค่างนั้นแล้ว ๗/๗ ข้าพเจ้าก็ยอมให้ทุกค่าง

10.31 น.

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช กรรมาธิการ : ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นกรรมาธิการ
 ก็ขอขอยุ้ท่านสมาชิกผู้แทนชนมูรีที่เชื่อฟังในความรอมรู่ของกรรมาธิการ สำหรับข้อที่ท่าน
 วิคกรรมาธิการขอชี้แจงต่อไป คือคำท่านว่ารัฐธรรมนูญให้ลอคไม่ให้ช้าถึงมาตราไหน
 ก็เริ่มอ่านมาตรานั้น ท่านจะเห็นได้ว่าในเรื่องออกพระราชกำหนดมีอยู่ในมาตรา ๗๑ คือความ
 รัฐธรรมนูญนี้ ต่อไปพระราชกำหนดเช่นในเรื่อง เหวียสถานขิมลาจะมีชวยไปไม่ได้ เพราะ
 รัฐธรรมนูญใหม่ได้ตัวว่างไว้อย่างแน่ชัดว่าจะออกได้ ๑ กรณี คือ ๑ เมื่อมีเหตุฉุกเฉินมีความ
 จำเป็นให้ตั้งที่รัฐสภาจะออกได้ในวันใดในวันอื่นที่จะรักษาความปลอดภัยสาธารณะ นี้เป็นต้นกรณี
 ที่หนึ่ง กรณีที่สอง เพื่อป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ เป็นที่สองกรณีที่รัฐาจะออกพระราชกำหนด
 ได้ แต่จะไปออกพระราชกำหนดค่างนั้นต่อไปไม่ได้ก็แล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องนี้มีมันจะ
 วิคก และถ้าหากว่าการตั้งกรรมาธิการวิสาขัญตั้งเอาไว้ เพื่อพิจารณาพระราชกำหนดใน
 ระหว่างที่ไม่มีการประชุมสภา ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการตั้งคนมู้น้อยไว้มีคักคนมู้น้อยมาก มี
 กรรมาธิการ เอาไว้แล้ว การที่รัฐาจะไปคักคักกับกรรมาธิการขอความเห็นชอบของกรรมา
 ธิการซึ่งมีค่างมากก็ 15 หรือ ๒๐ คนชูกกัน ถ้าหากว่าการรวมาธิการของท่านนั้นเองเกิด
 ไปเห็นชอบกับพระราชกำหนดของรัฐบาลแล้วพอเรียกประชุมสภา เข้ามาได้ สภา ก็จะมีจะ
 ไม่มีข้อผูกพันเพราะรัฐธรรมนูญเดียวในการที่จะไม่รับพระราชกำหนดนั้น เพราะรัฐบาลอ้างได้
 เสมอว่าการรวมาธิการของท่านนั้นเอง เป็นผู้ให้ความเห็นชอบแก่รัฐบาลออกพระราชกำหนด

1605

นั้นไป รัฐบาลหมกมุ่นการรับผิดชอบ แต่ว่าหากว่าไม่มีกรรมาธิการแล้ว เราจะรู้ไว้อย่างนี้
 ในการออกพระราชกำหนดรัฐบาลจะต้องออกและชั่งสำคัญในการออกพระราชกำหนดไปนั้น
 เป็นการผูกมัดรัฐบาล คือนำถึงคราวให้เข้าพระราชกำหนดนั้นเสนอต่อสภาเพื่ออนุมัติ ในกา
 ออกพระราชกำหนดนั้น รัฐบาลจะท้วงติงแล้วคิดอีก รัฐบาลจะท้วงติงว่าการออกพระราชกำหนด
 นั้น//๗๗๗ เป็นการผูกมัดรัฐบาลที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติต่อสภาที่ออกแล้วใน
 ระหว่างที่ไม่มีกรรมาธิการเข้ามาสู่สภาภายหลัง ถ้าหากว่าสภาลงมติไม่ให้ก็ออกเป็น
 พระราชบัญญัติไม่ได้ รัฐบาลจะต้องรับผิดชอบโดยไม่มีใครแบ่ง เมฆมากระ รัฐบาลอาจจจะลา
 ออกก็ได้ การออกพระราชกำหนด เป็นการผูกมัดรัฐบาลที่จะรับผิดชอบต่อสภาไม่ใช่ของเล็ก
 น้อย ออย่าเข้าใจผิด แต่ว่ามีกรรมาธิการผู้วิสามนุอย่างท่านว่าแล้วรัฐบาลไม่มีที่ผูกมัดอย่า
 หนึ่งอย่างใดเลย เพราะถามกรรมาธิการแล้วกรรมาธิการยอม ท่านกำลังจะหาหนทางมาผูกมัด
 ท่านเอง ข้าพเจ้าขอเตือนท่านผู้แทนชนมรีชอบางคิดอะไรให้มาก//๗๗๗ ไปเลย ขอให้เชื่อ
 ถึงกรรมาธิการนี้ สภาเป็นผู้เลือกขึ้นมาไม่ได้มาจากไหนเลยเป็นคนของสภานั้นเองขอให้เชื่อ
 กันบ้าง

10.50 น.

นายสุวิชัย พิบิตสงคราม (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่านกรรมาธิการคนหลัง
 นี้ได้กล่าวยาวแล้วก็พอจะเข้าใจท่านฟังในที่สุด//๗๗๗ ใจคัดค้านแดง คือว่าเรื่องจะมีค่ามากหรือ
 ไม่มีค่ามากเกี่ยวกับพระราชกำหนดนั้นเป็นเหตุที่ในสภาโดยจะเพราะ แต่ที่ตัวที่ท่านอ้างบอกว่า
 เป็นการเอาตัวมาผูกคอพวกเขา ซ่อนนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถ้าอย่างนั้นแล้วเราจะไปตั้งท่าน
 เป็นกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญทำไม ไม่ใช่ที่ท่านเขาอย่างไหนแล้วเขาก็ฮ้อหมด ไม่ได้
 เป็นห่วงหรืออะไรเลย คือแปลว่าสภานี้จะตั้งความเห็นกรรมาธิการก็ได้หรือไม่ถึงก็ได้//๗๗๗ แล้ว
 แต่ความคิดเห็นของสภา

อีกกรณีหนึ่งท่านอ้าง เป็นหลักสำคัญว่าเป็นการแทรกแซงในอำนาจบริหาร เขา เป็น
 การไม่สมควร เพราะเราได้แบ่งแยกอำนาจนั้นแล้ว นี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับท่าน เพราะ

1606

ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะไม่เห็นด้วย เพราะว่ารัฐธรรมนูญของเราที่ครั้งน้ำครึ่งบกจะแยกอำนาจ
กันเด็ดขาดก็ต้องทำอย่างอเมริกา คือรัฐธรรมนูญอเมริกัน อำนาจนิติบัญญัติฝ่ายหนึ่งบริหาร
ฝ่ายหนึ่งและตุลาการฝ่ายหนึ่งไม่ได้มีขัดเกี่ยวข้องอะไรกันเลย ประธานาธิบดีตั้งคณะรัฐบาลขึ้น
ขึ้นครั้งคือประธานาธิบดี คณะรัฐมนตรีจะไปฟังการประชุมไทยไม่ได้รับอนุญาตไม่ได้ สภา
ของอเมริกาจะไว้วางใจรัฐบาลหรือไม่ไว้วางใจรัฐบาลอเมริกันไม่ได้ นี่เขาแยกกันอย่างนั้น ของ
เราเป็นอะไร ของเราเป็นกาเลียเมนต์ตารีคอนเวเนเมนต์ (Parliamentary
Government) รัฐบาลโดยรัฐสภาเราจะต้องมีผูกพันกันอยู่ ท่านเห็นหรือไม่ว่ารัฐบาล
ได้แตกเข้ามา อังกฤชเขาก็ยอมให้แตกแยกเข้ามาโดยการออกกฎหมาย เวลาที่อำนาจใน
การออกกฎหมายส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือของรัฐบาล เพราะว่ารัฐบาลมีเครื่องมีที่ตี เช่นกรรมา
กฎหมายหรือกฎหมายเป็นต้น โดยมากกฎหมายที่ออกทุกวันนี้ที่เป็นของสมาชิกมีน้อยนักน้อยห
ที่จะออกไม่ได้ นี่เราคงจะมองเห็นได้ว่าการแตกแยกระหว่างอำนาจต่าง ๆ ในรัฐธรรมนูญ
ของไทยมีอยู่แล้ว-ไม่ใช่ว่าท่านว่า ถ้าท่านมองไม่เห็นก็หมายความว่าท่านมองไม่ลึกซึ่ง
ข้าพเจ้าขอเรียนความจริงมีอยู่อย่างนี้ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ข้างฝ่ายขวามีอำนาจแตกแยกรู้ที่ซึ่ง
กันแต่ต้นและกันแล้วก็ไหนเล่าการที่เราจะให้พิจารณาของรัฐบาลซึ่งเราควบคุมอยู่แล้วนั้นไม่
ได้ ทำไมจะต้องให้ตั้งคณะผู้ถาม ทำไมจะให้เปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อให้ท่านและที่ว่าการสภานี้ได้ตั้ง
กรรมาธิการไปแล้ว ๒ ชุด ๒ คณะ ครั้งหนึ่งตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาผลของส่วนการให้
จ่ายเงินของชาติครั้งที่มี พ.ศ. ๒๔๘๗ ตอนหลังขึ้นไป นี่เพราะอะไรจะไปสอดแทรกในราชการ
ของรัฐบาลจนพลั้งเป็นราชการลับ นี่แสดงแล้วว่าสลายจนแล้วกลับทำอย่างนั้น พอครั้งที่ ๒
ก็ตั้งกรรมาธิการขึ้นสอบสวนกิจการของเสรีไทยอีก ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลตั้งกรรมาธิการขึ้น ๓ คน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ขอให้อภิปรายก่อน

นายสุวิชัย พันธุเชษฐ (เชียงใหม่) : ประเด็นอันนี้พอจะชี้ให้เห็นว่าการแยก
กันอยู่ของอย่างใดที่ขัดขวางข้าพเจ้าเลยกรรมาและ นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่าสภานี้ได้แตกเข้าไปแล้ว

1608

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : มาตรา 61 นี้ข้าพเจ้าอยาก
จะขอให้รอไว้พิจารณาภายหลัง ขอให้ตั้งหนังสือพิจารณาตรา 62 ค่ะ ไปก่อน เพราะเกี่ยว
กันที่จะต้องแก้ไขภายหลัง

นายสกล เพรหมบุญคร (มนตรี) : ข้าพเจ้ารับรอง

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ทำการแทนประธานสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้รอไว้ก่อน ขอให้เลขาธิการ
กล่าวต่อไป

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา 62 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 63

นายเสวกศรี เปี่ยมพงศ์สานต์ (รอง) : มาตรา 65 มาตรา 64 นี้

ข้อความคล้าย ๆ กันที่ ~~ใน~~ ~~ที่~~ ~~นี้~~ ข้าพเจ้าอยากจะใคร่เรียนท่านกรรมการว่า จะรวมกันได้ไหม
ว่า "ในการประชุมร่วมกับของมหาสภาแห่งชาติให้นำที่ใช้แก่สภาทั้งสองและข้อบังคับการ
ประชุม และการปรึกษาของพลสภามาใช้โดยอนุโลม" ขอให้รวมกันเพราะว่าข้อความคล้าย
กัน

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : นี่เขาเขียนไว้ถูกแล้ว ^{อันหนึ่ง} ^{คือมาตรา}
63 ให้ใช้ข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาอนุโลม และมาตรา 64 ใน
การประชุมรวมของ ~~7~~ ² สภาให้นำมาใช้แก่สภาทั้งสองมาใช้โดยอนุโลมคนละอย่างนี้ท่าน ^{นั้น}
บทในรัฐธรรมนูญ นี้ข้อบังคับของสภา

นายใหญ่ ศวิตชาท (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าอยากเรียนท่านกรรมการ
ถึงข้อความตอนหนึ่ง ^{ที่} ^{หลัง} ^{ที่} ^{นี้} ^{คือ} ^{ว่า} ^{ถ้า} ^{จาก} ^{ที่} ^{เรา} ^{ได้} ^{เปลี่ยน} ^{แล้ว} ^{ว่า} ^{ว่า} ^{มหา} ^{สภา} ^{แห่งชาติ} ^{เป็น} ^{รัฐ} ^{สภา} ^{แล้ว}
ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าอย่างนี้ในการประชุมร่วมกันนั้นไม่มีการจำเป็น ^{ต้องมี} ^{รัฐ} ^{สภา} ^{เป็น} ^{สภา}
เพราะว่าการประชุมของรัฐสภานั้นประชุมร่วมกันอยู่แล้ว ถ้าหากว่าการระชาธิการคัดออก
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะอย่าจะดีขึ้น แต่ตั้งนี้ถ้าหากว่าได้ฟังความเห็นของกรรมการแล้ว ^{ที่} ^{ข้าพ} ^{เจ้า}

1610

ไม่ควรจะเป็นไปในทางนั้น ต่อจากนี้มาผู้เสนอร่างรัฐธรรมนูญนั้นบอกว่ารับเอาไป
แก้ไขหลักการใหม่ ในหลักการใหม่จึงได้มีอยู่ ๒ หลักการ คือแก้ไขมาตรา ๒๑ ที่ยกเลิก
เสีย กับหลักการที่ ๒ คือแก้ไขเล็กน้อยเพราะกาล เพราะเหตุนี้สภาผู้แทนราษฎรในเวลานั้น
จึงได้รับหลักการร่างรัฐธรรมนูญนี้ส่งกรมราชเลขาวิสามัญ ข้าพเจ้าลาคใจในชั้นต้นว่าเมื่อ
ข้าพเจ้าเสนอบทประมุขคือมาตรา ๒๕ คณะกรรมการวิชาการวิสามัญซึ่งสภานี้ได้ส่งไปก็คงจะได้ให้
ในมติใช้คู่สฬิโรจพิจารณาความคิดเห็นโดยส่วนรวมของสภาเห็นว่าได้มีเสียงส่วนมากเห็นว่าควรที่
จะให้นายกรัฐมนตรีนั้นเป็นคนภายในของสมาชิกสภาใดสภาหนึ่ง แต่ท่านกับบอกว่าเหตุการณ
ทางนี้ ๆ นี้สภาจะมีการคาดไม่ถึงด้วยวิธีนี้ทางลยการณเช่นนี้ไม่**ควร** เห็นควรที่จะเขียนไว้ใน
รัฐธรรมนูญ เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่าเราไม่ควรที่จะปรัรัฐธรรมนูญ
เข้าไปด้วยเหตุการณหรือคัวของบุคคล แต่ควรที่จะให้เหตุการณหรือคัวของบุคคลนั้นสมควร
กับรัฐธรรมนูญที่เราเขียนไว้เช่นนั้นได้ ทั้งนี้ก็เพื่อความศักดิ์สิทธิ์ซึ่งยังมีของรัฐธรรมนูญและระ
บอบประชาธิปไตย ข้าพเจ้าขอให้ความคิดเห็นในชั้นต้นนี้แยกเป็นปัญหา ๆ ดังนี้ว่า

ทำไมข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรที่จะให้บุคคลภายนอกเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรี ใน
เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเรียกว่าเวลานี้รัฐธรรมนูญเราก็ยอมให้มีพรรคการเมืองแล้ว เมื่อเรามี
พรรคการเมืองขึ้นองค์การของพรรคต่าง ๆ นั้นจะต้องลำเป็นการไปตัวบุคคลหรือแห่ง เพื่อสร้าง
ความมีเนตเข้ากัผู้ทุกราวไป ก็เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความรู้ปรีชาสามารถเพียงแต่ส่งชื่อ
เข้ามา ประชาชนทั้งหลายเชื่อ บุคคลนั้นยอมได้รับเลือก/ที่**พรรคการเมืองพรรคหนึ่ง**ในสภา
ใดสภาหนึ่ง นี้เราไปทางถึงสองทาง แลจากนั้นแล้วขอให้ท่านตระริกว่าในข้อที่ ๒ ที่เราจาก
ว่านายกรัฐมนตรีต้อง เป็นสมาชิกในสภาใดสภาหนึ่งนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย
ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น คือสมาชิกทั้งสองสภาต่างคนก็ต่างจะแสดงความคิดเห็นของตนด้วย
ความรู้ปรีชาสามารถทำกิจการในหน้าที่ด้วยความคิดที่สุจริต ให้ประชาชนได้เห็นออกเห็นใจ
สมมติว่าบุคคลนั้นมีคุณความดีแล้วบุคคลนั้นจิวเป็นอยู่เองที่ออกไปข้างหน้าจะได้รับเลือกเป็น

1611

นายกรัฐมนตรี ข้าพเจ้าขอท้าวความให้ท่านเห็นครั้งหนึ่งในสมัยที่ล่วงมาแล้วว่า ปี 1700
 กว่านั้นวิลเลียมพิคค็อกซ์เวลานั้นเป็นสมาชิกสภาสามัญอายุ 21 ปีเท่านั้น ได้ดำเนินการ
 ของประเทศสกอตไปด้วยความรอบคอบสุจริตด้วยความที่วิชาสามารถ แล้วภายใน 3 ปีคืออายุ
 24 ก็ได้เป็นนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ และก็มีอำนาจบริหารกิจการบ้านเมืองได้คู่พระโอรส
 แห่งประเทศสกอตถึงลงมา 10 กว่าปี นี่ขอให้ท่านระลึก

นี่ในข้อที่ 3 กรรมาธิการบอกว่าเราเป็นประเทศเล็ก เราทำอะไรจะคงค้าง
 ถึงประเทศใหญ่เขาบ้าง เช่นการมี 2 สภาเป็นต้น แต่ท่านก็ไม่คิดถึงอย่างในประเทศอังกฤษ
 ตั้งแต่กรม 2 สภาตั้งตั้งมาแต่เมื่อเริ่มจะเกิดมีนายกรัฐมนตรีขึ้นแล้ว ๆ ปี 1720 ตั้ง
 แต่เซอร์โรเบิร์ตวอลโพลเป็น ส.ส. แห่งคัสเซิลสโรว์ ข้าพเจ้าได้ตรวจดูแล้วบุคคลที่เป็นนายก
 รัฐมนตรีทุกคนนี้เป็น ส.ส. ทุกคนจนกระทั่งถึงสุดท้ายที่ในระหว่างมหาดสงครามเช่นเซอร์
 แอสตันค็อกซ์เป็น ส.ส. ไม่มีบุคคลภายนอกเลย ก็เมื่อเช่นนั้นแล้วทำไมเราไม่เอาตัวอย่าง
 อันดีของเขามาใช้บ้าง ทำไมสองสภาที่เราเอามาใช้แต่วิธีการช่วยก่อสร้างทางนิกการ เมื่อ
 ในทางข้อเขียนเกี่ยวกับคดีก็เกี่ยวกับความเชื่อสัตย์สุจริตทำไมไม่เอา ท่านอ้างข้อ 1
 ว่าเหตุการณ์ซึ่งสนับสนุนให้ระบอบนี้ดีกว่าตั้งแต่เราใช้รัฐธรรมนูญมาถึง 14 ปีนี้ เหตุการณ์มีเพียง
 ครั้งเดียวเท่านั้น ผลที่สุดก็บรรลุผลก็ถึงเป็นสมาชิกประเภทที่ 2 แต่เหตุการณ์เช่นนี้ในเมื่อมี
 พรหมการ เมืองแล้วจะเป็นไปไม่ได้

ขอไปในข้อที่ 4 ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าเปิดช่องไว้เช่นนี้แล้ว ต่อไปจะทำให้เกิดมี
 ลัทธิแปลก ๆ ขึ้นใหม่ สมมติว่าได้มีการแก้ไขบุคคลหนึ่งเข้าเป็นนายกรัฐมนตรีและได้มีคณะ
 พรหมการ เมืองคณะหนึ่งเป็นผู้สืบทอดสืบสันตติชน และได้เสียงข้างมากในสภาเวลานั้นบุคคล
 คนนั้นเป็นคนดีที่สุดในสายตาของปร ชรชน ประชาชนพอใจและสมาชิกส่วนข้างมากก็ไว้วาง
 ใจด้วย ครั้นต่อมาการบริหารของบุคคลคนนั้นก็ค่อย ๆ เมาอำนาจขึ้นทุกทีเพราะตัวไม่ได้
 เป็นสมาชิกสภาจึงไม่ได้มีสิทธิในทางการ เมืองเลย เพราะมีบางคนว่าท่านเป็นผู้ที่มีอำนาจ

ผลที่สุดความคิดในทาง เมฆอำนาจนั้นก็คือให้เกิดขึ้นซิเคสไปติกคือการอำนาจจากรอคที่ขึ้น
 เพราะฉะนั้นเสียงมหาชนทั้งหลายก็มีเสียง ในทางประนามและแซ่ซำ แต่ทว่าเขากำล่ำนาง
 เสียงของสมาธิกันได้แล้ว แต่จะโดยวิธีใดอย่างไรข้าพเจ้าพูดเลย แม้แต่ในข้างประเทศ
 ก็มี เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะมาร้องไห้ร้องทมิ^{โศก}พิศพายภายหลังไม่ได้ แล้ว
 ปล่อยให้ของสงฆกรรมคอง พวกคนมีก็ส่งพิศพายของคองออกไปเสียดัง ผลที่สุดพรรคโค
 ที่มีเสียงและสงฆกรรมคองก็ แล้วก็เป็นผู้^{เห็น}เห็นแก่การความวิธทางรัฐธรรมนูญต่อไป ข้าพเจ้า
 หวังเกรงจะเป็นเช่นนั้น เพราะว่ากาการระหวัดต่าง ๆ จะทำได้ด้วยกันทั้งสิ้นไม่ใช่ว่านอก
 อำนาจมณ^{ธิ}ช^วร^รมา^คสา^มญ^ย ^{อย่าง} หนึ่งถ้าหากว่าท่านต้องการจะเอาแต่ เราแยกกันเสียทีและ
 ฝ่ายบริหารก็เป็นฝ่ายบริหาร ฝ่ายสมาธิสภาก็เป็นสมาธิสภา ข้าพเจ้าขอให้ท่านร่าง
 รัฐธรรมนูญเสียให้เรียบร้อยว่าฝ่ายบริหารจะเป็นใครก็ได้ทั้งสิ้น สมาธิสภาไม่ต้องเอาเอา
 คนนอกแล้วเอาไปแยกกันไป สมาธิสภาไม่ต้องไปยุ่งข้าม ฝ่ายฝ่ายคณะรัฐมนตรีให้ห้องผู้
 ภัยฝ่ายออกกฎหมายของอเมริกาที่ข้าพเจ้าเรียนเมื่อลี้^{นี้} ถ้าเป็นอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ยินดี
 แทว่าเป็นอย่างนั้นไม่บุคคลภายนอกก็เอาอำนาจการออกกฎหมายก็เอามาอยู่แล้ว ผลที่สุด
 ก่อไปภายหลังจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าขอเรียนตามธรรมเนียมการที่ท่านหวังเกรงว่า
 จะไม่มีคนสามารถเป็นนายกรัฐมนตรีในสมาธิ ๒ สภา ซึ่งมีคนประมาณ ๒๕๐ คน
 นี้จะไม่เป็นการสำคัญไปแล้วหรือ หรือบ้างที่ท่านเองที่นั่งอยู่มีอาจจะไปนั่งอยู่ในเทศสภา
 แล้วท่านอาจจะเป็นนายกรัฐมนตรีได้จะว่ากรอะไร ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเวลานี้รัฐธรรมนูญ
 มาตรา 11 ก็แล้ว คือให้พระบรมวงศานุวงศ์เข้ามาเป็นสมาธิสภาได้ทั้งสองได้ เมื่อ
 พระบรมวงศานุวงศ์คนใดที่มีความปรีชาสามารถที่จะนำรัฐบาลในภายไปสู่ความเที่ยง
 ช^รม^รก^คสามารถจะแต่งตั้งได้โดยที่ว่าเป็นสมาธิในสภานั้น เพราะฉะนั้นถ้าจะคิดถึงพระ
 บ^รม^รว^งศ^{านุ}วงศ์ก็ไม่น่าเคียดร้อน ไม่จำเป็นว่าท่านไม่เป็นสมาธิสภาก็เป็นนายกรัฐมนตรี
 ไม่ได้ นี่เหตุผลเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอให้ที่พระบรมสภานี้ได้ละไว้ว่าชั่วระยะเวลา
 14 ปีมานี้เราไม่เคยแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีจากนอกสภาเลย แทว่าเราก็บริหารงานเรียบร้อย

มาจากกระทรวงการมหาดไทย แต่เหตุผลอื่น ๆ ทางด้านการเมืองท่านอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะ
 ว่าเวลานั้นจนกระทั่งบัดนี้โดยเฉพาะกาลก็ยังมิใช่ เพราะฉะนั้นเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะ
 ให้ทหารตั้งทั้งนายกรัฐมนตรีมาจากบุคคลภายนอก ซึ่งจะก่อให้เกิดเสียงไม่ไว้ใจต่อสภานี้ได้
 ว่าสภาทั้งสองสภาหาคนที่ไม่ได้ ด้วยเหตุเช่นนี้ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนให้ทางฝ่ายกรรมาธิการ
 และฝ่ายสมาชิกสภาได้เห็นอกเห็นใจและว่าอย่างท่านบ้างนั่นเลย ในต่างประเทศเขาก็
 ไม่ทำท่านรองยกให้ข้าพเจ้าผู้มิใช่ประเทศใด ข้าพเจ้าขอขอกให้ท่านพึงสักประเทศหนึ่งซึ่งเป็น
 ประเทศประชาธิปไตย เช่นประเทศอังกฤษนี่ใหม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงหวังว่าท่าน
 กรรมาธิการคงจะหันเข้ามาร่วมกับพวกเราที่จะช่วยในมาตราที่รักษาเกียรติยศของสภานี้
 และเพื่อให้กาลเวลาข้างหน้าไม่ต้องเกิดผลเสียหายที่เราคิดไม่ถึง ข้าพเจ้าจึงขอเสนอ
 อย่างนี้

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมาธิการ : ในมาตรานี้มีผู้แปรญัตติเป็นจำนวนมาก
 ข้าพเจ้าขออนุญาตต่อสภาฯ ขอให้ท่านประธานให้ผู้แปรญัตติทุกเสียให้หมดก่อน กรรมา
 ธิการจะพูดทีหลังจะได้ลงมติกันแล้วเข้า จะเพาะผู้ที่ส่งวนเอาไว้

10.58 น.

นายสกล เศรษฐบุตร (ธนบุรี) : สำนักรับมาตรา 65 นี้ข้าพเจ้าก็ได้เป็นผู้แปรญัตติ
 ไว้คนหนึ่ง และท่านรองความแปรญัตติก็คือว่าให้ท่านนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีอื่น ๆ อีกจำนวน
 หนึ่ง ที่เสียว่า 10 คนเป็นสมาชิกของสภาสูงหรือสภาคำปรึกษา เหตุผลในข้อนี้ข้าพเจ้าก็ได้
 แลตั้งไว้เป็นอันมากแล้วในขณะกรรมาธิการ และคณะกรรมาธิการบางท่านก็มีความกรุณา
 ที่เห็นถึงความเห็นนี้ด้วยคำว่าเพื่อประโยชน์ของสภาฯ ข้าพเจ้าอยากจะแสดงในสภาอย่าง
 สั้น ๆ

ประเด็นแรกก็คือว่าในส่วนตัวนายกรัฐมนตรีเราควรเอาคนนอกหรือจะควรเอา
 คนที่อยู่ภายในสภา ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นหลักที่มีสำคัญทีเดียวที่ว่าเราจะต้องได้ผู้ซึ่ง
 ราษฎรเลือกตั้งขึ้นมาที่จะเข้ามาเป็นแปรญัตติในการบริหารกิจการของประเทศต่อไป เพราะ

ผู้ที่ราษฎรเลือกตั้งมาจิตใจกว้างกับผู้ที่ราษฎร (ที่ผู้ตั้งผู้ไปไม่เลือกทั้งมา ผู้ที่เลือกทั้งมา
 เมื่อจะดำกิจการอะไรลงไปจำเป็นจะต้องปรึกษากับผู้ที่เลือกตั้งเสมอ เราได้เห็นแล้วด้วยอันนี้แล้ว
 มาในระยะเวลา ๔-๕ เดือนนี้ เห็นอกกับราษฎรมนตรีควรเป็นต้น ใ้รับเลือกเข้ามาเป็น
 ผู้แทนประเภทที่ ๑ ในกาารปฏิวัติสิ่งต่างทำมาจน เป็นจะต้องคิดถึงผู้เลือกตั้งท่านเสมอ ว่าการ
 ทำอย่างนี้ผู้เลือกตั้งจะชอบหรือไม่ชอบ ถ้าเขาไม่ชอบก็ให้ทำไม่ได้ แต่ถ้าหากว่าเราเป็นราษฎร
 มนตรีซึ่ง ไม่ได้เลือกตั้งขึ้นมาท่านอาจจะทำไปโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงราษฎรก็ได้ ชาวเขาไม่ได้
 มุ่งหมายถึงราษฎรมนตรีในปัจจุบันนี้ว่าทำอะไรบ้างนี่ราษฎร แต่ว่าในเวลาออกไปหาทหาว่า
 เราทำเอาราษฎรมนตรีเป็นบุคคลภายนอกเข้ามาแล้ว เขาจะไม่รู้จักด้วยอันนี้เลย จิตของ
 ผู้ที่ไปรับเลือกตั้งมาจากราษฎรกับจิตใจของผู้ที่ไม่ได้รับเลือกตั้งมาจากราษฎร ชาวเขาชอบ
 เสมอว่านึกถึงราษฎร เพราะอย่างไร เพราะจะต้องคิดถึงราษฎรเสมอ ถ้าไม่คิดถึงถึงราษฎร
 แล้ว ค่อยไปกลับไปที่เลือกตั้งใหม่ก็จะไม่ได้รับเลือกตั้งมา นี่เป็นความสำคัญอันหนึ่งที่จะดูกับ
 ราษฎรมนตรีให้ปฏิบัติกิจการความความเห็นของราษฎร และถ้าหากว่าเราดูมนตรีให้ดูบริหารงาน
 ของประเทศทั้งงานความความเห็นของราษฎร ให้มากเท่าใดประเทศชาติไทยของเรา ก็ยิ่งสมบูรณ์
 มากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเลือกตั้งราษฎรมนตรีจากบุคคลภายนอกหรือภายใน พวก
 ถึงรัฐมนตรีคือไป ซื่อสัตย์มีเหตุสำคัญที่ยังไปลงว่าราษฎรมนตรี คือสมมติว่าชาวเขาเป็นปลัด
 หมายควรจะเข้าพวกการประจำ ถ้าหากว่าชาวเขามีสถาเสที่จะได้รับตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี
 ชาวเขาก็น่าจะอยู่เสมอว่าเมื่อครบกำหนดเข้ามาจะได้เป็นรัฐมนตรี รัฐบาลเขาได้สัญญาไว้กับ
 ชาวเขาไว้ว่า เขาจะตั้งชาวเขาเป็นรัฐมนตรี ชาวเขาจึงว่าเป็นจะต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 ของชาวเขาไปโดยตั้งใจให้พร รอดนั้นพอใจ นี่เป็นข้อสำคัญเหมือนกันที่จะทำให้ราชการ ประจำ
 ของเรา เสียไป ถ้าหากว่าเราไม่แบ่งแยกเสียให้แน่นอนว่ารัฐมนตรีจะต้องมาจากบุคคลภายใน
 ในเสมอ ก็จะต้องเกี่ยวข้องถึงหลักการที่จะห้องแบ่งแยกข้าราชการประจำและกาาร เมือง
 เราทำกันจะต้องแบ่งแยกตัวข้าราชการกาารประจำนี้ได้ดีในทางปฏิบัติ ข้าราชการ เมือง
 ก็คงคล้ายขึ้นมาในทางกาาร เมือง ถ้าผู้ประเทศต่าง ๆ ยกตัวอย่าง เป็นกันเช่นประเทศ

ดี/ รุ่งฤกษ์จะเห็นว่าเรื่องเช่นนี้ไม่มีการสืบสวนนี้ ข้าราชการประจำคนที่มีความดีเฉพาะเป็น
 โดดเด่นโดดเด่นในทางประจำก็เป็นไปในทางประจำ คนที่จะเป็นใหญ่เป็นโตในทางการ เมือง
 ก็เป็นไปในการเมือง นี้ถ้าเรายอมให้บุคคลภายในของบ้านเมืองที่รัฐมนตรีได้แล้ว
 ข้าราชการประจำ ๆ สูง ๆ คำว่าที่ยอมของตัวข้าราชการเป็นรัฐมนตรี และเป็นที่อื่นแล้วก็จะลด
 ประสิทธิภาพการ เมืองโคจรการ เมืองหนึ่ง ซึ่งตัวผู้บังคับบัญชาการปฏิบัติราชการ ก็เห็นไป
 ทำให้ความเป็นกลางของข้าราชการประจำเสียไป ข้อนี้เปรียบเทียบกับพระที่หัวจ่ามุง
 จะไปสอบเอาธรรมศาสตร์บัณฑิตก็มุ่งทาง เวียนในทางธรรมศาสตร์บัณฑิตก็ไม่มุ่งในทางที่เปรียญ
 ๕ ประโยคหรือ ๖ ประโยคนี้ก็จะทำให้เสียไป เพราะฉะนั้นเราจำเป็นต้องมีการการ
 การเมืองออกจากตัว ข้าราชการประจำเสีย จึงแนบคณะกรรมาธิการก็รับแล้ว และวิธีที่เป็นวิธี
 ด้ข้าราชการประจำออกจากการเมืองได้โดยเด็ดขาด ถ้าหากว่าเราไม่ทำอย่างนี้แล้ว
 อย่างไร เวียนที่ข้าราชการไม่มีการ เมืองออกจากข้าราชการประจำไม่ได้ และข้าราชการ
 ประจำก็จะมาวิวัฒนาการ เมืองเรื่อย ๆ ไปเพราะว่ามีตำแหน่งการเมือง เป็นเหตุของ
 หลัอย่างจะปฏิบัติตามหลักของอย่างนี้อย่างนี้ เราจะคณะพรรคเขาสัญญาว่าถ้าหากว่าเรา
 ปฏิบัติอย่างนี้อย่างนี้แล้วก็จะให้ใครรับตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี ข้อนี้เฉพาะข้าพเจ้าขอเสนอให้
 ทำนอกรวมาราชการและหาสมาชิกผู้มีเกียรติคิดใหม่บ้าง ๆ ข้าพเจ้าขอพูดสั้น ๆ แค่นี้แหละ

ร.ศ. หลงกลาสน์ อุกมสถิต (เสียง) : นายกรานี้ข้าพเจ้าได้แปรอุทิสไว้แต่ไม่

ได้แปรว่านายกรัฐมนตรีจะต้องมาจากรัฐสภา แต่ได้แปรว่ารัฐมนตรีส่วนหนึ่งให้มาจากสภา
 การที่ข้าพเจ้าได้แปรครั้งนี้มีความเห็นว่าการกฎหมายเดิม รัฐธรรมนูญของเราก็มีบัญญัติไว้ว่า รัฐมนตรี
 อย่างน้อยจะต้องมาจากรัฐสภาซึ่งสภา รวมถึงนายกรัฐมนตรีด้วย ๑๕ นาย เราเห็นว่าถ้าไม่จึง
 มีบัญญัติไว้เช่นนั้นก็ เพราะว่าเวลานี้เราพิจารณาที่จะให้สมาชิกสภาได้ควบคุมการกระทำนั้น
 รวมไปถึงรัฐมนตรีด้วย แทนที่เราจะเลือกตั้งคนภายนอก เราให้สมาชิกของเราเข้าไปอยู่
 แลตแต่งเข้าไปได้ช่วยเหตุการณ์กระทำของฝ่ายรัฐบาล ในกฎหมายรัฐธรรมนูญเรามีการ
 ควบคุมไว้สองอย่าง อย่างอันที่สุกก็คือการตั้งคณะรัฐมนตรี อย่างสุกที่สุดแรงที่สุดก็คือการ

1617

11.07 II.

นายเสวต วัฒนศิริ (ระบอบ) : ฝ่ายนี้เขาจะไม่ได้ตั้งใจ
 ในที่นายอภิธรรมที่ว่ามาจากนอกสภา ฯ หรือในสภา ฯ ทั้งนี้เขาจะว่ากันเองว่า
 เข็มว่าในเมื่อมีพรรคการเมืองแล้วสันนิษฐานว่าพรรคใหม่เองจะต้องเป็นภาครัฐมนตรี ถ้า
 ภาคว่ามีเสียงข้างมากในสภา แต่ว่าเขาจะคิดดีกว่าพรรคการเมืองเก่า เขายัง
 ไปได้ เขายังไม่ได้เริ่มหมด กฎหมายยังไม่ได้ออก รัฐธรรมนูญจะได้ใน ๕ - ๖ ปีนี้
 แล้ว พรรคการเมืองยังไม่ได้ และจะเพิ่มใครในชั่วเวลาหนึ่งก็ไม่ได้ เมื่อเขาได้ก็จะ
 มีความจำเป็นที่จะมีพรรคสมาชิกไว้ว่า ความจำเป็นนี้อาจจะมีให้เขา
 ต้องเอาเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อเขานี้เขาจะไม่ได้ตั้งใจ อีกประการหนึ่ง
 จำเขาว่าเขายังคงภาคภูมิใจเป็นขั้นขั้นที่เขา เราไม่เอาเขาก็ได้ แต่ถ้ามีความ
 จำเป็นแล้วเราต้องเอา เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ได้ตั้งใจ แต่สำหรับรัฐมนตรีส่วนหนึ่งนั้น
 ตัวเขาเห็นว่าอาจจะมาจากสมาชิกสภา เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าเราเอาผู้ซึ่งนอก
 ความเป็นนายกรัฐมนตรี เขาก็อาจจะเอาพรรคของเขาเข้าเป็นรัฐมนตรีทั้งปกติได้ นี้
 เป็นความจำเป็นที่เดียว เพราะฉะนั้นการดำเนินการที่เขากล่าวถึงคือเรื่องเมื่อ
 เอาคนข้างนอกมาเป็นเช่นนี้ ถ้าหากว่าเขาไม่สนใจเขาคงจะยอมเสียสละเสียสละก็ได้
 ในเมื่อความจำเป็นมีดังนี้ เพราะฉะนั้น ~~เขา~~ ^{เขา} ~~จะ~~ ^{จะ} ~~ยอม~~ ^{ยอม} ~~เสีย~~ ^{เสีย} ~~สละ~~ ^{สละ} ~~ได้~~ ^{ได้} ~~ถ้า~~ ^{ถ้า} ~~จำเป็น~~ ^{จำเป็น}
 กับความจำเป็นระหว่างกันในสภาเดียว ~~เขา~~ ^{เขา} ~~จะ~~ ^{จะ} ~~ยอม~~ ^{ยอม} ~~เสีย~~ ^{เสีย} ~~สละ~~ ^{สละ} ~~ได้~~ ^{ได้}
 ไว้ตลอดเวลาที่ว่า รัฐธรรมนูญเก่าของเขาที่มีแต่หากว่าไม่มีข้อเสียหลายแล้วก็ไม่ควรแก้ไข
 รัฐธรรมนูญเก่าที่ใช้ในปัจจุบันนี้ให้เขียนหนังสือว่า รัฐมนตรีซึ่งหนึ่งตัว จะได้ออกจาก
 สมาชิกสภาดีกว่าสิ่งหนึ่ง ก็เพราะเหตุว่าถ้าหากว่ามีมติแล้วว่าเขาจะเอาเขาก็ได้
 อย่างที่เขาคงจะมาจากส่วนหนึ่งของสมาชิกสภา ตัวเขาเองมีมติไว้ 10 คนด้วยเหตุนี้
 ดังนั้นเขาจึงเห็นว่าส่วนหนึ่งของสมาชิกสภาควร เป็นรัฐมนตรี

อาจจะเหมาะสมในสมัยหนึ่ง แต่ความกลัวก็เช่นนี้อาจจะถูกทำลายได้เหมือนกัน ตาม
ประวัติศาสตร์จะแสดงให้เห็นว่าเมื่อไรทางบริหาร โดยยอมอยู่ใต้อำนาจนิติบัญญัติก็เกิด
เป็นเด็กเดโครซีมิของสถาบัน ว่าก็จริงแล้วร้ายกว่าโดยผูกพันเด็ยเสียอีก เพราะ
จะเห็นว่านายกรัฐมนตรี ก. เม้มติลยคคองซีมิ เราจะสังหาร เราจะทำอะไรทำได
เรารู้จักกับเด็ยยอม จะเอาขึ้นศาลจะทำอะไรได้ทั้งสิ้น แต่เด็กเดโครซีมิโดยยอมขณะ
แล้วเป็นสภาเช่นนี้มีมากเหลือเกินถึง ๒๐๐ - ๓๐๐ คนมองไม่เห็นตัว และเมื่อลงมติ
ไปแล้วก็ลงมติไปในทางสภา หาดูงานที่พูดก็หาไม่ได้ ในที่สุดก็เลยไม่มีอะไรที่จะต้อง
รับผิดชอบกับเด็ย ด้วยเหตุนี้ในทางเด็กเดโครซีมิทางสถาบันจึงเป็นสิ่งที่น่าเกรงยิ่งกว่า
ฝ่ายบริหารเสียอีก คือไม่มีอะไรรับผิดชอบ ในที่สุดก็หาไปในสภานั้น ใครจะเป็นคนเขียน
รายงานการประชุมว่า ใครได้พูดอะไร ไปบ้าง เขาก็บอกว่าเขาแสดงความเห็นกัน ใน
ที่สุดลงมติ ๕๐ เสียง ๑๐๐ เสียงก็รวม มันก็เป็นสิ่งเสียงที่เห็นแก่กันเอง **ตัดขาดความ
ดังที่ได้กล่าวมา**

ด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาที่ ข้าพเจ้าจึงขอแนะนำว่าการที่จะกรรมาธิการ
ได้มีไว้ความร่างที่เสนอมานั้นเป็นการถูกต้องและชอบด้วยหลักแล้ว ถ้าหากว่าจะมีการ
ต่อเติมแล้วจะเป็นการผิดหลัก.

11.20 น.

พระวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร กรมราชการ : ข้าพเจ้า
ต้องขอประพจน์โทมนัสกรมราชการที่จะมาพูดในที่นี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่รักขนบราชบท
ของคณะกรรมาธิการ คือหมายความว่าเมื่อมีความเห็นเป็นส่วนข้าสนธิข้อมไม่มาพูด และ
ไม่ได้ส่งวนเอาไว้ด้วย แต่ว่าตามพิธีกรรมาธิการ ได้ลงมตินั้น ไม่ได้อาศัยเหตุผลดังที่ท่าน
กรรมาธิการนี้ชี้แจงเมื่อนี้ คือไม่ได้ถือในทางหลักเป็นสำคัญ แต่ได้เห็นว่าในทาง
ปฏิบัติโดยมากก็นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีส่วนมากก็จะต้องเป็นสมาชิกของรัฐสภาอยู่แล้ว

เพราะถ้าไม่เป็นอย่างนั้นก็ไม่ได้มีความไว้วางใจ และสำหรับนายกรัฐมนตรีประชาชนของ
 สภาที่จะลงนามรับสนองก็จะต้องไม่รับสนอง แต่ว่าเหตุผลที่ไม่รับสนองก็ให้มันก็คือว่าเราจะมี
 ภารกิจเหมือนอย่างเช่นในกรณีเช่นอมร ราชวงศ์เสมีชี ปราโมช และในกรณีที่ท่านนายกรัฐมนตรี
 ปัจจุบันเป็นที่ว่าเราจะมีภารกิจพิเศษซึ่งมีความจำเป็นที่จะเอาคนภายนอกมาเป็นนายกรัฐมนตรี
 ทั้งนี้ก็เป็นเหตุผลเกี่ยวกับความสะดวกในกรณีพิเศษซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่เห็นด้วยหรอก เพราะ
 เห็นว่า เมื่อสมมติบุคคลสภาออกได้และให้รัฐสภาเป็นผู้เลือกทั้งก็อาจจะไว้ซึ่งตั้งข้อม
 ากันถึงได้เคยปฏิบัติมาในกรณีที่ทั้งสองที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว แต่แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็อนุโม
 คณความเห็นส่วนข้างมาก แต่อาจจะพูดในหลักแล้วว่าฉันนึกเห็นว่า ข้าพเจ้าขอเป็นยืนยันว่าไม่คิด
 หลัก ด้วยเหตุนี้ ด้วยเหตุที่รัฐธรรมนูญของเราไม่เรียกว่าระบบสภาซึ่งเอาอย่างระบบ
 ของอังกฤษ และข้อนี้แก้ไขแทนที่จะใช้แก้ไขแทนที่จะใช้อย่างมาสภาภิธานมาอย่างแบบ
 ของอังกฤษแล้ว หลักของแมกเบีสท์ ๆ เป็นศาสตราจารย์กฎหมายรัฐธรรมนูญ ได้เขียน
 รัฐธรรมนูญซึ่งได้ถือว่าเป็นคำจำกัดความ ได้อธิบายไว้ว่า คณะรัฐมนตรีนั้นเป็นตัวเชื่อม
 ระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นจึงอยู่ในระบบของอังกฤษที่เกี่ยว
 ที่นายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นสมาชิกของรัฐสภา นี้จะถือว่าเป็นวิธีปฏิบัติเท่านั้น ไม่ได้
 สำหรับรัฐธรรมนูญของอังกฤษซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ไม่เป็นแบบใดที่เป็นความลักษณะลักษณะ
 เพราะฉะนั้นในเรื่องที่นายกรัฐมนตรีและรัฐบาลจะเป็นสมาชิกของรัฐสภานั้น ตามกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญของอังกฤษไม่ได้ถือว่าเป็นวิธีปฏิบัติเท่านั้น ถือว่าเป็นสันนิษฐานหรือคอนเวนชัน
 ซึ่งมีความผูกมัด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่าฉันนึกเห็นว่าข้าพเจ้าขอเป็นยืนยันว่าตามรัฐธรรมนูญ
 อังกฤษนั้นไม่คิดหลัก และตามรัฐธรรมนูญที่เราวางมาที่เราแก้ไขแบบของรัฐสภาของ
 อังกฤษ แต่ส่วนเหตุผลอย่างอื่น ๆ หรือการลงมติอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์ที่
 จะอธิบายหรือชวนอย่างใดอย่างหนึ่ง ขอเรียนข้อเท็จจริงแต่ในเรื่องหลักเท่านั้น.

๑๒.๒๕ น.

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : เมื่อก่อนกิจกรรมวิชาการไม่ได้คำนึงถึงว่าอธิบายข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะท้วง

ข้าพเจ้าเสียใจที่ต้องพัวพันกิจกรรมวิชาการคิดว่าในทางปฏิบัติที่กล่าวไว้ว่า การให้รัฐบาลมาจากสภาเป็นการทำงานฝ่ายรัฐบาลอยู่ในอำนาจนิติบัญญัติ และถัดมาว่าอำนาจนิติบัญญัติกับบริหารรวมกันแล้วจะก่อให้เกิดความทำลายล้างเสรีภาพ ข้าพเจ้าขอคัดค้านอย่างเด็ดขาด ในอันที่กลุ่มท่านที่ปรึกษาที่เข้มแข็งไว้ว่า รัฐบาลมาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้วเสรีภาพเขามีแค่ไหน เขามีเต็มบริบูรณ์แล้ว มีใครทำลายล้างเสรีภาพรัฐบาลหรือ สภาหรือ แปลว่า อีกประการหนึ่งท่านบอกว่าอาจจะเกิดวิกฤติหรือโดยคณะพรรค ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อพรรคใดมีอำนาจแล้ว มีเสียงข้างมากในสภาแล้ว พรรคนี้เป็นอันดำเนินการปกครองตามแนวของพรรคนั้น คือว่าปกครองตามแนวของประชาชนเป็นการปกครองประชาชนตามความคิดเห็นของประชาชน และเพื่อประชาชน ก็คือหลักการประชาธิปไตย ไม่ใช่เผด็จการ ท่านบอกว่าถ้าสภาไม่ทำอะไรทำอะไรจะไปเป็นการที่ข้าพเจ้าใจแล้ว ก็ไม่รู้ว่าใครทำ คือสภาไม่มีอำนาจนั้นแหละคืออยู่แทนของทุกปวงชนเขาทำ พวกนี้เขาจะต้องรับผิดชอบต่อประชาชนในวันข้างหน้า คือเมื่ออนาคตดู ถ้าหากว่าท่านเห็นว่าเขาทำถูก ประชาชนในสหรัฐก็รัก ก็เลือกให้เขาไปเป็นผู้นำของเขาสัก อย่างเช่นอังกฤษเขาทำ เวลาที่ในเรื่องที่ท่านบอกว่า ในทางพฤกษนิยมรัฐบาลมาจากสมาชิกสภาดีกว่า แต่หลักนั้นไม่เป็น ท่านที่ปรึกษาได้แสดงแล้วว่า ความหลักควรเป็นเช่นนั้น เมื่อเขามีข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรเขียนไว้ให้ตรงกับพฤกษนิยม ดังเช่นในประเทศอังกฤษที่กำกับอยู่ ความจริงเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ นายกรัฐมนตรีของอังกฤษนั้นเขาไม่มาจากสภาสูงสักทีเดียว เป็นเวลา ๕๐ ปีมาแล้วนายกรัฐมนตรียังมาจากสภาต่ำ รัฐมนตรีทุกคนข้าพเจ้าเข้าใจว่ามาจากสมาชิกสภาผู้แทน ไม่ใช่มาจากคนนอก เพราะมันเป็นพรรคข้าพเจ้าเห็นเช่นนี้

11.26 น.

นายปรีชา พุฒมาชัย (PFP) กรรมการบริหาร : ผมเองอยู่ในฐานะที่สวดกล
 ดับเสียงกับท่านสมาชิกประเภทที่ 1 ท่านที่เสนอแปรญัตติขึ้นมา แล้วก็อาจจะเวียนซ้ำ
 ญัตติในชั้นกรรมาธิการสภาเสียงข้างเล็กน้อย เมื่อกรรมาธิการคณะที่พิจารณารัฐธรรมนูญ
 จัดมีการแปรญัตติในชั้นกรรมาธิการ ก็เยอะแล้ว เราได้ห้าพันโดยความชอบมาเป็นสิ้เศษ
 โดยจะเพราะอย่างไรก็ตาม มาถามกรรมาธิการได้ที่เราเห็นว่าถ้าจะเป็นการกระทบกระทั่งกับจิตใจ
 ของสมาชิกบ้างแล้ว เราก็ได้ใคร่ครวญกันอย่างจริงจัง อย่างมากเราก็กำลังใจเดียวกัน
 อยู่ในชั้นกรรมาธิการ เมื่อผลของสภารองรับสั่งว่าไม่เห็นด้วย-ส่วนข้างมาก แต่
 กรรมาธิการส่วนข้างมากดูเหมือนจะเป็นเอกฉันท์ ผู้ที่ไม่เห็นด้วยในขณะนั้นเห็นแต่
 พระองค์ทรงท่านกับนายอินท ที่เราได้ใคร่ครวญเท่านั้น เราได้ลิสต์ชื่อที่ในสเปค
 ติของญัตติซึ่งชาวสภาอยู่กลางประเทศ ได้ค้นคว้าว่ากฎหมายของประเทศใดในโลกนี้
 มีในเรื่องของการกีดกันไว้อย่างไรบ้าง ผลของการค้นคว้าว่าญัตติซึ่งชาวสเปคยื่นกับ
 เราว่า ในโลกนี้ประเทศซึ่งมีรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วไม่มีประเทศใดในโลก
 เลยที่จะบัญญัติว่า นายกรัฐมนตรีว่าและรัฐมนตรีต้องมาจากสมาชิกสภาผู้แทน จะมีบ้างก็
 เฉพาะประเทศอังกฤษซึ่งเราถือว่ารัฐธรรมนูญของอังกฤษไม่เป็นรัฐธรรมนูญลายลักษณ์อักษร
 อย่างที่พระองค์ท่านรับสั่งเมื่อคืนแล้ว เหตุผลที่กรรมาธิการส่วนข้างมากได้แปรญัตติให้
 เป็นไปกว่าเดิม คือ ~~การกีดกัน~~ ไม่ได้รับแปรญัตติของมวลสมาชิกนั้นก็โดยที่อย่าง
 กรรมาธิการ คือ ~~การกีดกัน~~ เห็น คุณนาค ได้กลบไปไปแล้วว่าผิดหลักการซ้ำโดยหนึ่ง แล้ว
 ชั้นที่ 2 ก็คือเราถือว่า ถ้าไม่แปรญัตติไว้อย่างนั้นแล้วเป็นการผูกมัดสถานะัน ๆ และเป็นกา
 รกว้างแคบเกินไป รัฐธรรมนูญนี้เป็นของประชาชน 18 ล้านคน เพราะฉะนั้นอะไรที่ไม่
 ถูกต้องหรือประชาชนส่วนน้อยแล้ว คือหมายความว่าใหม่ประชาชน 18 ล้านมีสิทธิมีเสียงเพื่อ
 จะใช้สิทธินั้น ๆ สักตามที่สมควร มีสิทธิหนึ่ง และอีกคนหนึ่งขึ้นกับกรรมาธิการเห็นว่า
 ถึงแม้ว่าไม่แปรญัตติโดยกรรมาธิการส่วนข้างมากก็เสียทุกตัวกับเราเองเป็นเอกฉันท์โดย

โดยบุคคลนั้น นายกรัฐมนตรีก็ดี รัฐมนตรีก็ดีก็ขมมาจากสมาชิกสภา โดยเหตุผลที่บอกจะ
 เห็นว่า เพราะตัวนายกรัฐมนตรีนั้นก็ถือสภาเลือกขึ้นไม่โดยความเห็นชอบด้วยเสียงข้าง
 มาก แล้วสภานั้นก็เลือกบุคคลภายนอก หากจะเป็นจริงอย่างว่า จะเลือกบุคคล
 ภายนอกก็ตั้งมีว่าเป็นตัวบุคคลซึ่งบุคคลจะเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีนั้นต้องเป็น
 ผู้ที่มีเสียงเพียงพอ เพราะเหตุว่านายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี โดยบทรัฐธรรมนูญ
 ของเราแล้วผู้ใดด้วยความไว้วางใจของสภา ถือถ้าวาเมื่อไรสภาไม่ยินยอมชอบใน
 รัฐบาลแล้ว จะลงมติไม่ไว้วางใจเป็นรายตัวก็ได้หรือทั้งคณะก็ได้ นั่นแหละเป็นหลักประกัน
 สักใบหนึ่ง เป็นทางปฏิบัติว่าบุคคลนอกคณะสภาสนธิสัญญาแล้วเกิดที่จะเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรี
 ที่นี้พูด

ที่มีปัญหาข้อที่ ๒ ที่ว่าควรหรือไม่ที่จะให้บุคคลที่ดำรงรัฐมนตรีบางส่วนควรจะมา
 จากสมาชิกสภา เหตุผลข้อนี้ก็เป็นเรื่องซึ่งเราถือหลักว่า นายกรัฐมนตรีเราไม่
 อนุมัติให้บุคคลอื่นมาขายอย่างนั้นแล้วก็เป็นเรื่องซึ่งเราบัญญัติอย่างนั้น แล้วผู้ซึ่งเป็น
 นายกรัฐมนตรีย่อมได้รับความยากลำบากในการพิจารณาถึงเหตุผลของตัว เพราะว่าจะต้อง
 บุคคลจะต้องเลือกจากสมาชิก ที่นี้ถ้าสมมติสมาชิกที่อยู่ในสภานั้นไม่มีเจตนาหรือ
 นโยบายตรงกับนายกรัฐมนตรีแล้วก็เป็นการกระทำที่หาในนายกรัฐมนตรีได้มีความยาก
 ลำบากเป็นพิเศษในการที่จะเลือกเห็นด้วยสมาชิกมาเป็นรัฐมนตรี ในเรื่องนี้เมื่อยากข้าง
 นายกรัฐมนตรี เห็นว่าท่านคงเข้าใจ และคงจะได้เข้าใจต่อไปว่า ความหนักใจใน
 เรื่องที่ท่านยอมให้รัฐธรรมนูญเขียนไว้อย่างแน่นอนว่า สมาชิกบางส่วนต้องมาจากสภา
 นี้เป็นเหตุประการที่ ๒ และข้าพเจ้าอนาคจะนำข้อตั้งใจของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
 เมื่อถึงอภิปราชไปในเรื่องว่า เหตุผลที่ท่านรัฐธรรมนูญฉบับนี้ขึ้นอ้างก็โดยที่สมาชิกสภา
 ราษฎรได้เลือกมา เพราะฉะนั้นต้องรู้จักใจและมันข้อพูดกับราษฎรอย่างใดก็ข้อดู
 ประหนึ่งว่าท่านอภิปรายมานั้นท่านสมมติในรัฐธรรมนูญไปว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้

นายอรรถสิทธิ์ไว้ว่า ผู้แทนราษฎร บัณฑิต ไม่อยู่ภายใต้ความยินยอมหมายของบุคคลใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเราจึงได้บัณฑิตก็อย่างกว้างขวาง ถ้าเราขมใจบัณฑิตไว้บางคนซึ่งตาม คำของผู้แปร ตัดอีกแล้วก็เป็น การขึ้นโลก คำไม่ชัด เราเข้าใจว่าเป็นการขึ้นโลก ก็เพราะในโลกที่มีรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษร เราไม่ชัดจิตใจอย่างนั้น และรัฐธรรมนูญของเรา ซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร มาบดบังก็เป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจึงเรียกว่าขึ้นโลกโดยเหตุผลอย่างที่ได้กล่าวมาเรียนมาที่ กรมราชการส่วนข้างมากเห็นเป็นอัน จึงยื่นขึ้นให้เป็นไปตามร่างเดิม.

11.35 น.

นายโชติ คุ้มพันธุ์ (พระนคร) : แปรมติจิตใจเข็มนั่นในมาตราที่ ความจริงในมาตราที่ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจอะไร ก็มากมายว่าจะบดจิตใจอย่างไร เพราะว่าตามที่กำหนดกรมราชการ ได้พูดแล้วว่าโลกเข บดจิตใจอย่างนั้น ไม่มีคนใดเขา บดจิตใจอีกก็เป็น การขึ้นโลก ความจริงประเทศไทยเราก็ดันโลกมาแล้ว 13 ปี เพราะอะไร เพราะเรา บดจิตใจว่านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีต้องมาจากสภา ก็แปลว่าเราขึ้นมาแล้ว 13 ปี ทำไมเรา จะขึ้นต่อไปไม่ได้ และเพราะเหตุว่าข้าพเจ้าเป็นนักเขียนเขตรับกันและในรัฐธรรมนูญ ไม่มีบดจิตใจว่านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีต้องมาจากสมาชิกสภา ข้าพเจ้าจึง เรียนขึ้นขึ้น มาเพราะ เห็นด้วยอย่างอื่นไม่ได้ดี เขอรบกันถึงกับ ได้รับความซุกซนถึงกับ เกิดการปฏิวัติ เพราะนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีไม่ได้มาจากสมาชิกสภา เมื่อวานขึ้นที่ข้าพเจ้าได้ เรียนต่อสภาแล้ว ว่า สมัยหนึ่งขึ้นเดินเปิดได้แก่ทั้งพระขึ้นเป็น นายกรัฐมนตรีแล้ว ก็ต้องยุบสภา 2 ครั้งติด ๆ กัน คอลลาจของคิงนายพลไซร เซอร์ เป็น นายกรัฐมนตรีก็โดยไม่ได้เป็นสมาชิกสภา ผลที่สุดไซร เซอร์ก็ถึงถูกฆาตกรรม นี่เรื่องเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเป็น นักเขียนเขตรับนักคือกัน และการที่เราไปพูดถึงนัก ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ใครเป็น ผู้บดจิตใจกันแล้วให้สถานนักนี้ ผลัดตรงไหน ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการที่ผู้บดจิตใจ

ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการลี้ภัยครั้งใหม่ เสียของประชาชนเป็นเสียงสวรรค์ ก็เหตุไร
 ไม่นให้เขาเลือกเอาเอง หรือเอาผู้ประชาชน ถ้าจะถือหลักประชาธิปไตยก็คือหลักเอา
 สมาชิกสภาเป็นผู้แทนราษฎร จะเป็นสภาค้ำหรือสภาสูงก็ยังเป็นสมาชิก และนั่นแหละว่าถ้า
 มีบางคนว่าดี ถ้าใครไม่รู้จักโลกซีกไม่ตื่นนะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็ได้เข้ใจกันดี อีกประการ
 หนึ่งพูดถึงเรื่องเมธาอำนาจมันดี ถ้าสภาเมธาอำนาจได้ก็ผู้ดีแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีจะ
 เมธาอำนาจไม่ได้หรือ ถ้าเขาได้เช่นเดียวกัน ก็ผู้ดีเมธาอำนาจเป็นนายกรัฐมนตรีเมธาอำนาจ
 แล้วร้ายยิ่งกว่าสภามาก แต่ข้าราชการมาแล้วร้ายมากเอาข้าราชการมาคุมสภาก็ได้ จม
 สมาชิกก็ได้ พูดถึงการแยกอำนาจหรือระดมอำนาจอย่างนี้กรมการมาจัดการมาผ่านโลกกล่าวม
 ความเป็นจริงประเพณีไทยเราก็เคยรวมอำนาจซึ่งพลก็ไม่เคยเกิดร้อน เพราะเรา
 เคยรวมอำนาจมาแล้ว ๓ อำนาจอยู่ในคน ๆ เดียวก็ไม่เกิดร้อน แต่เมื่อเราจะเป็น
 ประชาธิปไตยแล้วก็ทำให้ทำให้ลูกประชาธิปไตยเสียหน่อย คือข้าพเจ้าเป็นทุกข์เป็นร้อน
 มาก ดูเหมือนได้เรียนมาในมาตราหนึ่งมาตราใดแล้วว่า ถ้าหากว่าเราเอานายกรัฐมนตรี
 มรดกสภาแล้ว เมื่อเราถึงสหภาพแล้วสภาผู้แทนราษฎร นายกรัฐมนตรีหรือรัฐบาลก็มี
 อำนาจสำคัญอำนาจหนึ่งคือการยุบสภาแล้วเมื่อเขาเป็นคนนอกสภาแล้ว ถ้าหากว่าสภาไม่ทำ
 ความใจเขา ๆ ก็ให้สภาอื่นนั้นยุบสภาได้ นี่แหละความกลัวอย่างนี้ข้าพเจ้าเคยเรียนและ
 เห็นตัวอย่างในประเทศเยอรมัน และเพราะกลัวอย่างนั้นเองจึงทำให้ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ควรวิมทผลดีว่าต้องเป็นสมาชิกสภา. ในข้อนี้ข้าพเจ้ายินดีที่ถามผู้แปล ผู้ดี จะเอาสภา
 โลกก็ตาม อย่างไม่ก็ได้ แต่ขอให้เอาสมาชิกสภาผู้แทน เมื่อจะยุบยังต้องรับมติของ
 ประชาชนสักหน่อย แต่บุคคลนอกสภาเขาทำอะไร ไม่ต้องรับมติของประชาชน เขาไม่ต้อง
 ไปคู่คิดอยู่กับประชาชน นี่ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนี้.

11.๒๑ II.

นายเสียง ศิริวัฒน์ (สกลนคร): ข้าพเจ้าอยากจะได้มาเรียนต่อสภานี้

สักเดือนสองว่า เพราะว่าในประวัติเห็นว่ามีตำแหน่งนายกรัฐมนตรีขึ้น ตามที่เรามาจัดไว้

ในรัฐธรรมนูณฉบับใหม่ไม่ได้เป็นการตัดสิทธิในการที่เราจะเลือกนายกรัฐมนตรีก่อนจากสมาชิกแห่งสภาผู้แทนราษฎร แต่เป็นการเขียนไว้ว่าอาจจะเลือกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ได้ หรือเลือกจากบุคคลภายนอกก็ได้ เรียกว่าเขียนไปในสายกลาง ในเมื่อกรณีที่เราไม่เหตุจำเป็นจะเลือกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ได้ก็ขอให้เราได้คิดช่องทางที่จะเอาบุคคลภายนอกมาเป็นนายกรัฐมนตรีก่อนได้ ข้าพเจ้าได้อ่านท่านสมาชิกกล่าวเมื่อคืนในเรื่องรัฐธรรมนูญของเยอรมัน ข้าพเจ้าเองไม่ใช่นักเรียนเยอรมัน แต่เป็นนักเรียนไทยเอง แต่เคยได้ศึกษาว่าเล็กน้อยว่า ประเทศที่ท่านกล่าวเมื่อคืนไม่ค่อยตรงเท่าไร คือหมายความว่ารัฐธรรมนูณไว้มารดัดให้เกิดปฏิวัติ ถ้าหากว่าเรื่องรัฐธรรมนูญเป็นเหตุให้เกิดการปฏิวัติจริงอย่างที่ท่านว่า คณะรัฐมนตรีซึ่งรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ไม่เหมาะเพียงแต่จะเลือกจากสมาชิกสภาไม่ได้ แต่กำหนดตำแหน่งรัฐมนตรีทุกตำแหน่งเลือกจากสมาชิกไม่ได้ต้องเลือกจากบุคคลภายนอกก็มีเหตุซึ่งกันให้เลือกจากบุคคลภายนอกก็อาจจะก่อให้เกิดการปฏิวัติ อาจจะต้องเลือกข้างในทั้งหมดก็เกรงว่าจะรวมอำนาจ ฉะนั้นกรมการจึงยึดถือเอาสายกลาง คือข้างนอกข้างในบ้างเป็นการยึดสายกลาง ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการดีที่สุดในกรณีนั้นเป็นการหันหน้าเข้าหากัน ข้าพเจ้าคิดว่าคณะกรรมาธิการโดยพยายามอย่างดีที่สุดแล้วในกรณีนี้มาอีกอันหนึ่งเมื่อตอนนั้น ข้าพเจ้าได้เขียนเสียว่า ถ้าหากว่าเราทำอย่างในคณะกรรมาธิการข้างในก็จะก่อให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น คือยังไม่ได้ดังว่า ถ้าหากว่าบุคคลภายนอกไม่มีสิทธิในการเลือกแล้วเลือกมาเป็นนายกรัฐมนตรีกายหลังอาจจะผันแปร ไม่ได้ได้หรือหากผู้ปกครองไม่ได้โดยเด็ดขาดโดยบุคคลหนึ่งหรือสองท่านเท่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เรื่องนายกรัฐมนตรีนอกสภาหรือในสภา นายกรัฐมนตรีจะเป็นสมาชิกหรือไม่ใช่ เป็นสมาชิกมันอยู่ที่สภาผู้แทนราษฎรเราก็เอง เหตุการณ์จะเกิดขึ้นไม่ได้แต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้มแข็งพอ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้มแข็งพอแล้วเหตุการณ์จะเกิดขึ้นไม่ได้โดยเด็ดขาด และขอกราบเรียนว่าเสียงสวามิฉันเป็นเสียงเลือกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงสวามิฉันเป็นเสียงมีมาเขตรัฐ

ในสภาแล้ว ขอให้เสียงสวรรคเห็นเป็นนายกรัฐมนตรีไปเด็ก และเมื่อเสียงสวรรคที่แน่นอน
 เป็นเสียงสวรรคที่ถูกต้อง ข้าพเจ้าคิดว่านายกรัฐมนตรีจะออกมาจากหรือในสภาเป็น
 สมาชิกหรือไม่เป็นสมาชิกและจะอยู่ได้หรือไม่ดูตามระบอบประชาธิปไตยที่เราได้พรรคการ
 เมืองแล้ว ความมั่นคงหรือจะเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีได้หรือไม่ตลอดจนความมั่นคงของ
 คณะรัฐมนตรีอยู่ที่คณะพรรคการเมืองนั้นเองต่างหาก อยู่ที่คณะพรรคการเมืองนั้นเองต่าง
 หาก ถ้าพรรคการเมืองที่มีอำนาจในสภาอยู่แล้วเขาจะมาจะมีมติให้รัฐบาล
 นั้นอยู่ได้ทั้งหม่อมไป และการเผด็จการถ้าหากว่าเป็นเผด็จการโดยสภาผู้แทนราษฎร
 ข้าพเจ้าก็เห็นดีด้วย แต่ไม่ใช่ขณะที่เรียกว่านายกรัฐมนตรีใช้ส่วนมากร่างใหม่ก็มีให้สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรคอยติดตามเท่านั้น จึงเรียกว่าเผด็จการโดยแท้จริง ถ้าหากว่า นาย
 รัฐมนตรียังผูกพันอยู่กับพรรคของตน ทั้งเสียงคณะพรรคของตนก็อยู่ไม่ได้ ถ้าพรรค
 รัฐมนตรีขึ้นถือถือไม่ได้ไม่ฟังเสียงสมาชิกคณะพรรคของตัวเอง อีกสักหน่อยนายกรัฐมนตรีคนนั้น
 ก็อยู่ในตำแหน่งไม่ได้ นี่เป็นเช่นนี้ เพราะฉะนั้นการที่จะกระทำกิจการโดยมีมติคือเป็น
 อย่างนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เหมาะสมแล้ว ท่านอย่าวิตกไปเลยว่าการมีมติคืออย่างนี้
 ในรัฐธรรมนูญจะเป็นเหตุให้เกิดเผด็จการที่มีบุคคลใดเลยอำนาจแล้วจะเปลี่ยนแปลง
 สบิวิต ไม่ใช่อยู่ที่เขียนรัฐธรรมนูญให้รอด อยู่ที่ตัวบุคคล อาจจะเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเรื่องอำนาจ
 เกิดไม่ เมื่อไม่อยู่ในความควบคุมของคณะพรรค คณะพรรคก็จะอภิเษกตัวเอง ถ้าหากว่า
 คณะพรรคนั้นถือหลักผู้ถือกรรมและถ้าหากว่าคณะพรรคนั้นไม่ถือหลักผู้ถือกรรม ก็จะมีสิ่ง
 มรดกเองไม่เอง คณะพรรคซึ่งทำการไม่ถูกต้องสอดคล้องกับมติมหาชนแล้วก็ต้องจำไว้เกิด
 ว่าในการเลือกตั้งคราวหน้าประชาชนจะไม่สนับสนุนคณะพรรค จะสนับสนุนสมาชิกต่าง
 น้อยซึ่งทำงานโดยสุจริต ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขียนถ้อยคำนี้ว่า เราอย่าไปวิตกเลยในเรื่อง
 รัฐธรรมนูญที่มีมติเช่นนี้

11.45 น.

นายเขียน ไชยะเทินต์ (ตาก): ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าแปรศัตถ์ได้เหมือนกัน
~~ถึงไว้คงตระรัฐมนตรี~~ คือในคณะรัฐมนตรี เลื่อนไปจากสภาลงมายัง 4 คน สภาลงอย่าง
 4 คน คือถวามุ่งหมายมีข้าพเจ้าใครจะในคณะรัฐมนตรีที่มีระบอบด้วยสมาชิกสภา
 ผู้แทนและพรรคพวกบ้าง ก็ต้องการจะมีส่วนรู้เห็นในกิจการบริหารราชการแผ่นดินของ
 ประเทศไทยซึ่งเรานี้ส่วนได้เสียร่วมกัน อยู่บ้าง ข้าพเจ้าก็รู้สึกเห็นด้วยกับท่านที่ปรึกษา
 ที่ว่าในประเทศทั่วโลกไม่มีใครจะไม่มีให้ไปสมัครสมาชิกสภาไปเป็นรัฐมนตรี ที่เขาไม่ได้
 มีสิทธิ์ไว้ ไม่ใช่ ไม่มีเลย มีอยู่ตามที่ท่านได้ทรงอธิบายไว้แล้ว และแม้ในอเมริกาที่ก็มี
 ข้าพเจ้าทราบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตามคำของท่านอาจารย์ว่าไม่มีในโลกเดี๋ยวนี้
 อย่างในอเมริกาที่มีอำนาจสูงสุดในการบริหาร เขาต้องให้เป็นผู้ที่รับราชการ เลื่อนเอาไป ไม่ใช่
 ไปรับเอามาเฉย ๆ ผู้ที่อำนาจบริหารสูงสุดของอเมริกาก็คือประธานาธิบดีซึ่งมีอำนาจอย่าง
 นานกว่ารัฐมนตรีด้วย ประธานาธิบดีรับราชการ เป็นผู้เลือก ก็เป็นความแสดงให้เห็นแล้วว่าผู้ที่
 จะมีอำนาจในการดำเนินการบริหารนั้นต้องให้รับราชการ เป็นผู้เห็นดีเห็นชอบแล้ว แม้ของอังกฤษ
 ก็อย่างที่ท่านเห็นริชชี่ได้ทรงอธิบายแล้ว อย่างนายแอนโทนี อีเดนยังต้องไปวิ่งหาเสียง
 ห้าง ๆ ที่เชื่อว่าเสียงดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่มีผู้แทนสมาชิกพรรคสภาไปรับมาด้วย
 ทำให้รู้ถึงกิจการของรัฐบาลได้ดี ทำให้ไม่เกิดข้อขัดแย้งการ และทำให้คณะรัฐมนตรีไม่ก่อให้เกิด
 เกิดการเสียหายได้ง่าย ถ้าหากว่าไม่มีเสียงเสียงก็อาจจะเกิดข้อขัดแย้งการ ข้าพเจ้ารับรอง
 ว่าง่าย คืออาจจะเป็นอย่างนี้ คือว่าสมมติว่านายกรัฐมนตรีพระเจ้าอยู่หัวเป็นผู้ทรงตั้ง
 หรือถ้าพระเจ้าอยู่หัวไม่ได้แต่งตั้งประจำอยู่ในประเทศ ผู้สำเร็จหรือผู้รักษาการเป็นผู้ตั้ง
 สมมติว่าพระเจ้าอยู่หัวมีอำนาจสูงเข้ามาแล้ว เช่นสมมติว่านายพลเรือที่ ๑ นายพลทหารบกหรือ
 นายพลตำรวจ เข้ามามีอำนาจสูงมาแล้ว นายกรัฐมนตรีตั้งจากผู้สำเร็จหรือพลและอำนาจมาก
 ๗/ เข้ามา ทั้งนี้เข้ามาแล้วแล้วคณะรัฐมนตรีก็มีอำนาจมากที่สุดอยู่แล้ว ที่เขามาขอรับความ

ไว้วางใจต้องการให้รับ สภาจะทำอย่างไร ถ้าไม่รับสภาก็ถูกยุบ ถ้าไม่รับกัน ๆ ก็ยุบนาย
 กิติมีลาอย่างไรสภาก็ต้องต่างคนต่างยุบถูกยุบ ก็รับว่าก่อนหน้าที่เกิดจากร ๒๕๓๖ ทำไมสภา
 ไม่กล้าออกไป เพราะกลัวถูกยุบบ้างกลัวจะถูกยุบอย่างนั้นอย่างนี้บ้าง อยู่มาได้ก็บอกว่าเขา
 ลงได้ การผลักดันรัฐสภาใหม่ชอบ ขอให้สภาผู้แทนราษฎรให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน เพราะ
 จะไม่จริงใหม่ถ้าส่วนเสริมที่เข้าไปได้บ้าง ก็คิดว่าถ้าหากว่าท่านจะเกิดการเปลี่ยนแปลง
 คณะรัฐมนตรี พวกสมาชิกก็ถึงจะไม่เล่นด้วย เพราะว่าถ้าเล่นด้วยนายคณะรัฐมนตรีก็ถึงหา
 เสียงไม่ได้ เพราะฉะนั้นผู้จะใช้เกิดการก็ถึงคณะรัฐมนตรีไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องย้อน
 ถ้ามองไปบ้าง นี่เป็นวิธีที่ดี ชาวเขาดีกว่าเป็นวิธีที่ดี และอีกประการหนึ่งสภาผู้แทนราษฎร
 เราก็ก็น่าจะมีอุปสรรคประชุมแล้วพวกสมาชิกไม่ไปสภาเนาะของตัว เป็นถึงประชุม ๑ เดือน ไป
 อยู่ภายนอก ๑ เดือน อยู่ภายในนี้รัฐบาลจะบริหารการ ไปอย่างไรก็ไม่รู้ไม่เห็น รู้ได้ก็
 เล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ที่นึกถึงมาข้างที่เขารประชุมกันในขณะนั้นก็ไม่รู้ จะรับนโยบายเศรษฐกิจ
 อย่างนั้นมีผู้แทนไว้ส่วนที่ผู้ เพราะฉะนั้นต้องให้ส่วนใดรัฐอยู่บ้าง เพื่อให้ส่วนผู้แล้ว
 รัฐบาลคณะนั้นก็อาจจะไม่กล้าออกไปนอกศูนย์กลางไปได้ง่าย และอีกประการหนึ่งทำให้
 คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีพยายามควบคุมกันไว้ให้ เพื่อที่จะได้เป็นที่ถูกออกถูกใจของราษฎร
 ตลอดไป และเดี๋ยงซึ่งการว่านักก็จะเดี๋ยงตั้งอีกและหาเสียงก็ได้ง่าย ถ้าตัวทำไม่ได้แล้ว
 มวลสมัยแล้วจะไม่ได้กลับมาอีก เพราะฉะนั้นจึงเป็นการพยายามรักษาชื่อเสียง
 ไว้บ้าง และสมาชิกสภาสูงและล่างทั้งสองสภาที่มี 24๐ คนก็ต้องหาได้หมด ของจะมี
 คนที่พอที่จะเป็นคณะรัฐมนตรีได้บ้าง และถึงแม้สมาชิกสภาไปเป็นคณะรัฐมนตรีบ้างก็ไม่ใช่อ
 อยู่ในอาณัติมอบหมายใด ๆ ของใคร ของนายกรัฐมนตรีก็ไม่ใช่ เมื่อนายกรัฐมนตรีว่าเป็น
 นโยบายไม่ถูกกับเรา ๆ ก็ลาออกจากคณะก็ได้ หมายความว่าถูกยุบคิดอะไร เพราะฉะนั้น
 ชาวเขาใครจะขอรับให้เขียนไปไว้เขียนคิดว่าเพื่อจะได้เป็นหลักไว้ เพราะว่าเราไม่มีหลัก
 แล้วถ้าจะนอกเหนือความมุ่งหมายไปได้ง่าย ถ้าเราเขียนหลักไว้แล้วเป็นการสะดวกสบาย

ใจและเป็นผลดีรับที่ด้วย.

11.51 น.

หลวงธรรมพรพิศาล (ตรงด): เรื่องการที่จะตั้งนายกกรรมการหรือรัฐมนตรี
ในมาคร่าที่มีสมตวรอย่างไรหรือสมตวรจะเขียนไว้อย่างไร นั้น สมาชิกสภาส่วนมากได้โต้กลับ
มาทั้ง ก็ยอมเดือนแล้วนอกสภา นอกนั้นก็ยังมีมาโต้กลับในที่ซึ่งหลายคนแล้ว นอกนั้นก็ข้าพเจ้า
ยังเห็นว่าสมาชิกสภาทั้งหลายเห็นจะคิดกันมาจากบ้านแล้วว่าจะเอาอย่างไร เพราะฉะนั้น
สมตวรแก้เวลานี้แล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติว่าจะเอาอย่างไร

มีสมาชิกบริบรอง

นายเกษม บุณศรี (นครสวรรค์): ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกบริบรอง

ถ้าการ แทนประธานสภา ฯ : ท่านผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไปขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ถ้าการ แทนประธานสภา ฯ : ท่านผู้ใดเห็นควรลงมติได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ 4๕ คน

ถ้าการ แทนประธานสภา ฯ : เป็นอันลงมติได้แล้ว ในการลงมตินี้มีผู้เสนอ
ให้ลงคะแนนลับว่า การลงมติมาตรา ๕๕ แห่งรัฐธรรมนูญเป็นเรื่องสำคัญมาก จึงขอเสนอ
ให้มีการลงคะแนนลับตามข้อบังคับการประชุมสภาข้อ 47 มีผู้บริบรองถูกต้องแล้ว

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมาธิการ : ข้าพเจ้าขอให้ท่านตั้งประเด็น
ว่าจะเอาถกกรรมาธิการหรือเอาตามผู้แปรญัตติ หรือแก้ไขเป็นไปตามกรรมาธิการ และ
ถ้ามีการแก้ไขแล้วจะแก้ไขอย่างไร เรื่องเล็กน้อยเท่านี้จะต้องลงคะแนนลับก็ด้วยหรือ

ถ้าการ แทนประธานสภา ฯ : ประธานกรรมาธิการว่าถูกแล้ว ตรงกับใจผม

คือผมขอขมากระโถนผมที่ว่า จะเอาตามกรรมมาจัดการหรือจะแก้ไข เมื่อผู้ลงว่าแก้ ก็ว่าแก้ไข
อย่างไร 17/1/51 ข้าพเจ้าขอขมาใจอีกทีก็มี ๒ ประเด็น คือขอให้ เป็นเป็นนายกรัชมงคลหรือรัฐ-
มนตรีในระหว่างผู้แทนเคยชุกกัน เพราะฉะนั้น เมื่อไม่แก้ก็เป็นที่ว่า โยนไปทั้งคุณ ถ้าแก้
แก้บ้างไรก็ชุกกันอีกที

นายสุวิชัย สัมพรเศรษฐ (เขียนใจใหม่) : คือขอให้อ่านอย่างนี้ว่า ถ้าที่ประชุมลง
มติว่าเอา นายกรัชมงคลจากสภาแล้ว ถอนไปเป็นไปตามเดิมหรือพอใจหรือไม่

ทำการแทนประธานสภา ฯ : คุณไม่ฟังผมที เสร็จแล้วเดิมหรือแก้เท่านั้น ถ้า
เอาตามร่างเดิมก็เดิม คุณ ถ้าแก้จะเอาอย่างไรก่อนชุกกันอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นท่าน
ผู้ใดเห็นว่าควร จะเอาตามร่างเดิมลงเขียนขาว ถ้าหากว่าควร จะแก้ไขก็ลงเขียนเขียว

นายสมบุญ นิสิต (น่าน) : การลงคะแนนเสียงข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงด้วย
จริง ๆ เท่าที่ลงไม่ออก เขาก็ทราบทุกทีว่า ขาวหรือเขียว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ เป็น
สีจริง ๆ ขอให้รอส่งเอกสารมีคนไปถามดูเห็นว่า ไม่เป็นการสมจริง ๆ

ทำการแทนประธานสภา ฯ : จะเอาผู้ซึ่งที่โหวตทางเด้า เพราะฉะนั้น
ก็ต้องให้ลงมติอย่างนี้

ที่ประชุมหัวเราะ

เลขานุการสภา ฯ ได้อ่านรายชื่อสมาชิกเรียงตามลำดับตัวอักษร เพื่อให้มาลงคะแนน
ลงจนจบ และได้เชิญ นายโชติ คุณพันธ์ นายคล้าย ละอองมณี นายปรีธดา ขุฑมาภรณ์
นายบุญสววย สัตติสาร นายถิมน สุวิศิษฐ์ นายสน พงษ์ประภาย เป็นกรรมการนับคะแนน
เมื่อคณะกรรมการ ได้มีคะแนนเสร็จแล้ว ได้นำเสนอประธานสภาผู้แทนราษฎร

นายโชติ คุณพันธ์ (พระนคร) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าอดึกค้ำาน เมื่อถึงมีการลง
คะแนนเสียง ไม่บริสุทธิ์ ผมขอเสนอให้นับเพียงกับใหม่ เรื่องนี้ข้าพเจ้าอดึกค้ำาน ในขณะที่
ลงคะแนนเสียงข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนเคาะลง ๒ แฉ่ว

ท่านการแทนประชาชนสภา ฯ : คืออย่างนี้ มันเป็นมาโดยเวียนร้อยแล้ว ทีนี้
เหตุผลก็คือว่า ไม่บริสุทธิ์ ซื่อสัตย์ จึงให้ประณาม

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พรรคแนวร่วม): ขมีขมะที่ข้าพเจ้าไปลงคะแนนด้วย ข้าพเจ้าก็
ท่านประธานแล้ววาทะ ๒ คะแนน โด่ยืน ๒ แกร็ด เกือบท่านไม่จัดการอย่างไร ข้าพเจ้าก็
ต้องมานั่ง แต่เมื่อเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ขอถ้อย

นายอ่อน นาคพรรค (สุจริตชน): เมื่อมีเสียงเกิดขึ้นเช่นนี้ ถ้าประณามประ
ณามข้าพเจ้าขอให้เข้กบอดี้ก็ควร กับเมียขาวเมียเขียวที่ส่งไปเห็ดไม่ มันคงกินแล้วก็ไม่มี
มีอันหา

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พรรคแนวร่วม): การเข้กบอดี้ก็ได้เข้กแล้ว ทีนี้ปรากฏว่ามีเข้ก
ไม่ได้ เพราะเหตุว่าชื่อมี 119 แต่เสียงมี 116 เข้กกันไม่ได้

ท่านการแทนประชาชนสภา ฯ : บอดี้ 119 แต่คะแนน 112 เท่านี้เอง มีคน
ไม่บริสุทธิ์ก็มี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (สุจริตชน) ว่าการกระทำของพรรคสุจริตชน : เมื่อมี
เสียงเกิดขึ้นอยู่ที่ไหนก็ตามเช่นนี้ว่า การลงคะแนนเสียง ไม่บริสุทธิ์ก็จะเป็นทางที่
จะเป็นใจที่ลงเมีย ๒ เมีย ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้พูดกล่าวหาได้ระมัดระวัง

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พรรคแนวร่วม): ถ้าหากว่าจะอนุญาตให้ท่านเจ้าชู้ตัวผู้ถูก
ข้าพเจ้าเรียนประชาชนในขณะที่ยังได้ยื่นเสียงเมื่อลงคะแนนแล้ว และประชาชนผู้
อันว่าให้ท่านเจ้าชู้ข้อเสีย ข้าพเจ้าเรียนประชาชนในขณะที่ยังได้ยื่น แต่ขอสงวนนาม
เพราะว่าเป็นการ ไม่ใช่

ท่านการแทนประชาชนสภา ฯ : ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าขอให้ประณามกบอดี้ ที่
ประณามไว้ใจหรือไม

นายเลี่ยน หงษ์โสภณ (พรรคแนวร่วม): ท่านจะเอาที่ประณามกบอดี้จะได

ข้าพเจ้าขอเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า ดนยาดีว่าด้วยผู้ที่เขาเสนอท่านประธาน
เมื่อกี้ที่เขาได้เสนอท่านประธานในขณะที่ท่านทำผิด ท่านประธานได้นิ่งแล้ว ฐ แล้ว ทำไม
ต้องเอาเสียงจากที่ประชุม ไม่จำเป็นต้องเอาเสียงจากที่ประชุมก็ได้เลย บัดนี้หาเหตุที่ว่า
เขาเสนอท่านประธานจริงหรือเปล่า ถ้าเสนอท่านประธานจริงก็เป็นโมฆะ ไรต์บิชอป ถ้า
ไม่มีไม่ได้เสนออีกเสียงที่สภา แต่ที่เขาเสนอท่านเป็นประจักษ์พยานแล้วในขณะนั้น
ท่านจะเอาเสียงที่ประชุมข้าพเจ้าเห็นว่าเสียหายจะตกอับแก่ท่านเอง

ท่านการแทนประธานกล่าว ฯ : คือเรื่องโกหกใช้ถ้อยคำจริง แต่คนที่ได้สัญญานั้น
แล้วว่าเมื่อกี้จะลงมติอะไรก็เท่านั้นเอง ลงก็เดี๋ยว ๒ เม็ดไม่ได้

นายไซกี ลุ่มพันธ์ (พระนคร) : จริง ลง ๒ เม็ดไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าได้ยิน
๒ แกร็ด ลงก็หะเม็ดได้ที่ท่าน

นายทอง สิทธิธรรม (สุนทรราชธานี) : การที่เสนอใช้การลงคะแนนลับนั้น
แสดงชัดแล้วว่า เป็นมีมหาสำคัญในการอภิปราย ท่านจะได้เห็นว่าว่าแม้ท่านกรรมการ
ก็มีความเห็นขัดแย้งกันก็ยิ่งสอให้ เห็นมหาสำคัญยิ่งขึ้น ถัดลงคะแนนมีสมาชิกท่านหนึ่ง
นั่งอยู่ที่ ~~ที่ประชุม~~ ~~ที่ประชุม~~ ~~ที่ประชุม~~ บอกท่านประธานว่า การลงคะแนนลับนี้ ไม่ค่อยจะลับ
และผู้ลงคะแนนตลอดไซกีก็บอกว่าเป็นไม่บริสุทธิ์ขึ้น แล้วข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นเสียง
บริสุทธิ์ เมื่อเรามีข้าพเจ้าคิดว่าเราลงคะแนนไม่คิดว่า อีกอย่างหนึ่งมีมหาสำคัญ ฯ
นี่เนื่องจากท่านประธานเองก็บอกว่าเป็นผู้ชี้แจงให้สมาชิกผู้เสนอเป็นผู้ชี้แจงให้ของเร
ก็พูดเช่นนั้น ดังนั้นเราให้เขามาถามมาก ๆ แล้วลงในใจคิดว่า

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม : คือข้าพ
เจ้าขอเรียนดังนี้ ที่ว่าการจะลงใหม่ก็แสดงว่าได้มีการกระทำผิดจริง คือข้าพเจ้าก็อยาก
จะรักษาไว้ว่า คืออย่างไรก็ตาม ถัดลงมติเราควรจะต้องมีมติ ถ้ากล่าวหาความผิดก็ไม่
รุนแรงใครเป็นผู้กระทำผิด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าใจของข้าพเจ้าก็อยากจะให้แสดง

ออกเสียงว่าเป็นไมโคร แล้วคะแนนก็เป็นอย่างไร ถ้าสมมติว่ามีการลง ๒ เบี้ยจริง
คือทางสถิติมีจริง ถ้าลง ๒ เบี้ยจริง คนหนึ่งเป็นเบี้ยขาวหรืออาจจะเบี้ยเขียวเขาก็
ไม่ทราบ เพราะฉะนั้นถ้าสมมติว่าเดี๋ยวนี้คะแนนเป็นอย่างไร เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ขณูเบี่ยน
59 คือ 57 เป็นอย่างนั้น ถ้าหักเบี้ยขาวออกเบี้ยหนึ่งขาวก็ชนะ ถ้าหักเบี้ยเขียวออก
เบี้ยหนึ่งขาวก็ชนะ เพราะฉะนั้นมีหลายทางที่คะแนนไม่ได้ทำให้คะแนนเสียงเปลี่ยนแปลง
จนถึงขั้นที่ต้องลงโทษ ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วยถ้าผู้ใดว่าอ้างโดยไม่เข้าใจคะแนนเสียงเปลี่ยน
แปลงไปและพูดว่าหาบังคืดใจอยู่ ข้าพเจ้าอาจจะชี้ว่าเป็นไมโครแล้วเอาคะแนน ว่าจริง
หรือไม่ แล้วถ้าไม่จริงก็เป็นหมัน จึงจริงก็ไม่ทำให้เสียงเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้น
ประเด็นที่ประธานสภาคณะนั้นเกิดขึ้นได้โดยถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ขอให้ประกาศคะแนน
ไปเลย.

นายทอง สิทธิธรรม (คุณวราชนาถ): การที่เพื่อนสมาชิกกรมวิชาการ ได้กล่าว
เช่นนั้นก็เพราะเขาเห็นว่าท่านออกจะร้อนแรงไป ถ้าเกิดเกิดขึ้นแล้วรัฐรรมนูญก็จะไปยาก
เพราะบอกว่ามีประชาชนแล้ว เมื่อมีความสงสัยเช่นนี้การที่เราจะจับผิดจับถูกกันได้ก็ยาก
หรือไม่ได้คือ ความแตกแยกกันเกิดขึ้นกลับจะหายไปเป็นคลื่นกระทบฝั่งไม่กินใจกัน ฝ่ายที่
เขากล่าวหาเขาไม่ใช่จะไม่ใช่ความ เขาก็เป็นผู้ใหญ่มีล้นมือให้ความคลุมเครือที่เป็นอยู่
ถึงว่าแล้วลงมติใหม่เมื่อไม่รู้ว่ามีอะไรผิด แต่ว่ามันมีการกระทำผิดเกิดขึ้น แต่ว่าเราไม่
เอาตัวอย่างนี้ดีกว่า ปล่อยให้ถึงขั้นแตกหักกันเสียจะกินใจกัน

นายธรรม พรหมยงค์ (สมาชิกประเภทที่ ๒): คุณโชติ คุณกันธีร์เข้าใจว่า
ผมเป็นผู้ลง ๒ คะแนน ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจใครเห็นแล้วกล่าวหาผู้ลงถึง ๒ แต่ที่
ข้าพเจ้าขอให้ลงคะแนนอีกที เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเล่นตลก.

พ.ศ. ศวส อภิววงศ์ (ทรนตร): ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างนี้ทำให้เรายิ่ง
ทะเลาะเสียงดังกว่า เวลา ๆ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย มันจะก็เบี้ยยอะไรก็ตามใจ
มันก็พูดอะไรลงไปบ้าง ก็บางทีก็ลงคะแนนลงคะแนนก็ได้ และมาถามว่ามีไม่

สำคัญอะไร มันอยู่ที่คน ถ้าเราพูดกันแล้วนายกรัฐมนตรีจะเป็นใครมันจะเป็นใครก็ความใจ
 ถ้าเราซึ่งแล้วเราไม่เอาก็ได้เอาก็ได้ เป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น//7. เดี่ยวกระจาย
 ออกไปข้างนอกจะเสียเรื่องมากกว่าความเร่งรีบใส่สองใส่หนึ่ง และมาคร ที่ก็ไม่สำคัญ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอความกรุณาเลื่อนเวลาซึ่งที่ข้าพเจ้าเป็นจังหวัด ๒ และประ
 ปรังหนึ่งมาก่อน เมื่อเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นดีกว่า อย่างอื่นไปเปล่า ๆ อีกเสีย
 และเดียงกันก็ไม่ในมาครสำคัญอะไร

ข้าพเจ้าขอความเห็นชอบจากสภา ฯ : ข้าพเจ้าก็เดินไปโดยเร็วรอบ เบื้องขวาเห็น
 ด้วยกรมราชการ ๕๑ เบื้องซ้ายเงินไม้เห็นด้วย ๕๗

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พระนคร) : จะกีดกันอะไรเป็นอำนาจของท่าน แต่
 ข้าพเจ้าขอคำในเรื่องการลงคะแนนซึ่งมีไว้คณะอื่นนั้นติดไว้ด้วย.

ข้าพเจ้าขอความเห็นชอบจากสภา ฯ : หัวแล้วพัก เดิมที
 พักประชุม

พักประชุมเวลา 12.30 นาฬิกา.

เริ่มประชุมใหม่เวลา 14.30 นาฬิกา.

ข้าพเจ้าขอความเห็นชอบจากสภา ฯ : เริ่มดำเนินการประชุมต่อไป

เลขานุการสภา ฯ : มาตรา ๑๖

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พระนคร) : ในเรื่องการลงคะแนนเสียงเมื่อที่ข้าพเจ้า
 ได้ชี้แจงเพื่อมอดกักความเข้าใจผิดในเรื่องนี้สักเล็กน้อย คือในขณะที่ข้าพเจ้าไปขอ
 เบื้องนั้นได้ยื่นผู้ไปต่อ ๒ แกรด เมื่อเห็นที่ข้าพเจ้าประท้วงต่อท่านประธานว่าข้าพเจ้า
 ได้ยื่นคนเดียวลง ๒ แกรด ก็ต้องการให้รัฐสภา และเมื่อตอนเปิดใหม่ ข้าพเจ้าขอ
 ประท้วงว่าเพื่อความบริสุทธิ์จริง ๆ ข้าพเจ้าได้เขียนก่อนประธานเปิดในขณะที่ไม่
 เห็นว่าเขียนหรือเขียนขณะ ข้าพเจ้าก็ไมสนใจว่าจะอย่างไรขณะ แต่เพื่อความบริสุทธิ์
 ข้าพเจ้าขอความเห็น และให้ว่าให้ท่านผู้เขียนลงชื่อลงด้วยดี

นายแรม พรหมยงค์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ท่านสมาชิกสภาผู้แทนพรหมนคร เขตคันเมืองเข้าใจผิดที่คิดว่าข้าพเจ้าลงลิเคียว ๒ เบี้ยว ข้าพเจ้าเชื่อว่าสงสัยในความเพระจะละนั้นข้าพเจ้าใครขอใหญ่แทนผู้ใดคน ถ้าไม่แล้วก็ขอให้พิจารณาด้วยข้าพเจ้าโดยเบ็ดเตล็ด

พวักการแทนประชาชนสภาฯ : ความจริงเป็นหรืออย่างไร ๆ คุณแรมแสดงก่อนได้หรือไม่

นายแรม พรหมยงค์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอแสดงในที่นี้ ข้าพเจ้าเข้าไปขอเบียดเบียนนี้ไม่ปรารถนาจะใหญ่ใหญ่หนึ่งเห็นแก่/ที่/ที่ชาวหรือเชียว ก็ถ้าไม่เพราะว่าถ้าชาวหรือถ้าเชียวคนข้างนอกก็พูดอย่างนั้นอย่างนี้ว่าเขาเห็นเขาคอมประสาท เพราะฉะนั้นจึงกล่าวเมื่อกล่าวแล้วก็ต้องหาข้อสงสัยเข้าไป ที่นี้เกิดเสียงดังอย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ไม่ได้สนใจในเรื่องนี้ แต่ยังเอ็ดทุกโรซิเข้ามาอยู่ข้างหลังก็เข้าใจว่าข้าพเจ้าถึงลงไป ๒ เบี้ยว ข้าพเจ้าถึงลงไปเบียดเบียนแล้ว ถ้าไม่ถอนแล้วข้าพเจ้าขอให้พิจารณาด้วยข้าพเจ้าโดยเบ็ดเตล็ดในที่นี้

นายโรซิ กุ่มพันธุ (พระนกร) : ประทานโทษท่านประธาน เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะถอนอย่างไรในเมื่อข้าพเจ้าได้ยิน ๒ แกร็ก จะให้ข้าพเจ้าถอนว่าเป็น ๓ แกร็กที่/ที่หรือแกร็กเดียวอย่างไรได้ ก็ถอนไม่ได้ ข้าพเจ้าขอประท้วงต่อท่านประธานแล้วคนก่อนเปิดหีบข้าพเจ้าก็ถอนไม่ได้ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไร ข้าพเจ้าขอให้เลือกตั้งใหม่ ออกเสียงใหม่ ข้าพเจ้าไม่ทำอะไร ก่อนที่จะนั่งข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไร ข้าพเจ้าได้ยินจะบอกว่าจะไม่ได้อันนี้ข้าพเจ้าพูดไม่ได้ ข้าพเจ้าเสียใจเมื่อได้ยิน ๒ จะบอกว่าจะได้ ๓ นั้นไม่รู้ว่าจะถอนอย่างไรได้.

นายแรม พรหมยงค์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : หินกรไม่ได้บอกว่าจะได้ ๓ แกร็ก บอกว่า ๒ เบี้ยวหรือ ๒ แกร็กที่หลัง หินกรบอกว่าจะ ๒ เบี้ยวถึงลงไป

นายคล้าย ละอองฉิม (สงขลา) : เรื่องนี้เป็นเรื่องความเข้าใจผิดไป เมื่อ
 ถิ่นจะว่าอย่างไรก็ตาม แต่เวลานี้คุณโชติก็ขึ้นชั้น ๒ แกร็ก ฝ่ายคุณหม่อมถนัดว่าจะ
 ๒ แกร็กก็ได้ อาจจะเป็น 1๐ แกร็กก็ได้ เมื่อเป็นเบี้ยเดียว คุณหม่อมก็ไม่มีอะไร เมื่อเขา
 ขึ้นชั้น ๒ แกร็ก คุณหม่อมก็ไม่โทษว่าคุณก็แกร็ก เรื่องแกร็กสัก 1๐๐ เบี้ยก็ได้ เรื่องแกร็ก
 ไม่สำคัญอะไรเหมือนแกร็กก็ได้ แต่ว่าเบี้ยเดียว

สภากรรมการธนาคารฯ : ความจริงว่าที่คุณหม่อมงเบี้ยเดียวคุณโชติได้ชั้น
 ๒ แกร็กก็ไม่ขึ้นชั้น ๒ เบี้ย เป็นเรื่องเข้าใจผิดกันสักเล็กน้อย ผมอยากจะไม่ให้ผิดยาว
 ชาติให้นานไป ถึงอย่างไรก็ตามหากมองสิ่งผิดนั้นก็คงจะช่วยใจชาวได้อิน ๒ แกร็ก ความ
 จริงเบี้ยเดียว ขออย่าให้เป็นอย่างอื่น ชูตขึ้นแล้ว เรียบร้อยกันแล้ว ต่อไป

สภากรรมการธนาคารฯ : มาตรา ๘๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘7 มาตรา ๘๘

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการธนาคาร : มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙

และมาตรา ๗๐ ~~มาตรา ๗๑~~ เมื่อที่ประชุมได้ตกลงไปในมาตรา ๘๘ แล้ว ในนามของคณะ
 กรรมการธนาคาร ข้าพเจ้าอยากขอไปแก้ไขและเสนอเข้ามาใหม่ ถ้าสภาไม่ขัดข้อง

สภากรรมการธนาคารฯ : มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙ และมาตรา ๗๐ กรรม
 ธิการขอไม่พิจารณาใหม่ ถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้องถือว่า

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าสงสัยว่าบางที่ท่าน
 ประธานกรรมการธนาคารคงจะเข้าใจผิดอะไรบางอย่าง เพราะเหตุว่าในมาตรา ๘๘ ที่เรา
 ได้ยื่นไปนั้นเป็นการเกี่ยวข้องกับสิทธิของสมาชิกในการเปิดอภิปรายที่จะไปโจมตีรัฐมนตรี
 ทั้งคณะหรือว่าเป็นรายตัว แต่ว่าในมาตรา ๘๘ นี้เป็นสิทธิคณะเรื่อง เป็นเรื่องของ
 การที่จะขอรับความไว้วางใจในการบริหารราชการแผ่นดินซึ่งไม่เกี่ยวกับสิทธิเปิดอภิปราย
 หัวไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าอาจจะไม่เหมาะสมกับกรณีง.

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการธนาคาร : ในวรรค ๑ ของมาตรา ๘๘

ข้าพเจ้าไม่ยอมจะให้ใครเขียนที่ไหนมากในการดำเนินนโยบายบริหารราชการแผ่นดิน
 คณะรัฐมนตรีต้องได้รับความไว้วางใจของมหาสมาคมแห่งชาติ มีทั้งกับ ~~รัฐบาล~~ ^{ท่าน} และกับ
 อภิปราย ข้าพเจ้าก็ไม่ว่าเมื่อตกลงอย่างนั้น จะเอาอย่างนี้ได้ ถ้าจะอภิปราย

14.39 น.

นายสอ เศรษฐบุตร (ธนบุรี): อาจมีทำนบประธานกรรมาธิการแดงนั้น
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการชอบแล้ว ประกอบด้วยเหตุผลเป็นบางอย่าง เพราะว่าการหลักการ เป็น
 อันเดียวกันนั่นเอง และสภาฯ นี้รับหลักการอย่างหนึ่งในมาตรา ๕6 มันก็กินเวลาไปถึง
 มาตรา ๕8 มาตรา ๕9 มาตรา ๖๐ และที่ซึ่งยังมีมาตราอื่น ๆ ที่จะแก้ไขเล็กน้อย ๆ
 น้อย ๆ ที่ท่านประธานกรรมาธิการแดงมานั้นก็เหมาะสมอยู่แล้ว

14.40 น.

นายของแปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้าเข้าใจว่าใน
 มาตรา ๕6 ถึงมาตรา ๕8 นั้นเป็นต้นละประเด็น ในมาตรา ๕6 เป็นประเด็นเกี่ยวกับ
 ข้อเสนอดังกล่าวนั้นเปิดอภิปรายในนโยบายทั่วไป ซึ่งเมื่อเป็นรัฐบาลแล้ว ถ้าหากว่าเมื่อใดได้
 เกิดมีการข้อใจของสมาชิกที่จะขอเปิดอภิปรายในนโยบายของรัฐบาลก็เกี่ยวกับหลักการไว้
 ใจคณะรัฐมนตรีทั้งคณะหรือรัฐมนตรีเป็นรายตัวแล้ว ในมาตรา ๕8 ก็ปรากฏเฉพาะแต่
 สถานูแทนเท่านั้นที่จะใช้สิทธิเปิดอภิปรายทั่วไป แต่ในมาตรา ๕8 ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง
 การดำเนินการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรี แล้วจากมาตรา ๕8 นี้ถ้าเรา
 จะย้อนมาดูถึงมาตรา ๕4 ที่ว่าสภาวุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน
 โดยหมิ่นละเมิดแห่งรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าในมาตรา ๕8 หรือ ๕๙ นี้สัมพันธ์กันอยู่
 สำหรับในมาตรา ๕๘ นั้นเป็นเรื่องเปิดอภิปรายทั่วไปในนโยบายซึ่งเป็นสิทธิของสภาผู้แทน
 โดยเด็ดขาด พุฒิสภาจะมีอำนาจไม่ได้ ดังนั้นในมาตรา ๕๘ ถ้าเราจะไปตีความเสีย
 ว่าในการดำเนินนโยบายบริหารราชการแผ่นดิน คณะรัฐมนตรีจะได้รับความไว้วางใจจาก
 สภาผู้แทนแล้วมันก็จะไปขัดแย้งมาตรา ๕๔ ที่เราได้ผ่านมาแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจ

ว่าเป็นคนละประเด็น ขอให้กรรมการโครงการ ผลิตครั้งหนึ่งว่าหลักเรื่องเป็นคนละหลัก เพราะฉะนั้นจะไปเวียนเวียนใหม่ตามที่ขอรับ ไม่เข้า เจ้าจึงไม่เห็นชอบด้วย

14.42 น.

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : ตามที่ท่านสมาชิกพูดนั้น คือ ในการวินิจฉัยตามมาตรา ๕๕ นั้นเมื่อรัฐบาลเข้าบริหารแล้ว ส่วนมาตรา ๕๘ ก็ก่อนเข้าบริหารมาขอคิดไว้ว่าใจ และในการวินิจฉัยนี้ ในการดำเนินนโยบายบริหารแผ่นดิน คณะรัฐมนตรีต้องได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนหรือใครก็ตาม แล้วรศ. ๒ ที่ท่านพูดนั้นก็ ถูก รัฐมนตรีผู้ได้รับแต่งตั้งให้ว่าการกระทรวงจะรับผิดชอบในหน้าที่ของรัฐสภาในทาง รัฐธรรมนูญตอนนี้ เพราะมาตรา ๕๔ ๕๕ คือเข้าโอกาสที่จะพูดกันได้ มาตรา ๕๘ ที่ ๒ ตอนต้น ตอนที่หนึ่งนั้นเดียวกับเงื่อนไขอันเกี่ยวเนื่องด้วย ข้าพเจ้าก็ดูจนหมดแล้วได้ดูจนหมดประศู ถ้าแม้ว่าจะเอาขึ้นใจอีกข้าพเจ้าก็ไม่ว่า ~~ไม่ถูกต้อง~~ ~~ผิด~~ ~~แล้ว~~ ~~แต่~~ ~~ที่~~ ~~มี~~ ~~เช่น~~

14.๕๓ น.

นายวิจิตร ทนเมยงษ์ นายกรัฐมนตรี ข้าพเจ้าเพิ่งมาในที่นี้ได้คิดว่า สอดตาม ดูว่ามาตรา ๕๕ นั้นทางสภาได้ตกลงตามร่างเดิม คือตามร่างเดิมที่ความว่า ในการ ตั้งนายกรัฐมนตรีมีประธานสภาอาวุโสและประธานสภาผู้แทนเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าความหมายของมาตรา นี้ก็คือว่า ^{เมื่อ} มีประธานสภาอาวุโสและประธานสภา ^{เมื่อ} เป็นผู้ลงนามรับสนองแล้ว ประธานไม่ใช่อยุติ ๆ ลงนามรับสนองเองก็ต้องเขาเสียภายในเสียก่อน คือหมายความว่าทั้งสภาสูงจะเรียกว่าอะไรก็ไม่ทราบแต่ไรอย่างไร ก็ทั้งสภาสูงและสภาล่าง ก็หมายความว่าในการแต่งตั้งนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจาก ๒ สภา มาตรา ๕๕ จึงได้เข้ามาในเขมรนี้ เมื่อเขมรนี้แล้ว มาตรา ๕๘ ซึ่งเป็นบทอธิบายความว่า ในการดำเนินนโยบายบริหารราชการแผ่นดิน คณะรัฐมนตรีต้องได้รับความไว้วางใจของมหาสภาแห่งชาติ" ก็เข้าใจว่าจะอนุโลมอย่างวิจิตรก็วิจิตรนั้น วิจิตรก็วิจิตรนั้นประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้ลงนามสนองแล้วเราว่า

แถลงนโยบาย ก็คือประชาชนทั้งประเภท ๑ และประเภท ๒ นี้มีค่านิยม ๑๕ ขึ้นแดง
นโยบายก็ต้องมาตกลงทั้งสองสภา นี้ข้าพเจ้าชี้แจงดีโดยไม่ว่าเองทั้งสิ้น คือชี้แจงด้วย
การอ่านตามตัวบท และชี้แจงอย่างนี้ ก็คงแสดงตามตัวหนังสือที่โลกตกลงไปในมาตรา ๑๕
14.44 น.

นายสอ เสถียรธรรม (ชนบุรี) : เรื่องมาตรา ๑๕ นี้ถ้าหากว่าโดยจะเพาะ
อย่างอื่นในวรรคหนึ่ง ถ้าหากว่าเราจะคงเจียงในหลักการชัดก็คงเอาหลักกษัตริย์ได้เจียง
กันไว้ตั้งแต่มาตรา ๑๕ มากรวมเจียงให้ถึง ก็คือว่า ในมาตรา ๑๕ ซึ่งเราได้ถามมา
เราโดยอดต้นแล้วว่า ถ้าหากว่าให้สมาชิกสภาสูงและสภาต่ำรวมกันในการให้ความ
ไว้วางใจรัฐบาลอาจจะเกิดเหตุกักกันได้ซึ่งจะทำให้รัฐธรรมนูญอันเวอร์คเกเบิส นี้
ข้าพเจ้าแสดงเหตุผลความความบริสุทธิ์ใจ และเหตุผลอันมีเกียรติอันยังคงอยู่ สมกว่า
มีพรรค ก. หรือพรรคอะไรก็แล้วแต่ตั้งให้ข้าพเจ้าได้รักด้วยอำนาจแล้ว พรรค ก. มี
สมาชิกสภาต่ำ ๑๒ คน สภาสูง 100 คน สภาสูง ๑๐ คน สภาต่ำ 40 คน นี้สมกว่า
พรรค ก. ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรัฐบาลขึ้นมาด้วยความไว้วางใจจากรัฐสภา คือมหา
สภาแห่งชาติ ในที่ประชุมร่วมกันจะเป็นวิธีเขาเสียงชื่อขอความไว้วางใจก็ตาม โดย
เหตุที่พรรค ก. มีเสียงในสภาต่ำ ๑๒ คนสภาสูง ๑๐ คน ก็ได้รับความไว้วางใจ ส่วน
พรรค ข. มีพรรคพวกในสภาต่ำ 100 คน สภาสูง 40 คน ก็ได้ 140 ก็หมายความว่า
พรรค ก. เขาเสียงก็ได้เป็นรัฐบาลและได้รับความไว้วางใจของรัฐสภาด้วย ที่พรรค
ก. ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐบาลแล้วก็จะออกพระธรรมนูญขึ้นมา ขอให้คิด
จะหาข้อแก้ได้อย่างไร พรรค ก. มี ๑๒ คนเท่านั้น ส่วน ข. มี 1๐๐ คน แม้จะได้รับความ
ความไว้วางใจก็จริงอยู่แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย เพราะว่าพวกในสภาที่น้อย
เหตุผลเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่ามีเมเยอร์ชียงๆ แล้วก็ไม่เป็นเมเยอร์เลย แล้วมีเมเยอร์
วิเลนต์น้อยซึ่งก็หมายความว่าทำให้รัฐธรรมนูญอันเวอร์คเกเบิสไม่ได้จริง ๆ ตาม
ตัวเลขที่อ่านให้ฟังนี้ แล้วขอให้ท่านไปลองคิดดูให้ดี มีอำนาจกว่าตัวเลขเป็นอย่างนี้

เราทำงานนี้ไม่ได้เลย ถ้าหากว่าพรรคหนึ่งมีสมาชิกเป็นเบเนอริทึในสภาตำแหน่งไมเบอริทึ
 ในสภาสูงแล้ว อีกพรรคหนึ่งมีเบเนอริทึในสภาสูงตำแหน่งเบเนอริทึในสภาสูงแล้วก็เป็น
 เหตุผลสำคัญที่ทำให้ไม่ได้ ทำไมเราจะเอาขมามาตรา 56 อย่างกรณีการร่างมา
 ไม่ได้เหตุผลอื่นที่ใช้ได้กับมาตรา 56 ที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ ขอให้รับรองให้มีความ
 สุจริตใจไม่กลัวถือเหตุการฉ้อโกงเพราะเห็นว่า เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญจะอยู่คงอยู่
 ร้อยปีก็มี ถ้าไม่แก้ก็อย่างนั้นแล้วเราจะปล่อยไปอย่างไร ขอให้ท่านคิดดูให้ถี่ถ้วน
 ข้าพเจ้าขอเสนอเท่านี้.

นายบุรีลี เหมยงศ์ นายกรัฐมนตรี : คือนำหากว่าพูดถึงวิธีข้างแล้วขมาถ้อย
 กับไปถ้อยกับมา นี้ขอพูดความจริง คือตามที่ตกลงเมื่อวานนี้อย่างหนึ่ง แล้วตกลงเมื่อ
 ที่มาตรา 56 ไม่อีกอย่างหนึ่งเสียแล้ว ^{ที่ไปประชุมกันเราทำไม่ได้} คือหมายความว่า
^{ข้าพเจ้าขอ} ^{ซึ่ง}
 ในขณะที่ตั้งเอาอย่าง 56 และเวลาออกเอาอีกอย่างหนึ่ง ^{ที่ไปถ้อยไปแล้วไม่รู้ว่าเอา}
 มติขึ้นเป็นอะไร คือ 56 ออกไปเพราะชนสภาอาวุโสรับสนองด้วยเป็นอย่างที่ถ้อยไป
 ถ้อยมา.

พระยารามวร วรเสวี ประธานกรรมาธิการ : ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งท่านนายก
 พูด ที่จริงมาตรา 56 ข้าพเจ้าจะขอตัดไปออก แต่ขอถือท่านไม่เห็น และ
 ก็ได้เขียนตั้งเมื่อเวลาที่ท่าน และในการตั้งนายกรัฐมนตรีประธานสภาผู้แทนลงนามรับ
 สมอพระบรมราชโองการ ข้าพเจ้าตั้งใจให้เป็นอย่างนี้ คือข้าพเจ้าจะให้เขาแก้แต่เขา
 ก็คิดว่าจะเอาอย่างหนึ่งหนึ่ง ^{ที่ไปมาตรา 56} ถ้าที่ประชุมตกลงให้รับไป 56 56 ก็จะต้อง
 ขอแก้ ไม่น่าจะแก้เองทั้งหมด แต่ถ้าจะรับอย่างนี้มาตรา 56 ก็ไม่ขอแก้ ออกจะ
 ยิ่งกว่าสภาจะเอาอย่างไร ถ้าจะเอาอย่างนี้ตกลงแล้วกับมาตรา 56 มาตรา 56 มาตรา
 59 และมาตรา 70 ถ้าไม่เอาที่เอาอย่างนี้ แล้วแต่ที่ประชุมสภา .

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ 2) : คืออย่างที่ท่านผู้แทนชนบท
พูดซ้ำๆ ก็เห็นด้วย เพราะเหตุว่าในหลักการของมาตรา 56 นั้นเป็นหลักการในเรื่อง
เปิดอภิปรายทั่วไป แต่สำหรับในหลักการ 56 เป็นหลักการในการที่จะขอถอนมติเดิม
จากรัฐสภาก่อนที่จะเข้าบริหาร ถวายเจริญคณะหลักการที่เดียว และยิ่งเราไปถกมติ
ไปแล้วในมาตรา 56 ถ้าหากว่าเราจะไปสภาประชาชนสภาอาวุโสออกเสียงก็จะกลายเป็นว่า
มาตราที่เราได้ลงไปหนักเข็งก็จะแก้ไขได้อีก เรื่องเป็นเช่นนี้ และยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้า
ใครจะเรียกให้ที่ประชุมที่รทสภ.เล็กน้อย คือว่านัดหมายมาตรา 56 ก็เป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับ
พวกที่งัดกับท่านผู้แทนชนบทแล้วว่าเมื่อไหร่ที่ว่า อาจจะมีเวทีเปิดอย่างชัดเจนว่า แต่อาจจะ
เวทีเปิดอย่างชัดแจ้งว่า เหมือนกันถ้าหากว่าพรรคใดก็ตามจะเข้าเป็นรัฐบาล ถ้าไม่
ได้อันไหนก็ขอเมเบอริก็ที่จะทำให้ฐานะไม่มั่นคง และถ้าหากว่ารัฐบาลได้ถอนที่เงินจาก
รัฐสภาเห็นแต่เมเบอริก็ที่จะหาว่าฐานะของรัฐบาลไม่คง เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าความที่ท่านผู้แทนชนบทเห็นว่า อันเวทีเปิดไม่มีอันอาจจะเวทีเปิด
คือถ้าหากว่าพรรคใดเป็นรัฐบาลใช้ถอนมติเดิม ฐานะที่จะมีเสถียรภาพของรัฐบาลก็จะ
เกิดขึ้น ถ้าหากว่าเป็นไปไม่ทางตรงกันข้ามอย่างที่ท่านผู้แทนชนบทพูดซ้ำๆ เข้าใจให้ท่าน
ว่าคือว่า ถ้าสมมุติว่ายังมีพรรคที่ใดเมเบอริก็เป็นเพียงขึ้นเปิดเมเบอริก็ ผิดสุดด้วย
จะไม่เสนอถอนหมายยกเลิก หรือเสนอเรื่องใดก็ตามไปยังสภาสูงสภาสูงก็จะไม่เห็นด้วย
ซึ่งก็จะทำให้ฐานะของรัฐบาลไม่มั่นคงเหมือนกัน ข้าพเจ้าเข้าใจตรงกันข้ามกับท่าน
ผู้แทน และยิ่งกว่านั้นถ้าหากว่าท่านจะให้เอามาตร ที่ไม่ร่างใหม่แล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า
เราจะต้องมองถึงผลของมาตรา 56 ที่ใหม่ และประเดี๋ยวลงมติมาตรา 56 ที่ใหม่ ถ้าจะ
ไม่เสร็จแน่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย.

14.53 น.

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช กรรมการบริหาร : ข้าพเจ้าขอถอนจากท่าน
ในฐานะสมาชิก ไม่ใช่ในฐานะเป็นกรรมการบริหาร คือตาม
และกรรมการ ขออนุญาตพูด.

ความเข้าใจส่วนตัวข้าพเจ้า ๆ อวจะมิสคิปัดฉาน้อย แด่ตามความเข้าใจส่วนตัวข้าพเจ้า
 เมื่อสภาได้พิจารณาผลมติมาตรา 66 เมื่อวานนี้ใน สภา ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นการถกเถียง
 กันในหลักการที่จะให้สภาอาวุโสมีสิทธิควบคุมราชการ แด่คิดโดยลักษณะอย่างใดบ้าง
 ได้มีการถกเถียงกัน ทางฝ่ายกรมวิชาการ ได้เถียงว่า 1. จะต้องตั้งอยู่ได้ 2. ให้ความ
 ไว้วางใจต่อรัฐบาล เมื่อข้าพเจ้าตั้งอยู่ในที่ เมื่อพูดถึงความไว้วางใจ บางครั้งข้าพเจ้า
 เข้าใจเป็นการไว้วางใจตลอดไปตลอดระยะเวลาไป เป็นรายหัวหรือหัวไป ข้าพเจ้า
 เข้าใจเลยไม่ถึงกับว่า การตั้งรัฐบาลจะต้องได้รับความไว้วางใจของสภาอาวุโสด้วย
 ประเด็นเป็นเช่นนั้น และในการที่ถกเถียงผลตกมากก็เข้าใจเช่นนั้น เมื่อได้ลงมติแล้ว
 ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าราชการมีสภา ๆ นี้ไม่ต้องการสภาอาวุโสมีอำนาจไว้วางใจต่อรัฐบาล
 ไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น จึงมีถือว่าเป็นเรื่องของสภาผู้แทนแต่ฝ่ายเดียว เป็นที่ความเข้าใจ
 บริสุทธิ์ใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าจะมีแง่ที่หนึ่ง และเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้า
 เข้าใจเช่นนั้น ไม่ใช่แต่ข้าพเจ้าเข้าใจคนเดียว แม้แต่บางท่านในคณะกรรมการนี้เองก็
 เข้าใจอย่างนั้น เป็นที่เห็นว่าเมื่อเขารวมวิชาการ ได้ขอต่อมาตรา 62 มาพิจารณาใหม่
 และประธานกรรมการก็บอกว่าจะขอต่อมาตรา 65 สักประมาณสภาอาวุโสออก แต่ประ
 ธานไม่เห็น และเมื่อ ¹¹ ~~10~~ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐
 ขอไม่พิจารณาใหม่ ก็นี้แสดงว่าความเข้าใจของข้าพเจ้าเป็นความเข้าใจโดยไม่ใช่
 ลอคติหรือเข้าใจโดยเสแสร้งอย่างใด เป็นการเข้าใจอย่างบริสุทธิ์และข้าพเจ้าเข้าใจ
 เช่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามติของสภา ๆ นี้เป็นอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านประธาน
 สภา ๆ นี้ ~~นี้~~ คือ ข้าพเจ้าเป็นเพียงสมาชิกคนหนึ่ง สมาชิกนี้ให้เกียรติข้าพเจ้าเลือก
 ข้าพเจ้าเป็นกร วิชาการ วิสามัญพิจารณารัฐธรรมนูญ ท่านนายกรัฐมนตรีปัจจุบันนี้เองให้
 เกียรติข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเป็นเสนาบดีการของคณะกร วิชาการ วิสามัญนั้น เมื่อเกิดความ
 เข้าใจดังที่ว่า และเป็นความบริสุทธิ์ใจของข้าพเจ้า ถ้าหากว่าสภา ๆ นี้เห็นว่าข้าพเจ้า

70

เข้าใจผิดแล้ว ด้วยความบริสุทธิ์จริงๆ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะอยู่ในคณะกรรมการนี้ได้
ก่อนไม่ ขอเรียนเท่านั้นเอง.

ถ้าการแทนประธานสภา ฯ : ยังไม่มีความเข้าใจเช่นนั้น เพราะจะได้ขอ
อัตรานวนใหญ่ก่อน

คือมีมติหาเกิดขึ้นเกี่ยวกับว่า มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙ มาตรา ๗๐ กรรมการธิการ
ขอรับ ไม่พิจารณาใหม่ที่มีประชุมจะสักข้อหรือไม่ ก็ว่าการ รมช. ธิการ เห็นว่าจะปรับปรุงใหม่
และน่าจะเห็นใจท่านเพราะท่านจะต้องปรับปรุงใหม่ และถ้ายังไม่ถึงจะยังไม่สรบ
ก็ได้ กรรมการธิการจะเอามาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙ และมาตรา ๗๐ ไปปรับปรุงใน
ไรหรือไม

พระชนมามาตรชาเสวี ประธานกรรมการ : ข้าพเจ้าอยากจะถามดู ประ
เด็นจะหาไปบ้างบ้าง ตามดู ถ้าไม่เอาข้าพเจ้าก็ยินดีไม่ถ่วง

ถ้าการแทนประธานสภา ฯ : เพราะฉะนั้นอยากจะถามว่าเราจะพูดกัน
เกี่ยวกับหรือจะใช้กร รมช. ธิการ ปรับปรุงมาใหม่

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช กรรมการธิการ : ข้าพเจ้าขอประธานผู้คิดระเบียบ
นี้ก่อนเลย ข้าพเจ้าสงสัยประ เดิมที พูดถึงประ เดิมทีพิจารณาแล้วเป็นเรื่องดีของสภา
ที่เห็นไม่เห็นว่าทำอะไรอย่างใด ไม่ใช่ว่าเรื่องจะพิจารณาใหม่หรือไม่พิจารณาใหม่ กรรมการ
ธิการท่านประธานก็สบายใจเสียแล้ว มีข้าพเจ้าคนเดียวสนใจว่ามติของสภานั้นเป็นความ
เชื่อถือของข้าพเจ้า กรรมการธิการ เมื่อมีข้าพเจ้าขอพูดในฐานะสมาชิก เพราะฉะนั้น
โปรดอย่าฟังข้าพเจ้า ประเด็นเป็นอย่างไรขอเรียนให้ประ เดิมทีเห็นว่า เรื่องอะไรกัน
เท่านั้นเอง

แล้วด้วยความบริสุทธิ์จริง ๆ เพราะเหตุว่าในมาตรา ๕๘ ในหลักการนี้บอกไว้ว่า ถ้าเราจะ
 ดำเนินในเรื่องเกี่ยวกับเสนอคดีเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็น
 รายชื่อหรือทั้งคณะ นั้นข้อความจะเป็นคนละเรื่องทีเดียว หมายความว่าโดยบริหารราชการ
 แผ่นดินแล้วขอเปิดอภิปรายทั่วไป แต่ในมาตรา ๕๘ นี้บอกไว้ในกรณีกาเป็นการบริหาร
 ราชการแผ่นดินซึ่งเป็นคนละเรื่อง เรื่องหนึ่งหมายความว่าเมื่อจะเข้าก็มีในการบริหาร
 ก็จะได้มีความไว้วางใจจากสภา แต่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งฝ่ายหนึ่งเห็นว่าย่อมหมายความว่า
 เมื่อเข้ารับหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินแล้ว ในการที่จะเปิดอภิปรายในนโยบายทั่วไปเพื่อ
 จะไว้วางใจคณะรัฐมนตรีทั้งคณะหรือรายตัวซึ่งหลักการนี้เป็นคนละเรื่อง เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าที่ข้อความบริสุทธิ์ว่าคนละหลักก็ต่างกันเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าเราจะ
 ปกป้องใน ๒ มาตรา ที่คนละหลักก็เหมือนกันเป็นการเข้าใจโดยบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าไม่
 ละเอียด ไม่มีการผูกพันอะไรทั้งสิ้น.

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : ท่านสมาชิกไม่ได้มาเมื่อวานนี้
 เพียงกันพวกนี้ไม่ถึงการไว้วางใจจะต้องไปให้สภาผู้แทน.

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ผมลงเขียนเมื่อวานนี้

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมการ : ข้าพเจ้าไม่เห็น เเสบใจ
 มองไม่เห็น ได้เพียงกันในข้อนี้คิดว่าวันที่จะต้องเขียนก็เกิดถึงสภาว่าการจะให้
 สภาผู้แทนเท่านั้น และสมควรอำนาจของสภาลงเหนือคณะผู้แทนเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าก็โดย
 ตามอย่างนี้ เพราะความเข้าใจของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ไม่อยากจะไปเขียนกัน อยากจะ
 ให้เสร็จเร็ว ๆ เข้า.

15.00 น. พ.ศ.

นายเทียม ไชยะนันท์ (ภาค) : คือว่าเรื่องอย่างนี้จะเอาอย่างไรก็ต้อง
 ไปเอาในทางหนึ่ง จะเอาทั้งสองทางไม่ได้ สมมติว่าอย่างนี้ สมมติว่าเวลาเข้ามาได้รับ

ความไว้วางใจจากทั้งสองสภา สมมติว่าถ้าวางอย่างนี้ พรรคหนึ่งมีผู้แทนพรรคพวก
 70 พรรคสภามี 80 คนอยู่แล้ว ที่สภาผู้แทนสมมติว่ามี 180 คน ที่มีพรรคหนึ่งมี 70
 อีกพรรคหนึ่งมี 90 เป็น 160 ที่มีพรรคเล็กมีพรรคอยู่ในพรรคสภาสมมติว่า 70 คน ที่มี
 เวลาเข้ามา เขาได้ 70 และ 80 เป็น 130 คน เข้ามาได้แล้ว ที่มีเปิดอภิปรายทั่วไป
 พรรคหนึ่งมี 90 คนคะแนนเสียงก็มากกว่าพรรคสภาซึ่งไม่ได้มาลงคะแนนได้ โคนกัญญา
 ก็เลยกลายเป็นว่าเข้า 2 - 3 วันก็ออก ก็ยุ่งกันใหญ่.

ทำการแทนประชาชนสภาฯ : ยังไม่ได้ทำอะไรกัน เสียใจในกรรมาธิการ^{ที่แรง}

ม.ร.ท. สึกฤทธิ ประ โปษ กรรมาธิการ : ข้าพเจ้าไม่สิ้นใจในฐานะเป็น
 กรรมาธิการ แต่บังเอิญข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าขึ้นแจ้ง ข้าพเจ้าก็จะขอยุติ

เมื่อวานมีคะแนนเสียงเท่านี้ในการลงมติมาตรา 58 คือ 68 ผ่าน

ประชาชนวิจิตรวิจิตรสภาคนนอกประชาชนลงเสียงเดียว ข้าพเจ้าอยากถามท่านประชาชนว่า
 ท่านวิจิตรวิจิตรเป็นนามก่อนจะลงเสียงเดียว ที่พูดกันคือว่าอะไรในมาตรา 58 นั้น.

ทำการแทนประชาชนสภาฯ : เมื่อถาม ผมก็ขอเรียนให้เข้าใจว่า มาตรา 58

เมื่อเทียบกันว่าการไว้ใจรัฐมนตรีหรือไม่ไว้ใจรัฐมนตรีรายตัวหรือทั้งคณะนั้นยอมทำได้
 แต่สมาชิกสภาผู้แทน พรรคสภาไม่เกี่ยวข้อง นี้ว่าอย่างนี้ ในเรื่องมากกว่าทำได้ทั้งสอง
 สภา ผมก็คิดว่าทำได้สภาเดียว ในมาตรา 58 เป็นอย่างนี้ แต่เขาได้มัน เพราะฉะนั้น
 มาตรา 58 ใต้ใบรูปที่มันแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อกรรมาธิการจะแก้มาตราอื่น ๆ ให้เข้า
 กับมาตรา 58 นี้ก็เป็นเรื่องมาตราอื่น ๆ ส่วนมาตรา 58 ไม่มีอะไรกันแล้ว.

15.๐5 น.

นายเทียน ไชยยะสิทธิ์ (ชาก): ความจริงเราจะเข้าใจอย่างไรนั้นเป็น
 เรื่องภายในใจ สักว่าในการตีเราโดยพิจารณาตามตัวบทเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อได้เขียน
 ไว้ว่าอย่างไหน เราจะต้องพิจารณาตามลายลักษณ์อักษรโดยเคร่งครัด เราจะไปเข้าใจ

เป็นอย่างไรไม่ได้ ในมาตรา ๕4 ในการบริหารราชการแผ่นดินนั้น สภาอาวูโสและสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน ก็ออกไว้ชัดแจ้งแล้ว และในมาตรา ๕๕ ว่าในพิธีประชุม สภาอาวูโสและสภาผู้แทนสมาชิกทุกคนมีสิทธิที่จะพูดกันในข้อความสถานใด ๆ ได้ สิทธิในมาตรา ๕๕ โดยมีสติใจโดยแข็งแรง สมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิที่จะเสนอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไว้ใจรัฐมนตรีเป็นรายตัวหรือทั้งคณะก็ได้โดยมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๒๔ คน แต่การปรึกษาในกรณีเช่นว่านี้ให้กระทำกันในพิธีประชุมแห่งสภาผู้แทน เราได้นักเขียนเช่นกัน ที่ให้ความพิเคราะห์ว่าที่ก็คงมีความละเอียดเพราะถือว่า การขอเปิดอภิปรายทั่วไปและการลงมติในการเปิดอภิปรายทั่วไปแล้วเท่านั้นว่า สภาผู้แทนมีสิทธิที่จะลงมติไว้ใจหรือไม่ไว้ใจเท่านั้น เราจะไม่พิเคราะห์ไปอย่างอื่นไม่ได้ถึงที่สามสมาชิกผู้หนึ่งก็ออกขอหรือของแปลซึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นรอบคอบ เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้ผ่านมาตรา ๕4 มาแล้วว่าสมาชิกสภาอาวูโสหรือสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดินด้วยเราก็ได้ผ่านมาตรา ๕๕ ซึ่งกำหนดสมาชิกสภาผู้แทนเป็นผู้เสนอขอให้ผ่านไม่ โดยอันในพิธีประชุมสภาอาวูโส ก็คือพูดสภาซึ่งเราได้เขียนแต่ไม่เท่านั้น ในพิธีประชุมลงนามรับสนองพระบรมราชโองการซึ่งนายกรัฐมนตรี เช่นนี้แล้วทำไมเราจึงจะมาขอต่อมาตรา ๕๘ ไปทำไม การที่ให้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการในการตั้งนายกรัฐมนตรีผู้ก็คือเพราะว่าเราจะแสดงว่าสภาผู้แทนมีสิทธิที่จะควบคุมราชการแผ่นดินด้วย เพราะฉะนั้นในการที่จะมาขอความไว้ใจจากสภาเช่นนี้ สมาชิกสภาผู้แทนก็ต้องให้สิทธิลงมติไว้ใจด้วยสำหรับมาตรา ๕๕ ที่เราลงมติไปแล้วนั้น ในข้อความบังคับว่ากรณีที่เราขอเปิดอภิปรายทั่วไปแล้วนั้นสมาชิกสภาผู้แทนเป็นผู้ลงมติไว้ใจหรือไม่เกี่ยวกับสภาอาวูโส เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะเข้าใจตามนั้น และเมื่อเราได้ผ่านมาตรา ๕4 ไปแล้วทำให้สมาชิกสภาอาวูโสมีหน้าที่ควบคุมราชการแผ่นดินและหน้าที่ก็คงจะดูตามได้แล้ว เราก็มาผ่านมาตรา ๕๕ อีกทีหนึ่ง เช่นนี้แล้วเราก็ควรจะเข้าใจตามนั้นว่าเราให้สมาชิกสภาอาวูโสมีสิทธิลงคะแนนเสียง

ไว้วางใจได้ในกรณีที่แสดงความไว้วางใจ ส่วนการเปิดอภิปรายทั่วไปนั้น เราขออมแล้วเช่นกัน จะให้แก่อสภาผู้แทน เพราะฉะนั้นเมื่อเราย่านมาแล้วอย่างไรเราก็ควรจะไปตามขั้น ไม่ควรจะตีความไปด่างขึ้น แล้วจะมาแต่มาตรา ๕5 ซึ่งเราได้อ่านไปแล้วนั้นไม่ได้ ไม่สมควรอย่างยิ่ง ซึ่งแสดงว่าเราเองไม่เคารพต่อความคิดของเรา แล้วเรามาด้วยความบกพร่องของเราเองว่าเราย่านมาตรา ๕5 ไปนั้นเราเข้าใจผิดไปแล้ว เท่ากับเรารู้ตัวเราเอง เรานี้ก็แสดงว่าเราอ่านแล้ว ๕5 ให้ประธานสภาอาวุโสเป็นผู้รับผิดชอบของระบบราชการโดยการตั้งนายกรัฐมนตรี มาตรา ๕๕ ก็ควรจะเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนี้ อย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรี ได้ชี้แจงอย่างนั้น เราไม่ควรแก้ไขอย่างนั้นอย่างนี้ การที่เราว่าไปแล้วไม่เคารพความเห็นของเราลงมือไปกลับมีมาทำงานไม่รู้จักจบสิ้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าบทร่างเดิมของกรมราชเลขา ไม่จำเป็นต้องถอนไปพิจารณาใหม่อีก.

15.๐๘ น.

นายปริตตา รุทนามาศย์ กรมราชเลขา : ในฐานะที่ผมเป็นกรมราชเลขา อยู่ในคณะกรมราชเลขาด้วย และดูเหมือนจะเป็นผู้มอบอาวุโสที่สุด อยากรจะขอเรียนคือที่ประชุมที่อีกครั้งหนึ่งว่า ในขณะที่เราไปให้กรมราชเลขา เรื่องสภาอาวุโสและวุฒิสภา นี้ ข้าพเจ้าได้เขียนเข้าที่ประชุมนี้เสมอว่า การวางแผนอำนาจของสภาสูงขอได้บ้างว่า สภาที่ผ่านสภาเดียวหรือ ๒ สภานั้นก็ออกไปด้วยความยากลำบาก ในขั้นต้นสภาผู้แทนราษฎรเป็นต้นมาก แล้วแต่ยังเดือนสิบหกพรรษาช่วย คือมติเห็นชอบมากกว่าต้องการสภาเดียวก็เสนอให้จัดสภาผู้แทนราษฎรใหม่เมื่อเขาเสนอไปมากก็จะให้ตรงกับ อำนาจการปกครอง กับมติเห็นชอบซึ่งเขียนไว้ ที่ตอน เพราะฉะนั้นถ้าประธานเข้าใจเรื่องก็ข้าพเจ้าในฐานะกรมราชเลขา และจึง นายประทีป จุฬานันท์ (พระนคร) ตามที่ผ่านสภาผู้แทนโดยมติของสภา ๕๔ ว่า สภาผู้แทนราษฎร อยู่แล้วสภาผู้แทนราษฎรไม่ควรเปลี่ยนแปลง ความจริงนั้นสภาผู้แทนราษฎรคิดว่าไม่มีอะไรจะเขียนแทนที่เพราะว่าอำนาจทั้งหมดเวลา ขอเรียนว่าเข้าใจตรงกับท่านประธานทีเดียว.

15.10 น.

นายเชษฐ คุ้มพันธ์ (พระบุตร) : ถิ่นที่ท่านสมาชิกได้พูดถึงมาครา 54 ว่า
 อำนาจควบคุมอยู่แก่รัฐสภา ข้าพเจ้าก็ไม่เถียง ความจริงท่านก็พูดถูก และคิดว่าไม่มีใคร
 จะเถียงเขาเหมือนกัน เพราะอำนาจควบคุมเราทำได้ไว้ในมาตรา 55 ว่า อำนาจควบคุมของ
 พวกรัฐสภาที่มีอำนาจที่จะควบคุม ส่วนมาตรา 55 ที่พูดว่าเมื่อผ่านมาตรา 55 มันแล้วจะแก้ไข
 มาตรา 56 ไม่ได้ ความจริงมาตรา 55 ที่พูดว่ามีเพียงมั่งใจว่า ในการตั้งรัฐมนตรี ประ-
 ธานสภาอาวุโส ประธานสภาผู้แทนเป็นผู้ลงนามเสนอถึงพระบรมราชโองการ เท่านั้นเอง
 คือในการลงนามรับสนองพระบรมราชโองการนั้นมิได้หมายความว่าจะต้องให้ความไว้วาง
 ใจจึงจะเห็นศักดิ์สิทธิ์ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นของพระมหากษัตริย์ และไม่เป็นที่
 ที่จะต้องแก้ไขเช่นกัน บัดนี้แก้ไขกันก็คิดว่าสภาอาวุโสมีสิทธิให้ความไว้วางใจรัฐบาลหรือ
 ไม่ เมื่อวานนี้เราอภิปรายกันแล้วว่า มาตรา 56 ว่าสภาอาวุโสไม่มีสิทธิไว้วางใจ ใน
 มาตราที่บังคับไว้ว่า สมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิเสนอคัดค้านหรือขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติ
 ไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีรายตัวหรือทั้งคณะได้โดยมีสมาชิกบริบูรณ์ไม่ต่ำกว่า 24 คน แต่การ
 ปฏิกริยาและลงมติในการนี้เห็นว่าให้กระทำกันในที่ประชุมร่วมกันในนามสภาแห่งชาติ นั้น
 แปลว่าเมื่อรัฐบาลเป็นรัฐบาลแล้วเสนอเปิดอภิปรายทั่วไป นี้ก่อนเป็นรัฐบาล ท่านคิดว่า
 ถ้าหากว่ามติเราลงมติกันให้เป็นไปตามร่างเดิม พลวันเข้าไปรับความไว้วางใจจากสภา
 สภาผู้แทนให้ แต่พอเข้าไปแล้วสภาผู้แทนคิดว่า จะอยู่อย่างไรได้ คือก็ก่อนเป็นท่านสมาชิก
 ทั้งหลายที่มีมติลงเขียนเขียนก็ลงเข้าใจว่าเป็นแต่กันจนปลาย แต่ก็จะคัดเอาแต่ปลาย
 นี้ไปแก้สภาผู้แทน ส่วนกันนั้น เอาจริงกันนั้นจะเป็นทำมึงถูกสักวันก็ควรจะสักหน่อยหนึ่ง
 เหตุนี้พูดกันก็คิด อย่างหนึ่งพูดว่าที่เราปล่อยให้สภาอาวุโสไม่มีสิทธิไว้วางใจไม่ไว้
 วางใจอย่างร่างของรัฐธรรมนูญนั้นแล้ว เหตุการณ์ก็จะเห็นว่า เมื่อพระเจ้าอยู่หัวตั้ง
 ผู้ที่ผู้ใดมาเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว สภาผู้แทนไม่เห็นด้วย แต่สภาอาวุโสเห็นด้วย เมื่อ

ชัดเจนกัน เรามีสภาผู้แทนที่แหละ เป็นผู้รับมรดก เพราะเหตุว่าสภาผู้แทนก็มีสิทธิอยู่เต็มเดียว
 คือว่าไม่ไว้วางใจรัฐบาล แต่รัฐบาลก็มีอยู่เต็มหนึ่งเหมือนกัน ส่วนสภาอาวุโส
 มีทั้งกรรมาธิการทั้งปวงเพื่อสนมมาชิกพูด ทำอะไรก็ได้ จะดีชั่วใครก็ได้ เพราะฉะนั้นการที่
 จะทำเช่นนี้ เหตุผลก็เป็นอย่างนั้นแล้ว ตอนก่อนก่อนปลายข้าพเจ้ากับพวกนี้จึงเห็นด้วยกับ
 กรรมาธิการที่จะขอถอนมาตราเหล่านี้ไป ร่างมาเสียใหม่ดีกว่าที่เราจะมาโง่เง่าเดียดดิน
 ให้เสียเวลาไป เพราะมีคณะรัฐมนตรี รวมอยู่ด้วยนานไปซีกหลายวัน มาตราอื่นจะเสียหาย
 บางทีมีค่าก็ไม่เสร็จ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอมติให้สภาผู้แทนไปกรรมาธิการร่าง
 มาใหม่ หรือจะพิจารณาในที่นี้ ก็ได้เห็นด้วยไปกรรมาชิก รอง.

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (กล่าวบ้าง) : เสนอมติคล้ายสมาชิกสภาว่าไม่ถูก
 เพราะเหตุว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัวไม่ถึงมาตรา ๘๘

ทำถาวร แทนประชาชนสภา ฯ : ท่านต้องขอเปิดอภิปราย

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (กล่าวบ้าง) : มิได้ เป็นมติที่ไม่ถูกต้อง.

ทำถาวร แทนประชาชนสภา ฯ : เขาเสนอมติว่าจะส่งมาตรา นี้ไปให้กรรมาธิการ
 รับปรับปรุงใหม่หรือจะพิจารณาเสียเฉยๆ

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (กล่าวบ้าง) : ที่เสนอมติไม่ถูกต้อง เรื่องนี้ไม่ต้องงี้
 มติที่เป็นหน้าที่ของกรรมาธิการ จะต้องรับไปเอง

ทำถาวร แทนประชาชนสภา ฯ : เขาขอแค่นั่น

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (กล่าวบ้าง) : เป็นหน้าที่ของกรรมาธิการเอง พวกเรา
 ไม่มีหน้าที่พิจารณา ถ้าหากว่าเราแก้หลักการใหญ่ การไว้วางใจเราไม่ใช้สภาอาวุโส
 เมื่อถึงกรรมาธิการแล้วของอีกมาตรากรรมาธิการก็เป็นหน้าที่ที่ผู้ร่างจะไปถกเถียงกับเรา
 ไม่นับเราก็ดึงทั้งในวาระที่ ๓ ไม่นับมติให้ออกเท่านั้น.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช : ถ้าสภาไม่ยอมรับการแก้ไขมาตรา ๖๕
ก็ทำไม่ได้ ข้าพเจ้าตามเพื่อจะยังดูว่าท่านจะเอาอย่างไร มัน ๒ ตอนอยู่ ต้องยอมมาสิ
จึงจะรับมาได้

ท่านประธานสภา ฯ : การแก้ไขมาตรา ๖๕ ไม่มีการแก้ไขใหม่ในมาตรา ๕๑
มาตรา ๕๑ มาตรา ๗๐ นี้ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะให้กรรมการไปร่างแก้ไขไปรถยนต์
ขึ้น

สมาชิกยกมือ 42 คน

ท่านประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยเห็นควรที่จะพิจารณาแก้ไขที่ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ 31 คน

ท่านประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ให้กรรมการไปพิจารณา
แก้ไขใหม่

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ถือถ้าหากว่าการแก้ไข
รับไปแล้ว ขอให้พิจารณามาตรา ๕๕ เสียด้วย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช : ขอให้สภา ฯ มอบมาเถิดจะรับ
ทั้งนั้น

ท่านประธานสภา ฯ : กรรมการรับแล้ว มาตรา ๗1 ถอดไป

เลขานุการสภา ฯ : มาตรา ๗1

15.18 น.

* นายเต็ม ภูมิธรรม (ขอนแก่น) : มาตรา ๗1 นี้ข้าพเจ้าไม่ได้แปรพักตร์ไว้ แต่ว่า
กรรมการได้เพิ่มข้อความแก้ไข คือให้ข้อความว่าในระหว่างสมัยประชุม ถ้าหากว่า

คณะรัฐมนตรีเห็นว่าควรจะมีมติที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขมาตรา ๖๕...

คำกรณณ์แปรฐานะสภา ฯ : มาตรา ๕๖ กรรมการไม่ได้เต็ม เพิ่ม
มาตรา ๖๓ ทวิ

เลขานุการสภา ฯ : มาตรา ๖๓ ทวิ

นายถิธิ ภูริทัตต์ (รองแทน) : มาตรา ๖๓ ทวิที่ได้นำไปปรับปรุงนอกพระราช
กำหนดในการที่เกี่ยวกับการเงินได้ มีชาวเขายังมีความข้องใจอยู่มากอย่าง คือ พระราช
บัญญัติเกี่ยวกับการเงินที่ออกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์ซึ่งบางทีอาจจะผูกพัน ราชการ ได้
ซึ่งจะออกในหมวดกฎกระทรวงพาณิชย์มากขึ้น ถ้าหากว่ารัฐบาลได้เกิดออกพระราช
กำหนดเกี่ยวกับการเงินซึ่งถ้าจะเป็นการผูกพัน ราชการ ได้ซึ่งทำให้ ราชการ ถัดลงมาการ
พาณิชย์แล้วก็จะเป็นการ เลื่อนร่อนแก่ ราชการ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าในรัฐบาลทำได้
ถึงบางคราวอาจจะทำให้เป็นการ ราชการ เหลือความสามารถที่จะรับไว้ได้ จริงอยู่ถึงหากว่า
จะมีข้อตกลงเอาไว้ว่าให้มาเสนอพระราชกำหนดเมื่อรัฐสภาภายในกำหนด ๑ วันเช่นนี้
แล้วก็ตาม แต่ว่าในการที่โลกปฏิบัติไปแล้วนั้น ภายในในระยะ ๑ วันอาจจะเกิดความเสียหาย
แก่องค์การบ้านหรือแก่ ราชการ เป็นอันมากก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอฝากความสังเกต
อันนี้ไว้ด้วย และขอความเข้าใจของคณะกรรมการมาธิการ ที่ได้เพิ่มไปเช่นนี้มีความมุ่งหมาย
อย่างไรบ้าง และมีทางบังคับอย่างไรบ้างที่ไม่ให้ ราชการ ที่ต้อง เลื่อนร่อนเสียหายไปถึงจว
พระราชกำหนดนี้ เพราะว่าการพระราชกำหนดที่เกิดขึ้นไม่ว่าครั้ง ราชการกำหนดก็ได้อยู่แล้ว
เป็นพระราชกำหนดซึ่งมีอยู่ในสมัยประชุม พระราชกำหนดแต่เดิมเป็นพระราชกำหนดลักษณะ
ประชุมซึ่งรัฐบาลมีอำนาจออกเป็นกฎหมายมาได้ และขอความเห็นของคณะผู้พิจารณา
เป็นพระราชบัญญัติ แต่ก็เป็นพระราชกำหนดที่เกิดขึ้นซึ่งแตกต่างกับพระราชกำหนด
ที่เราใช้อยู่ คือเป็นพระราชกำหนดที่เกิดขึ้นในสมัยประชุมนั่นเอง เพราะฉะนั้นจึงอยากจะ
ขอความเห็นจริงของคณะกรรมการ เพื่อให้มีความเข้าใจแจ่มแจ้งแก่มาฆสภาผู้และ ราชการ
ทั้งหลายเพื่อจะได้หายความข้องใจ และตั้งจิตด้วย.

15.21 น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ธรรมาธิการ : ในเมื่อสภาเองได้พิจารณาว่าร่างรัฐธรรมนูญมาตรา 51 นั้น ก็จริงเราควรจะได้พิจารณามาตรา 51 ก็ควบกันไปด้วยมาตรา 71 ด้วย ในมาตรา 51 กับมาตรา 71 นี้มีความใกล้เคียงคล้ายคลึงกัน แต่มีข้อหาร่างพระราชบัญญัติที่ตนเองที่เร จะให้ทำในที่ประชุมตงกันแห่งรัฐสภาหรือว่าเราจะให้ทำในรูปร่างพระราชกำหนด ในร่างมาตรา 51 นั้นได้มีข้อความว่าถ้ารัฐบาลเห็นว่าการประชุมจะมีผลดีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจหรือการ เงินจะมีใจจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นการถาวรเพื่อที่ประโยชน์ของแผ่นดินหรือเพื่อมองก็มิให้บุคคลถือเอาประโยชน์แห่งการที่ได้รู้หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติก่อนการประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมาย ถ้าไม่เสียใจเสนอร่างพระราชบัญญัติในข้อสภาอาจใส่เพื่อขอในมหาสภาแห่งชาติประชุมร่วมกับพิจารณาใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ในมาตรา ที่เมื่อกร ธรรมาธิการ ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วในมาตรา นี้ก็เห็นว่า การที่รัฐบาลจะต้องเสนอพระราชบัญญัติเกี่ยวกับความภาคภูมิใจหรือการ เงินซึ่งเกี่ยวกับความลับและค่านับ ถ้าแม้ว่าเราจะพิจารณาในที่ประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาที่จะหาให้เป็น การ เสนอช่วยก่อนบ้านเมืองได้ ในบางกรณีเช่นก่อนที่เราจะประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาที่นั้นเมื่อมีการ เรียกประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภา บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าขายก็ย่อมจะต้องทยอยส่ง เอกสารรัฐธรรมนูญมาตรา ๖1 ได้มีมติไว้ว่าให้การประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาบ้าง โดยจะเพาะการประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาในบทที่อื่น ๆ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการค้า เพราะฉะนั้นเขาก็จะต้องมุ่งที่เกี่ยวข้อง ถ้ามีการประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาแล้ว บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าขายก็จะต้องพุ่งเสียงในมาตรา 51 นี้เป็นแน่แท้ ถอนนั้นไม่ก็จะเกิดการ เก่งกว่าไร และเราก็รู้กันอยู่แล้วว่า ถ้าแม้ว่าเราจะประชุมร่วมกับกัน แต่ทว่าความลับไม่ในโลกเสมอไป ถ้าแม้ว่าจะมีการประชุมร่วมกับเช่นนี้แล้ว บุคคลที่รู้ว่าได้มีการประชุมร่วมกับแห่งรัฐสภาที่ด่าจะเอาหลักการ เสนอขกด้วยว่าประชุม

หลักการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติห้ามบริษัทร่วมทุนกับเรเนอ เมื่อเกิดหลักการว่ารัฐบาลจะเลิกใช้บริษัทในละติน เรเนอมีจุดประสงค์เกี่ยวกับของแม่จะรัฐบาลหนึ่งเพียง 30 นาทีก็ลาที่จะใช้โอกาสในการแสวงหาทุนระหว่างในแง่ของหลักการเลิกใช้บริษัทในละติน ความจริงถ้าเราวางร่างมาตรา 51 ไว้เรเนอนั้นแล้ว ความรับผิดชอบของรัฐบาลนั้นก็คล้ายกับ ถ้าเราอยู่ในฐานะที่จะเป็นรัฐบาลได้ ข้าพเจ้าขอตั้งไว้ในร่างมาตรา 51 ไว้ เพราะว่าไม่มีความรับผิดชอบของรัฐบาลเกินสมควรไป เมื่อถ้าเราเสนอพระราชบัญญัติผ่านลงนี้เข้ามาแล้ว เมื่อสภาผ่านไปแล้ว ความรับผิดชอบของรัฐบาลก็ไม่มี แต่อย่างไรก็ตามเราจะไม่พูดว่าในการที่เราจะประมวลกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร เป็นการใหม่เกี่ยวกับการ ~~การ~~ การที่เราจะเป็นลักษณะหนึ่งหรือลักษณะอื่นการนี้ เราจะต้องพิจารณาอย่างชุกชานเป็น เวลาอันสั้นเท่านั้น เมื่อเป็นกรณีเรเนอนั้นแล้วที่จะทำให้สภาผู้พิจารณาไม่รวมคอม เมื่อไม่ยอมคอมแล้วพิจารณาจนเข้า ๆ ก็จะต้องมีผู้เสนอให้ลงมติ เรเนอตัวอย่างที่แน่ชัดว่าเกี่ยวกับบริษัทการค้าที่สภาการครั้งที่แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าได้ ดูเมื่อเมื่อ 2481 ครั้งนั้นเราได้มีการพิจารณาศึกษาสภาการเป็นจำนวนมากคงประมาณ 50 - 60 หน้ากระดาษซึ่งเราไม่สามารถพิจารณาได้ กรณีพิจารณาไม่ได้โดยนัยหนึ่งจนถึงระดับที่เราเข้าใจว่าในราว 5 ขุม ต่อมาก็คือผู้เสนอคดีก็ผ่านไปตั้งร่างเรเนอ เราได้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติภาษีอากรด้วยความรอบคอบแล้วก็ตามไม่ได้ด้วยควมไว้วางใจรัฐบาลในขณะหนึ่ง เป็นเหตุให้เราไม่สามารถแปร ข้อคิดขัดขวางที่เราเห็นว่าจะเป็นการเลือกอันแก่ราษฎร บัญชีในแง่รัฐบาลก็เห็นว่าควรเป็นรัฐบาลก็ควรจะร่างมาตรา 51 ไว้ เพราะว่าจากความรับผิดชอบ แต่ถ้าเราพิจารณาในมาตรา 71 ของเราจะเห็นว่าไม่เงื่อนไขมาอยู่ 2 ประการ คือว่า การจะเสนอพระราชบัญญัติการมาตรา 71 นี้จะต้องอยู่ในสมัยประชุมอย่างหนึ่ง และเมื่อใดที่ พระราชกำหนดแล้วรัฐบาลจะต้องมีการเสนอพระราชบัญญัตินี้ให้ที่ประชุมในสภาผู้แทนภายใน 2 วัน ปีนี้ การหนึ่งเมื่อมีเงื่อนไขมาอยู่เมื่อรัฐบาลได้ประกาศใช้เป็นพระราชกำหนดไปแล้ว เมื่อใดที่พระราช

มาเรายังมีโอกาสตั้งกรรมาธิการ ไม่พิจารณา ร่าง พระราชบัญญัติใหม่ใด ซึ่งเราพิจารณาไปถึง
 ราวระยะเดียวก็หมดพระราชกำหนดได้ จะให้ข้อสังเกตแก่รัฐบาลก็ได้ แต่ในมาตรา 71 นี้
 ไม่โดยสามัญที่คิดว่าขบวนการคณะสภ. รัฐบาลจะออกพระราชกำหนดเสมอไปได้
 หากไม่ แต่รัฐบาลมีทางหลีกเลี่ยง รัฐบาลจะเสนอเป็นรูปพระราชบัญญัติธรรมดา แต่ถ้า
 รัฐบาลเห็นว่ารัฐบาลได้รับเสียงข้างมากในสภา และเห็นว่าข้างนั้นเป็นเรื่องคณะ
 สภ.จริง ๆ รัฐบาลก็ออกพระราชกำหนด และก็เป็นการเสียความไว้วางใจไม่ไว้ใจรัฐบาล
 ด้วย เพราะฉะนั้นการตั้งกรรมาธิการ ได้เพิ่มมาตรา 71 ทวิ คือบทมาตรา 61 มาไว้ที่
 การที่เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรแก่สภาผู้แทนราษฎร การแก้ไขอย่างใกล้ชิดและรอบ
 คอบยิ่งกว่าที่จะไม่มีผลเสียไว้ในมาตรา ๕๑ .

๑๕๖๖ ๒

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ขอโทษที่ข้าพเจ้าจะคงลุกขึ้นมาอ่านทำเนียบรามาธิการอีก เมื่อถึงนี้เราับหลักการไปแล้วว่าจะเพาะสภานุแทนเท่านั้นที่จะให้ความไว้วางใจแก่รัฐบาล เรายับหลักการเช่นนี้ และพฤษภาไม่มีอำนาจมีในวรศ ๒ มาตรา ๘๖ ทวีวาทระราชกำหนดที่โคตร ฐิตคามความในวรศก่อนจะคงนำเสนอก้อมหาสภาแห่งชาติ ถ้าหากว่าหาสภาแห่งชาติไม่รับรองแล้ว พฤษภาจะเข้ามาได้อย่างไรจะเป็นไปคนละหลักจะคงแก่ใหม่อีก ยิ่งกว่านั้นสำหรับมาตรา ๘๖ ทวีนิความจริงมันเป็นเรื่องความสองคม คิมในเรื่องภาวอิการนี้เกี่ยวกับส่วนไเสียของประชาชน ความชรรมคาในคำานานของระบบรัฐสภานั้นแต่เคิมที่อังกฤจะไคมีไธสาต่อพลอดคหรือ ฐาส้อฟเปียนนี้ตีหมายความว่าพวกตนนางที่เินจะเก็ภาวอิการจากประชาชนหรือโพฟ้าชองเขา จึงตั้งเอาสชอฝเปียบ แล้วเอาสชอฝเปียมอนคังชันนี้ซึ่งเป็นญนแทนประชาชน คังชันเพื่อจะคงฐิตสภาจนนางในคำานภาวอิการ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้เรายอมหลักการที่ไธรัฐสภาเป็นผู้ไว้วางใจรัฐบาลแล้วเราบักสมมาให้เอกสิทธิสำหรับให้รัฐบาลเก็ภาวอิการไธอีกตามมาตรา ๘๖ ทวีนี้ จึงซัดกับระบบรัฐสภาเพราะเกี่ยวคึเป็น เรื่องภาวอิการซึ่งเป็นส่วนไเสียของประชาชนจริง ๆ

๑๕๖๖ ๓

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ อกรรมาธิการ : เมื่อถึงนี้ท่านสมาชิกโคกกล่าวนั้น ความจริงข้าพเจ้าใครจะว่าไม่ซัดกับ คือว่า ระงพระราชบัญญัติขึ้นระคงเสนอก้อมรัฐสภา นั้นเป็นวิธิการที่เินเราเขียนเท่านั้น ความจริงเมื่อเินรัฐบาล เสนอร่างพระราชบัญญัติคือญนตีพระราชกำหนดเรากัฟิจารณาย่างเกี่ยวกับพระราชบัญญัติสามัญ คือเมื่อชองญนคคือสภานุแทนแล้วสภานุแทนพิจารณาเสร็จแล้วก็เสนอมหาสภา เมื่อมหาสภาพิจารณาเสร็จแล้วก็นำความกราบบังคณล หรือถ่านหาสภาไม่ให้เชอมกัยอนคณลบ้านหาสภาญนอีกกรังชนี้ ถ้าสภาญนทยลจคไคคะแนนเป็นแอฟสคณาจวริคไคแล้วก็เป็นญนหมายออกไค นี้เป็นเรื่องพิจารณา

1660

ร่างพระราชบัญญัติธรรมทานเท่านี้

๑๘.๓๙ น.

นายพอง สิทธีธรรม (บุตรราชธานี) : มาตรา ๓๖ ขรนี้ เมื่อวานนี้ในกา
พิจารณามาตรา ๕๖ ก็มีผู้ถามแล้ว คณะกรรมาธิการบอกว่าเอามาใช้ได้เป็นมาตรา ๓๖ ทวิ
คือมาตรา ๕๖ เดิมความก็คล้ายกันกับมาตรา ๓๖ ทวิ แต่ทว่าผิดกันมากทั้งที่ข้าพเจ้าจะ
เปลี่ยนแปลงไป ข้อสำคัญที่ข้าพเจ้าสงสัยก็คิดว่าในกาขอลามาตรา ๕๖ ไปเป็น ๓๖ ทวินี้
ย่อมมีเหตุ ข้าพเจ้าอาจจะทราบเหลือเกินว่าเหตุมาอย่างไร แม้ต้องมีเหตุสำคัญ เพราะ
นอกจากเปรียบเทียบแล้วยังเปรียบเทียบอำนาจเสียอีกด้วย ข้าพเจ้าขอสมมติสมมุติของ คร.
ทอง เปลว ๆ ที่ว่าในประเทศอังกฤษหรือที่ไหนเขาตั้งสภาขึ้นก่อน ข้าพเจ้าจำเกือบปีที่เขา
ปฏิวัติไม่ได้จำได้เท่าไรเงินเป็นสิ่งสำคัญ ๆ ไม่ว่านที่ทางส่วนตัวหรือทางกาการเมือง ใคร
จะปฏิเสธได้บ้างว่ารัฐธรรมบัญญัตินั้นก็เพราะเอาเงินของราษฎรไปใช้ในทางไม่เป็นประโยชน์
แก่ซึ่งชนชั้นกลางของเมือง ลือลือ ขอให้คณะกรรมาธิการปฏิเสธแล้วข้าพเจ้าจะเสนออุทธรณ์ให้เลื่อน
ไปประชุมกันอีกทีหนึ่งสักก็ได้ เพื่อที่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้กรรมาธิการคนหนึ่งนั้นได้กล่าวไปเมื่อ
ก็ปี ข้าพเจ้าไม่ฟังเพราะเหตุว่าท่านทำข้าพเจ้าหลงทาง ถ้าข้าพเจ้าถามถึงหลงทาง ประทาน
โทษอย่างไรแรงไม่ใช่น้อย ข้าพเจ้าวินิจฉัยคำพูดของท่าน ท่านพยายามอภิปรายซึ่งแจ้งว่าวิ
การจะเสนอกฎหมายคงไปอย่างนี้มาอย่างนี้ นั่นเป็นรัฐธรรมบัญญัติไม่ใช่อภิปราย แต่บท
รัฐธรรมบัญญัติกรรมาธิการสร้างรัฐธรรมบัญญัตินั้นขึ้นแล้ววางอำนาจเก็บเงินให้รัฐบาล
และให้เก็บภาษีอากรเป็นต้นอันอยู่เฉย ๆ แล้วก็เจยทั้งจระบีใหม่ ถ้ารับแล้วข้าพเจ้าบัง
ทมิไม่เจียง ข้าพเจ้าเข้าใจกิจการอภิปรายระบิตตลอดไปทั้งทางหลายคนเช่นนั้น ข้าพเจ้า
ไม่หลงเก็บข้าพเจ้าให้ท่านคณะกรรมาธิการซึ่งเป็นผู้มีความรู้อย่างยิ่งในคณะกรรมาธิการอธิบาย
ให้ข้าพเจ้าเกือบได้รู้สึกได้ว่าทำไมจึงเปลี่ยนระบิตการ อย่างนี้ ท่านปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเป็น
รายงานการประมุขกรรมาธิการนั้น ท่านบอกว่าร่างรัฐธรรมบัญญัติมาตรา ๕๖ และ ๓๖ นี้มี
ผลก็อันเดียวข้องกับความลับ แล้วท่านก็ตอบเมื่อที่นี้แล้วว่าความลับไม่มีในโลกแล้วท่านจะ

หาความสัมพันธ์โดยเขียนสั้น ๆ อย่างนี้เอาเปลี่ยนราษฎรมี คือเป็นความสัมพันธ์ในโลกและข้าพเจ้า
 จะเปิดให้ท่านเห็นหน้าใหม่ ข้าพเจ้าช่วยเหลือว่าเป็นความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์คือว่า • ในการเขียน
 ด้านกลับจากหมวกนั้นไปใส่หมวกนั้น แล้วท่านก็ปล่อยให้ใจว่าไม่เป็นไรหลอกน่าเหมือนอันมากรา
 ๔๔ ตกเบ็ดวิเศษเลย บอกว่าเอาไปแก้ก่อนหลังก็ได้ แล้วอย่างไรพอถึงมากราหลังเดือนจะ
 ตกกันเพราะการลงเบี่ยนนั้นเป็นการจากผู้ก่อการเอาอำนาจราษฎรไม่ให้รัฐบาลเป็นการเปลี่ยน
 ทั่ววิถีทุกอย่างนับอย่างนี้ นั่นเป็นวิธีเปิดความสัมพันธ์โดยวิธีเขียนอย่างสั้น ๆ คราวนี้ข้าพเจ้าจะ
 อธิบายชี้แจงต่อไปนี้ว่ามันแรงเพียงไร ที่เขียนนั้นกันนะไม่ใช่หนัก หนักยิ่ง ๆ ที่เคยข้าพเจ้า
 จะอธิบาย ๗๖ เสียก่อนแล้วจะย้อนมา ๕๐ ที่หลัง ในระหว่างสมัยประชุมที่คณะรัฐมนตรีเห็นว
 ราชพระราชนิพนธ์ที่เกี่ยวกับอากา-หรือเงินตราจะทำไ้จะต้องได้รับการพิจารณาโดย
 ถ้วนและถี่เพื่อรักษาประโยชน์แผ่นดิน จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์เพื่อทรงกรา
 พระรชกำหนดคดีให้ชี้บังคับพระราชนิพนธ์ที่ไ้ให้หมายความว่าคุณผู้ราษฎรไว้ว่าใจให้เป็น
 รัฐบาลนั้นเห็นเงินนั้นเป็น เสนอกระคายเห็นทองคำเป็นถ้อยถนอวท กับผู้ใหม่ว่านักการเมือง
 ไม่ต้องการเงิน ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าเป็นรัฐบาลข้าพเจ้าต้องการเก็บภาษีอากร
 ชาติทางอ้อม ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าต้องการ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านข้างนอกดูว่าจะเอาประโยชน์จาก
 พระราชนิพนธ์นั้น ข้าพเจ้าจะเป็นรัฐมนตรีทำไม ข้าพเจ้าจะไม่ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~
 ถ้าข้าพเจ้ามีพรตการ เมืองมีลูกน้องขีวราสก็ไม่ถึง ๒ วันก็ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชนิพนธ์นี้
 ให้ออกกฎหมายเห็นแก่พรรคพวกให้แก่พวกส่วนน้อย อย่างนี้จะไม่เรียบร้อยกว่ามากรา ๕๐ ซึ่ง
 ให้ไปอภิปรายกันถึง ๒ สภา หรือตีเสียว่าคนโกงก็โกงอยากได้เงิน ข้าพเจ้ารับรองคนหนึ่ง
 การเมืองเกี่ยวกับการเงิน ถ้าไม่มีเงินค่าธรรมเนียมประชุมไม่ได้ แยกกันไม่ออกอย่างนั้นเข้า
 มาอยู่ในสภาไม่ได้ นี่ข้าพเจ้าอยู่ในนี้อย่างพระราชนิพนธ์ที่เก็บภาษีในตึกไฟ ใครจะเข้าออก
 อย่างไหนสิ่งให้ตำรวจสันติบาลคอยดู ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~
 กฎหมายอย่างนี้ขอประทานโทษให้รัฐบาลอย่างนี้ ข้าพเจ้าสันนิษฐานว่ารัฐบาลอยากได้เงิน
 เท่านั้น ใครเป็นรัฐบาลก็อยากได้เงินเท่านั้น ถ้าไม่มี ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~ ข้าพเจ้าไม่ ~~ข้าพเจ้า~~

เพื่อน ๒ มาตีเท่านั้นพรรคของเราก็มีอยู่ ดีเสียว่าจะโกงก็ให้โกงจนได้ช่วยกันโกงดีกว่าจะ
 โกงไม่แย่งกัน ทำให้โกงส่วนน้อย อย่างนี้ก็จะเป่าก็โตขึ้น จริงอยู่ที่ท่านอาจจนกว่าไอ้แมงครา
 ๒ ว่าพรรคเราหากหนักที่วางขึ้นตามความในพรรคก่อน จะต้องนำเสนอรัฐสภาแห่งชาติภายใน
 ๒ วันนับแต่วันประกาศใช้และให้นำความพรรค ๒ พรรค ๓ แห่งมาคร่า ๑๑ มาใช้โดยอนุโลม
 ขั้วพรรคพวกขอประธานโทษข้าพเจ้าก็ว่าไม่ใช่ผู้ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้กฎหมายหรือแม้รัฐธรรมนูญ
 ๒ นั้นเป็นเรื่องหลอกมากกว่า นี่แหละตัวบีบีใหญ่แท้.....

ทำกาารแทนประธานสภา ฯ : ขอให้รวบรวมหลักฐาน

นายพอง สิทธิธรรม (อูลลราชธานี) : ข้าพเจ้าจะจบแล้ว ขอประธานโทษ
 ข้าพเจ้าขอโทษน้อย ไม่ใช่เพื่อประโยชน์อะไร แต่ว่าเพื่อรัฐธรรมนูญ เพื่อประโยชน์แก่ป่
 เพื่อประโยชน์ของราษฎร พ่อข้าพเจ้าเสียภาษีมานานแต่ปีนี้จะทำนาหรือไม่ก็ไม่ทราบ ถ้า
 อย่างนี้พ่อข้าพเจ้าไม่ยอมเสียภาษีแน่นอนอย่างนี้ และขอให้กรมมาธิการตอบข้าพเจ้าว่า นี
 ความลับที่หาเงินให้พวกรัฐบาลที่อยากได้เงิน หรือเพื่อความลับเพื่อไม่ให้ทลาย ๆ คน ตอบ
 เสียก่อนจะได้ยกมือให้

๑๔.๑๓ น.

นายเตียง ศิริขันธ์ ข้าราชการ : ข้าพเจ้าขอกราบเรียนต่อสภาในฐานะ
 ที่เป็นข้าราชการว่า พรรคก้ออภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินี้ อภิปรายเป็นเชิง
 โน้มน้าวให้สภาเข้าใจว่าคณะกรรมการมาธิการชุดนี้ได้พยายามกระทำหรือสมคบกับรัฐบาลใน
 การที่จะร่างรัฐธรรมนูญเพื่อเปิดโอกาสให้แก่รัฐบาลเป็นผู้โกงเงินของราษฎร ความจริง
 ท่านก็อาจจะพูดได้ว่าพูดเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าไปรศอย่าคิดไปเกินกว่าเหตุ
 ๒๒๒๒ คณะรัฐบาลจะเป็นคณะใดก็ตามที่ได้อำนาจบริหารราชการแผ่นดินนั้น มิใช่ว่าคณะ
 รัฐบาลชุดนั้นจะได้รับความไว้วางใจจากคณะกรรมการมาธิการชุดนี้ที่หาไม่ เป็นคณะรัฐบาล
 ที่ได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎร ท่านเองก็เป็นผู้ให้ความไว้วางใจแก่รัฐบาล
 ชุดนั้น ก็เมื่อท่านให้ความไว้วางใจเช่นนั้น ท่านยังไม่ไว้วางใจรัฐบาลที่จะมาบริหารราชการ

ของท่านเช่นนี้หรือ ถ้าเมื่อไรจึงแล้วท่านก็มีทางที่จะทำได้ คือเปิดอภิปรายทั่วไปต่อรัฐบาล
 นั้นเสีย แต่การที่ท่านอภิปรายเกินไปกว่าเหตุจนคิดไปว่าคณะกรรมการราษฎรก็หาทางสลับให้
 ทางรัฐบาลเป็นผู้ไกล่เกลี่ยนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไปมากเกินเสียแล้วเรื่องเป็นอยู่อย่างนี้
 ว่าท่านอภิปรายเมื่อสัปดาห์นั้น ท่านไม่ได้อภิปรายถึงเรื่องวิธีที่จะสงวนความลับในการที่จะเก็บ
 ภาษี แต่ท่านอภิปรายไปว่าเมื่อมีพระราชกำหนดเช่นนั้นแล้วรัฐบาลจะเอาพระราชกำหนดนั้น
 เป็นเครื่องมือไกล ก็ถ้ารัฐบาลทำเช่นนั้นแล้วชั่วเวลา ๒ วันท่านมีโอกาสที่จะล้มรัฐบาลใน
 วันที่มาเสนอพระราชบัญญัติพระราชกำหนดนั้นได้ และนอกจากนั้นข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า
 ที่ท่านคัดค้านมาเมื่อสัปดาห์นั้นท่านไม่ได้คำนึงถึงเรื่องการรักษาความลับ ไม่คำนึงถึงกรมราช
 การไม่ได้คิดไกลไปอย่างที่ท่านคิดนั้น กรมราชการคิดแต่เพียงว่าจะหาวิธีการใดที่จะสงวน
 ความลับในการออกพระราชกำหนดเก็บภาษีอากรหรือเกี่ยวกับภาษีเงิน เพื่อไม่ให้ความแพร่
 พายไป ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าจะไม่ให้ผ่านสภา บางกรณีรัฐบาลอาจจะออกเป็นพระราช
 บัญญัติก็ได้ แต่ในกรณีนี้จำเป็นจริง ๆ รัฐบาลก็ขอออกอีกวิธีหนึ่ง คือออกพระราชกำหนด
 การที่รัฐบาลกระทำเช่นนั้น ถ้าหากว่ารัฐบาลจะไกลแล้วท่านก็มีทางที่จะล้มรัฐบาลได้ และ
 ถ้ารัฐบาลตั้งใจจะไกลร่างจริง ๆ แล้ว ไม่ใช่เพียงแต่จะออกพระราชกำหนดเท่านั้น
 รัฐบาลยังมีวิธีอื่นอีกหลายทางที่จะไกลร่างจริง ๆ เพราะฉะนั้นถ้าท่านเห็นว่าการไกลร่าง
 นี้ไม่ใช่—เพราะว่าคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญนี้หาวิธีดีทางให้รัฐบาลไกลร่าง
 เป็นหน้าที่ของท่านที่จะทำการควบคุมรัฐบาลไม่ให้ไกลร่างไม่ว่ารัฐบาลชุดใหม่จะเป็นชุด
 นี้หรือชุดใหม่ ๆ ก็ได้ ความจริงกรมราชการนั้นมีแต่จะหาวิธีทางที่จะเก็บเงินภาษีอากร
 หรือวิธีการเกี่ยวกับเงินเพื่อประโยชน์แห่งรัฐ ไม่ใช่หาวิธีเพื่อประโยชน์แห่งรัฐในทางทุจริต
 แล้ว คณะกรรมการก็สนับสนุนให้ชุมนั้นและไม่มีอะไรเคลือบแฝง หรือมีฉวยทุจริตที่
 จะเขียนรัฐธรรมนูญมาให้รัฐบาลไว้ การที่จะเขียนฉวยทุจริตเพื่อจะให้รัฐบาลไกล
 ร่างนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคณะกรรมการราษฎรนี้ หากว่ามีจิตที่เจตนาไปในทางที่ไม่สุจริตเช่น
 นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็น่าจะสนใจในการที่สภานี้ได้ให้ความไว้วางใจแก่คณะกรรมการราษฎรนี้

ไปเป็นผู้พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ ที่จริงข้าพเจ้าขอทราบเรียบนอีกครึ่งหนึ่งว่าท่านไว้อใจ
 รัฐบาลจะเป็นรัฐบาลสุจริตตามที่ท่านก็ควรจะไว้อใจในระยะเวลาเพียง ๒ วันนี้ แต่ข้าพเจ้า
 ถ้าให้ความไว้วางใจแก่ท่านนั้น เกิดเปลี่ยนแปลงโยกย้ายอะไร โดยออกพระราชกำหนดแล้วรัฐธรรมนูญ
 จะฉบับที่กรมการพิจารณาข้อนี้ก็เป็นเครื่องมือให้ท่านที่จะล้มรัฐบาลได้ทุกเมื่อ ข้าพเจ้า
 คิดว่าถ้าท่านไม่คิดมากไป ท่านก็คงไม่พูดเช่นนั้น ความจริงข้าพเจ้าอยากขอทราบเรียบว่า
 คณะกรรมการการศึกษามีจิตใจบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นจึงได้พิจารณาเขียนกฎหมายรัฐธรรมนูญใน
 มาตราที่สามด้วยความบริสุทธิ์ เว้นแต่ท่านจะคิดมากไปการคิดมากไปนั้นก็ขอให้มันถูกเถอะ ท่าน
 อย่านึกว่าคนอื่นจะเป็นอย่างคิดท่านเสมอไป

๒๕.๔๔ น.

นายกวาง ทองทวี (มหาสารคาม) : ในเรื่องมีข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกและขอคำ
 ว่ามันเป็นเรื่องประโยชน์ถ้าเราจะคิดไปถึงเสียไทยแก่ประชาชนอย่างมาก ถ้าหากว่าเราปล่อย
 ให้รัฐบาลมีอำนาจออกพระราชกำหนดก็เหมือนการกีดกันหรือเปลี่ยนแปลงอัตราเงินกีดกัน หรือ
 ทำอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับการเงินของประชาชนก็ กวกรที่ทำเช่นนั้นถ้าเราไม่นึกถึงความ
 สัมพันธ์กันได้ว่าท่านขาดความไว้อใจของสมาชิกสภาผู้แทน ความจริงนั้นผู้แทนราษฎรได้ถูกเลือก
 ขึ้นมาโดยความไว้วางใจของราษฎร คนหนึ่งทั้งสองแสนระหว่างนี้ก็ควรจะให้รับรู้เห็นในเรื่อง
 ที่จะรักษาประโยชน์ของประชาชน และในเรื่องรักษาประโยชน์ของประชาชนนี้ ถ้าหากว่า
 ท่านกรมการพิจารณาได้วางไว้โดยมอบอำนาจให้รัฐบาลจัดทำในระหว่างที่มีการประชุมหรือใน
 ระหว่างที่เปิดสมัยประชุมอยู่นั้นแล้ว ท่านไปร่างเอาเองโดยไม่ให้พวกสมาชิกเราดูเราเห็น
 ก็เสมือนว่า ประทานโทษคล้าย ๆ กันว่าท่านไม่ไว้วางใจ การไม่ไว้วางใจนี้เป็นสาเหตุอัน
 หนึ่งซึ่งจะโยงไปถึงความแตกร้างในเมืองรัฐบาลนำพระราชบัญญัตินั้นออกมาเสนอภายใน ๒
 วัน ความมุ่งมั่นจิตใจของสมาชิกซึ่งภายใน ๒ วันเราจะไม่ได้อใจ เพราะเหตุว่าจิตใจ
 ของคนนั้นเป็นจิตใจของมนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่พระอรหันต์ก็อาจจะนึกว่าคณะรัฐบาลที่เราได้
 เลือกตั้งไว้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ภัยความไว้วางใจเหตุใดในระหว่างที่อยู่ด้วยกัน ๒ - ๓ วัน

นี้ผมบันทึกเปลี่ยนแปลงความพอใจหรือความไม่พอใจของสมาชิกขึ้นมา ข้อนี้พอถึงวันประชุมเข้ารัฐบาล
จะถูกโจมตีอย่างหนัก และถาวรถูกโจมตีจากสมาชิกสภานี้อาจจะเป็นเหตุให้รัฐบาลนั้นต้องลา
ออก ขอประทานโทษถ้าหากว่ารัฐบาลนั้นถือชื่อรัฐบาลนี้ถือเอาจะใช้ความนั้นขึ้นมา คือหมายความว่า
สมาชิกสภาที่นี้โดยหาว่าขัดขวางการกระทำที่เป็นประโยชน์ของแผ่นดิน และคนไทยเรานั้น
เลืคอ้อนอ้อมบ้าง ในเรื่องเหตุผลนั้นก็ทุกคนก็ยอมรับว่าแต่ชื่อรัฐบาลนี้ถือเอาที่เราผู้มีอำนาจยัง
กันเห็นว่าผิด ทั้งที่ประชุมกันอยู่แล้วนี้เราทุกคนต่างคนต่างจะใช้ความนึกคิดให้เกิดเอาจะนะ
กันดูได้จริงไปกันได้ใหญ่ มีอีกท่านหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะถามว่าในเรื่องความลับ ความลับเกี่ยว
ที่คณะรัฐบาลจะทำเรื่องเกี่ยวกับการเงินนั้น เป็นเรื่องรักษาประโยชน์ของชาติ ข้าพเจ้าก็เห็น
ด้วยจะเพราะเรื่องนั้น แต่อย่างไรก็ดีขอให้อธิบายว่าเป็นลับแล้วเราจะไปคุยกันเป็นลับอย่าง
ที่ประชุมสภานั้นไม่ใช่หรือ เพราะเหตุว่าเราที่เป็นสมาชิกผู้มีเกียรติ เป็นผู้แทนราษฎรเป็นผู้ที่
จะต้องรับฟังถึงประโยชน์ แต่ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเคยเห็นผู้พูดตัวอย่างเรื่องนั้นเห็น
ใจมาก เมื่อคราวรัฐบาลจะเก็บเงินในละพัน พอออกพระราชบัญญัติจะออกมาจะมีนักพาณิชย์
พวกพ่อค้าผู้คนเสียแล้ว อันนี้เห็นใจจริง ๆ ถ้ากรณีเช่นนั้นคราวที่รัฐบาลจะต้องเก็บเงินเพื่อ
เช่นนี้ ให้เข้ามาทุกคนเราจะต้องสนับสนุนกันดี ถ้ามีเขม้นแล้วข้าพเจ้าเชื่อว่าสมาชิกผู้มี
เกียรติพร้อมที่จะสนับสนุนรัฐบาล ถ้าสนับสนุนจะเป็นการเอาเปรียบในเรื่องภาษีอากรในเวลาปกติ
คราวจะผูกกันได้ ข้าพเจ้าก็ขอคัดค้านเพราะเราเห็นด้วยอย่างในเมื่อเปิดประชุมใหม่ ๆ นั้น
รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดเก็บเงินภาษีในภาวะคับขันขึ้นนั้นก็ เป็น
เรื่องที่เรารู้กันดีอยู่แล้ว และในสมัยที่ราษฎรสภาที่ ๆ ยังมีเรื่องผูกกันก็ไม่ใช่ระหว่างสมัย
ประชุมถ้าหากขึ้นก็จะ เป็นเรื่องใหญ่ จะทำให้พวกเราแตกราวเวลานี้เป็นความจริง ถ้าจะสั่งเหตุ
ผ่านประธานกรรมการที่ขึ้นหรือผ่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ดี บางวันอารมณ์ของพวกเราที่จับงาน
บางทีก็ถลันมาจากสสรองงานก็ไต่กันไปไต่กันมา บางทีเห็นแล้วว่าแดงขยับงอกว่าเป็นตัว
ไป แต่อย่างไรก็ดีการกักของข้าพเจ้านี้ ก็มาถึงประโยชน์ของประชาชนจริง ๆ ถ้าหากว่า
เป็นลับออก ๒ วันเอามาประชุมนี้ข้าพเจ้าก็เห็นใจ แต่ถ้าเกี่ยวกับภาษีอากรแล้วข้าพเจ้า

ขอประทานโทษที่จะต้องท้าน นี้ความเห็นของข้าพเจ้ามีอยู่อย่างนี้

๑๔.๔๕ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ อกรรมาธิการ : คือมีข้อความที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล ที่ออกพระราชกำหนดเขตคอมมูนลีย์ข้าพเจ้าใครที่จะชี้แจง คือว่าหนึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่าออกตีความกับ รัฐมนตรีทรวง ๑ ได้พูดถึงพระราชบัญญัตินั้นแล้วในคราวที่ทำมาจนถึงในที่นี้ว่าการออกพระราชกำหนดเขต รวมนั้นไม่มีคนแล้วซึ่งข้าพเจ้าก็รับรอง เพราะว่าข้าพเจ้าได้เกี่ยวข้องกับในการนั้น ในตอนนั้นมีผู้ที่รู้จักเพียงบุคคล ๔ คน คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายกรัฐมนตรีที่ปรึกษากระทรวงการคลังและข้าพเจ้าเท่านั้น ส่วนที่ห้ามกล่าวอ้างไปถึงว่ามีพยานอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันยังไม่เป็นความจริง เป็นแต่ว่าท่านจะเก็บรัฐบาลอีก ๆ

ส่วนในเรื่องการที่ท่านเป็นแห่งที่ว่า ถ้ารัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดแล้ว ถ้าสถาบันไม่รับร่างนี้รัฐบาลจะยุบมัน ข้อนี้ท่านคิดมากเกินไป ความจริงเมื่อสภาไม่รับร่างพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดนั้น ร่างพระราชกำหนดก็ตกไปร่างพระราชบัญญัติก็ตกไปนี่เป็นทางบังคับ ไม่ใช่ตัวเมื่อตกไปแล้วรัฐบาลไม่มีทางไปขอยุบสภาในกรณีเช่นนั้น เพราะฉะนั้นมีผู้พูดที่หวังว่ารัฐบาลจะยุบสภาในกรณีเช่นนั้นเป็นไปไม่ได้

ข้อที่ท่านสมาชิกลงมติเห็นชอบของข้าพเจ้าเป็นแห่งนี้ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเมื่อกรรมาธิการ ได้พิจารณาถึงมาตรา ๕๑ มีนั้น กรรมาธิการพิจารณาอยู่ในขณะนั้นว่า รัฐบาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สมคบกันเพื่อโกงราษฎรและข้าพเจ้ายืนยันได้ว่าในเวลาข้างหน้าไม่มีใครจะคาดหมายได้ว่าผู้ใดใครจะเป็นรัฐบาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้สมคบกับบุคคลที่จะเป็นรัฐบาลเพื่อโกงราษฎร ที่จริงอยู่ถึงแม้ว่าท่านกล่าวว่าคุณท่านไม่รับ และที่ท่านว่า ขอประทานโทษต่อท่านก็ไม่รับนั้นดีเป็นความจริงเพราะว่าพ้อท่านก็ไม่ไ้มาหนึ่งในสภานี้ เพราะฉะนั้นท่านได้กล่าวข้อความเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่าการกรรมาธิการ ได้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติทุกอย่างด้วยความรู้สึก เพราะฉะนั้นการที่ท่านกล่าวหาว่ากรรมาธิการรุนแรงเช่นนั้นดีเป็นที่น่าเสียใจ และความจริงนั้นข้าพเจ้ายืนยัน

อำนาจนี้ให้แก่รัฐบาลอย่างเด็ดขาดก็เพียวก็หาไม่ ในมาตรา ๑๑ ทวินีเป็นแต่เพียงว่ารัฐบาล
อาจเสนอพระราชกำหนดก็ได้เท่านั้น เป็นเรื่องวิธีเกี่ยวข้องกันไปเท่านั้น รัฐบาลอาจจะเสนอ
เป็นพระราชบัญญัติก็ได้ หรือเสนอเป็นพระราชกำหนดก็ได้แล้วแต่ทางเลือก

๑๔.๕๕ น.

นายเลียง ไชยกาล (อนุตราชาภิ) : กระผมมีข้อสงสัยในปัญหาเรื่องพระ
ราชกำหนด โดยจะเพาะอย่างพระราชกำหนดที่จะออกในระหว่างสมัยประชุม ว่ากันตาม
จริงกระผมรู้สึกเห็นใจสมารถที่กันในกาารที่กรรมาธิการมาเค้นลงไปอย่างนี้ คือความจริง
กรรมาธิการที่อธิบาย เมื่อกี้จะลระกิดได้ว่าพระราชกำหนดนั้นหากความซอกซำให้แก่พวกเรา
ผู้ที่กำลังตกในฐานะที่ขัดขึงประชาชิปโดยมาอย่างไรม้าง เราก็คงจะรับกันอย่างคียงว่า
นั่นแต่เวลาบิกลสมัยประชุมเราก็ไม่มีความประสงค์ให้มีพระราชกำหนดในคราวแก่รัฐธรรมนุญ
เราหวังใจว่าทางกรรมาธิการจะชยบชยบายปัญหานี้ เพราะว่ามีผู้ทพระราชกำหนดนั้นเรา
ถือกันว่าเป็นการ**ผูกขาด**สำหรับสภา-เราถ้อยอย่างนี้ ในคราวอภิปรายคราวโน้นก็อภิปราย
อย่างนี้ บัดนี้ยิ่งกว่านั้น ในเวลาใกล้ประชุมสภาเราให้มีพระราชกำหนดไว้ข้อนี้เป็นข้อที่
นำเต็มใจอยู่ จริงอยู่ในกาาร ไคกัน เมื่อกี้นี้อาจจะหมายไคหลายทาง ตัวกระผม**ผูกขาด**
ขอหมายคำฝ่ายหนึ่งเป็นสมาชิกแล้วขอให้ลิกฝ่ายหนึ่งเป็นรัฐบาล และเราเป็นสมาชิกอีกทีไร
ของเราก็ก็มาประโยชน์ของสมาชิกเป็นผู้แทนของ**ประชาชน** ความหมายก็กระไม่ไกลเคชไป

ส่วนผู้ทพฯ เรื่องความลบกักระผมขอเรียนถามรัฐบาลที่มันอยู่เวลานี้ไคมีในเวลา

๑๓ - ๑๔ ปีก็ไคมีความลำบากอย่างไรม้าง ในเรื่องการออก**พระราชบัญญัติ**กฎหมายภาชีออก
กัที่ทำงาน**ผูกขาด**ผู้แทนอนุลไคกล่าว เมื่อกี้เราไคมีการทดลองเวลาเข้าประชุมแลเลิกประชุม
ชุมไม่เค้นออกนอกออกไคกัน ไทรศัทห้ห้ามใช้ แล้วก็สว่รริจไปพูดทพฯ ทพฯ-งมันมีทงอยู่
ว่า สมาชิกสภาในระหว่างนี้ข้ามจากสภานี้ไปอีกสภาหนึ่งที่สุดเกรงว่าความคียงจะรั่วไหล เวลา
นี้กระผมเห็นว่าไม่ควรจะออกเป็นพระราชกำหนดซึ่งเป็นเรื่องซอกซำฝังอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ
เรามาเป็นเวลานาน ทางออกยังมีอยู่กระผมอยากจะขอให้ห้ามกรรมาธิการพิจารณา ถ้าเรา

รับหลักการในข้อที่ว่า ๑๐ ปีมาแล้ว เราพูดมีสภาเดียวในการออกพระราชบัญญัติเราคิดว่า
 ว่าโหลหรือไม่ ถ้าจะถือว่าว่าโหลทางสภานั้นไม่มีเรามีวิธีควบคุมเป็นอย่างที่เพราะว่าเราคิด
 ลงกันแล้วว่าเมื่อเข้าแล้วไม่มีออกจะต้องคัดลงพระราชบัญญัตินั้นในวินาทีนั้นที่เดียว ทางออก
 ก็คือว่าถ้าเราพิจารณาในสภาเดียวแทนที่จะเข้าไปหาสภาสูงแล้วรวมกันทั้งสองสภา ซึ่งเรียก
 ว่ารัฐสภาเป็นทางออกก็ อันนี้จะทำความจนมิจะให้แก่สมาชิกในฐานะที่เราทำมันให้คะแนน
 เสียงในการที่จะให้อำนาจแก่รัฐบาลไม่ว่ารัฐบาลใด ในฐานะที่เราเป็นสมาชิกเราต้องนึกว่า
 เป็นสมาชิก ในฐานะที่เราเป็นรัฐบาลแต่พรรคเราก็ต้องนึกว่าเป็นรัฐบาล ความจริงจะต้อง
 นึกทั่ว ๆ ไปเราอาจจะเป็นรัฐบาลหรืออาจเป็นสมาชิกแต่จิตใจไม่เป็นไปเช่นนั้น ความจริง
 ธรรมชาติการต้องเห็นใจทางด้านสมาชิกผสมต้องให้อภัยเมื่อถึงที่ล่วงเกินไป เพราะว่าการ
 รู้สึกนึกคิดในเวลาใดจะของเป็นอย่างนั้นทุกคน เราจะมีตัวอย่างที่จะเรียน ในขณะที่ได้ถนัดถ้า
 ฝ่ายผมเป็นรัฐบาลจิตใจของผมก็จะกลับไปว่าเราจะต้องช่วยฝ่ายรัฐบาล ถ้าฝ่ายผมเป็น
 สมาชิกจิตใจก็กลับไปทางสมาชิก ทุก ๆ คนก็จะเหมือนกันวันแค้นไหนจะมีสติสัมปชัญ
 สูงก็อาจจะล่วงพ้นไปก็ได้หรือ ใจของผมก็รู้สึกอย่างคุณเองเหมือนกันเราได้เพื่อสมาชิก
 จิตใจก็ต้องเป็นอย่างนั้น คำพูดอาจจะล่วงล้ำข้างแต่คงไม่มีใจทำร้ายอะไร ใครจะไปนึกว่า
 ธรรมชาติการจะไปรูปร่างหรือไปสมคบกับรัฐบาลอะไร นั่นก็ไปโหล แต่ถ้อยคำอาจมีคำถามหลาย
 หลายอย่าง เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอเรียน ด้านกรรมาธิการดังนี้ว่า ถ้าจะแก้ปัญหาเพื่อรักษา
 ความลับเพราะเหตุว่าผู้คิดนั้นข้ามจากสภาหนึ่งไปหาสภาหนึ่งจะเกิดความแพร่หลายขึ้นจะไป
 ขอบุญที่สมาชิกสภาสูงจะเป็นการ เก็บสมควรถิ่นใจ กระผมเห็นว่าถ้าจะให้ผ่านทั้งสองสภา
 ก็ประชุมร่วมกันโดยวิธีรัฐสภาถ้าอย่างนี้แล้วผมคิดว่าพอจะแก้ปัญหาได้ แล้วปัญหาเรื่องพระราช
 กำหนดนี้ขออย่าว่าท่านที่เฝ้าอยู่เวลานี้ส่วนมากก็ขอค้านว่าเป็นเวลาถามเราเคยกล่าวกันถึงนี้
 ว่าการออกพระราชกำหนดนั้นเป็นการข้ามหัวสภา เพราะฉะนั้นกระผมขอเรียนท่านประธาน
 ได้พิจารณาอย่างทีกระผมได้เสนอขออย่างนี้

๒๒๑๕ น.

พระยามานูวราชเสวี ประธานกรรมาธิการ : กรรมาธิการไม่ได้อีกครั้ง
 มาตรา ๗๖ ทวิขึ้นเองมีโคเลย ข้าพเจ้าขอรับสารภาพว่าข้าพเจ้ามิได้มีความผิด แต่มีท่าน
 ผู้มีเกียรติคนหนึ่งคือผู้แทนนครสวรรค์คือนายใหญ่ ขอประทานโทษที่ออกชื่อผู้ใดเสนอขึ้นว่า
 ควรจะมีพระราชกำหนด กรรมาธิการ โคที่พิจารณาเห็นเป็นการสมควรเป็นการที่ถูกต้องจึงได้
 ร่างขึ้นในรัฐธรรมนูญเป็นมาตรา ๗๖ ทวิแต่ทั้งนี้แต่มาตรา ๕๑ แต่ก่อนนี้จะวินิจฉัยอย่างไร
 กรรมาธิการก็อยากจะฟังเสียงทางรัฐบาลว่าจะเอา ๕๑ หรือ ๗๖ ทวิ เพราะเหตุว่ากรรมา
 ธิการก็พยายามหลีกเลี่ยงในเรื่องนี้ ไม่อยากจะก้าวถวายพระพรตามเหมือนกันว่าพระราช
 กำหนดนั้นท่านไม่ชอบแต่เขาเห็นว่าความจำเป็น กรรมาธิการก็เห็นผิดที่ร่างที่รัฐบาล
 จำเป็นจึงได้ร่างขึ้นตามความประสงค์ของผู้ที่มีชื่อ เพราะฉะนั้นจึงอยากจะเรียนถามรัฐบาล
 ว่าจะสมัครไปทางไหนจะไป ๕๑ หรือ ๗๖ ทวิโคทั้งนี้

๒๒๑๖ น.

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : คือร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ข้าพเจ้า
 สงสัยว่ากรรมาธิการนี้จะเพาะในหลักการ เรื่องการ เก็บภาษีอากร ข้าพเจ้าไม่มีความผิด
 เห็นอย่างที่ว่ากรรมาธิการ จะสมคบกับรัฐบาล โกงหรือไม่นั้นข้าพเจ้าไม่ได้อีกใจอะไร และถ้า
 หากว่าจะมีกร โกงเช่นนั้นจริง ๆ ก็อาจจะมิได้ จะเพาะที่รัฐบาลที่ออกพระราชกำหนดแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งสองฝ่ายทางกรรมาธิการและสมาชิกผู้คัดค้านคงจะประ วามกันไว้ว่า
 ไร้นแล้วคือคุณผู้หนึ่งเอง เพราะฉะนั้นก็ไม่มีอะไรแล้ว แต่สำหรับเรื่องวิธีการภาษีนี้เราทุกคน
 ในหลักการ คือตามขรรคมหาเมื่อเราถือว่าที่สภาผู้แทนนั้นก็เพราะเหตุว่าสภาผู้แทนต้องการที่
 จะรักษาสถระ โยชนของราษฎร เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะเก็บภาษีอย่างใดก็ควร จะเก็บกับคนที่
 จากสภาผู้แทน ถ้าหากว่าเราไปปล่อยให้บ้านนี้ให้แก่รัฐบาลที่จะเก็บภาษีตามใจชอบแล้วผล
 ที่จะได้จากภกรปกครองระบอบประชาธิปไตยนี้ก็จะกลายเป็นผลในทางตรงกันข้ามเพราะในหลัก
 ติการตามมาตรา ๗๖ ทวิ ข้าพเจ้าขอรับสารภาพว่ากรรมาธิการคงจะมุ่งหมายไปถึงหลักการเดิมที่ได้
 พฤษศณามีอำนาจมา รวมอยู่ภายใต้การที่จะให้ความไว้วางใจรัฐบาลหรือไม่ ที่มีเมื่อเป็นหลักการ

ใหม่แล้วจะให้สถานีแทนให้ความไว้วางใจรัฐบาลเดียว ก็เป็นหน้าที่ของสถานีแทนเท่านั้น
 ที่จะเป็นผู้รักษาสถาปนะประโยชน์ **ชีวิต** **ทรัพย์สิน** **เกียรติ** **ศักดิ์** **เกียรติก้องการ** **เกียรติ** **เกียรตินี้**
 ข้าพเจ้าพูดตามเหตุผลหรือความหลักว่าผู้แทนราษฎร นั่นก็เป็นผู้แทนที่ควรจะใช้ชีวิตไว้แก่ที่ไม่ให้
 รัฐบาลเกียรติอย่างใด และเมื่อรัฐบาลเห็นว่าจะเกียรติอย่างใดก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาล
 ที่จะบริหารราชการแผ่นดิน แต่เป็นธรรมดาการ เกียรติมีนั้นผู้แทนจะต้องรักษาสถาปนะประโยชน์
 ของราษฎรคล้าย ๆ กับซัดตะเยือกั้น รัฐบาลเห็นจำเป็นก็เกียรติไป ที่นี้ผู้แทนเห็นว่าไม่
 เห็นจำเป็นก็จะโคกค้ำกันไว้ ในการออกพระราชกำหนดก็จะให้รัฐบาลออกให้พระราช
 กำหนด เกียรติก็เกียรตินี้ เช่นนั้น จึงอนุญาตเราจะต้องถามถึงว่าการที่เราจะรักษาความลับ
 ที่จะไม่ให้ข่าวรั่วไหลเป็นความเสียหายแก่ชาติ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย ที่นี้ในการข้างหน้าเป็น
 เรื่องซึ่งเราไม่ทราบจะ—เพาะปีนี้ ปีหน้าหรือ ๒ — ๓ ปี อาจจะเป็นปีหน้าหรือ ๑๐ ปีข้าง
 หน้าก็ใครรัฐบาลอาจจะไม่มีใครก็ได้ เพราะฉะนั้นเราคงนึกว่าความเสียหายจะตกอยู่กับ
 ประชาชนเป็นอย่างไรบ้าง เพราะผู้แทนไม่สามารถที่จะบังคับในการเกียรติได้ สมมติว่า
 จะเกียรติผู้แทนผู้แทนก็จะต้องทวงว่า เวลาเป็นเสียหายไม่ว่าจะเกียรติ แต่หากว่ารัฐ
 รัฐบาลเห็นว่าเป็นการสมควร นั่นก็จะต้องขึ้นแจ้งแสดงเหตุผลกัน ซึ่งสถานีแทนนี้ก็จะต้อง
 หน้าที่ของผู้แทนจริง ๆ ข้าพเจ้าพูดถึงหลักการของประชาธิปไตยและความรัฐธรรมนูญของ
 ระบบรัฐสภาเท่านั้นเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่มีควมหมายไปว่าใครจะโกงหรือไม่โกง เพราะ
 ว่าข้าพเจ้าไม่เคยเป็นรัฐบาลและเป็นรัฐมนตรีสักที ถ้าหากว่าจะมีการโกงกันแล้ว ๆ าน
 ข้าพเจ้าก็ไม่รู้เรื่องด้วย

๑๖.๐๘ น.

นายใหญ่ สหิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเรื่องจะไปกันใหญ่
 เรื่องถึงคำฟ้องต่อแผ่นดินในสถานีหนึ่ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ปฏิบัติและกรมการรับแล้ว
 แต่ก็ไม่มีโอกาสเรื่องจึงไปกันใหญ่ ความจริงการแปรวัติเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่คำนึงถึง
 หลักประชาธิปไตยเหมือนกัน ตามที่โคเคยสัญญาแล้วเรียนมาบ้างเล็กน้อย ข้าพเจ้าก็โคเคย
 เห็นแบบอย่างในต่างประเทศซึ่งดูเหมือนกันว่า ก่อนที่จะไขเงินก้อนใหญ่มาให้สภาพการ

ณักราชพระราชบัญญัติที่ขอมมาแล้วไม่อนุมัติ การร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินที่รัฐบาล
 ไม่ได้รับอนุมัติแล้วจะเป็นพระราชบัญญัติไม่อนุมัติพระราชกำหนดหรือพระราชบัญญัติการเงินที่
 ความรัฐบาลก็ต่อฉบับไป ทั้งนี้ทำให้คิดว่ารัฐบาลใด ๆ ก็ตาม—จะออกพระราชกำหนดเกี่ยวกับ
 การภาษีอากร ก็คือหรือพระราชบัญญัติก็ ก็จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษให้เหมาะสม
 กับความเป็นของราษฎร เพื่อประโยชน์สวัสดิภาพของประชาชนเป็นที่ตั้ง ถ้ารัฐบาลใดเล่น
 ตลอดจนพยายามหาโอกาสเก็บเงินแล้ว รัฐบาลนั้นก็จะมีฐานะการเงินดีและอยู่ไม่ได้ เป็นการ
 เสื่อมเสียชื่อ ดีเสีย เสี่ยงเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของรัฐบาลผู้ตนเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
 คิดว่า เมื่อเป็นไปอย่างนี้การมาขอร่างมาแล้ว การบริหารราชการบ้านเมืองก็จะดีเงิน
 ของประชาชนก็จะไม่เสียไป เมื่อมีต้นตอและไม่มีผลเสีย ข้าพเจ้าจึง เสนอขอปฏิบัติเข้าไป
 ไปและรัฐบาลก็ได้รับเอาไว้

ทำการแทนประธานสภา ฯ : เรื่องนี้ได้อภิปรายมาสิ้นกระแสรุกลแล้ว.....

หลวงอรรถพิศาล (กรรมา) : ตามที่ท่านประธานว่า—เรื่องนี้ได้อภิปรายกัน
 บานมากแล้ว ข้าพเจ้า เห็นด้วยแต่ข้าพเจ้าขอตั้งไว้ว่าในการที่นำพระราชกำหนด
 นี้เป็นพระราชบัญญัติขึ้นเสนอต่อสภาภายในกำหนดครั้ง วัน ๒ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอีกต่อไป
 ควรจะเป็นว่าจะต้องนำเสนอต่อสภาผู้แทนภายใน ๒ วัน เพราะเหตุว่าพระราชกำหนดนี้
 จะต่อกรกันเป็นพระราชบัญญัติ ถ้าสภาผู้แทนไม่รับรองหรือไม่รับเป็นพระราชบัญญัติแล้วก็
 หากว่าผู้สภาอาวุโสหรือวุฒิสภาไม่ เพราะเหตุว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นตกไป ฉะนั้นจะใช้
 คำว่ามหาสภาหรือรัฐสภานั้นยังไม่ถูกต้องควรจะใช้คำว่าสภาผู้แทนเท่านั้น

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมาธิการ : คิดว่า ว่าร่างสภาในมาตรา

๕๖ วันนี้ หมายความว่า เข้ามาในสภาผู้แทนก่อนแล้วก็ขึ้นไปตามลำดับมาตรา ๕๕ ขึ้นที่

หลวงอรรถพิศาล (กรรมา) : นั่น หมายความว่าให้ใช้เป็นพระราชบัญญัติ

ได้ ถ้าหากว่าไม่ใช้แล้วหรือร่างพระราชบัญญัตินั้นตกไปแล้ว

พระยามานวราชเสวี ประธานกรรมาธิการ : พระราชบัญญัติที่ขออนุมัติ

เวลาออกพระราชกำหนดแล้วต้องขออนุมัติเป็นพระราชบัญญัติอีกทีหนึ่ง

๑๖.๑๕ น.

นาย เลื่อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าเสียใจที่จะเรียนว่า
 ข้าพเจ้าจะต้องคำนึงแปดทิศทั้งนี้ณโลก ๆ นี้เอง ข้าพเจ้าไม่เห็นพระองค์ท่านที่
 ว่าอย่างที่ท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ คนหนึ่งได้กล่าวเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ามาชกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่
 ในการควบคุมการบริหารของรัฐบาลและการเงิน เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐธรรมนูญได้ตราไว้
 นั้นนี้แล้วกล่าวไว้เช่นนั้นแล้ว แล้วเราก็มีอีกมาตราหนึ่งซึ่งขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญที่กล่าว
 ไว้ในมาตราเท่าไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ คือถ้อยคำนั้นไปกลับกันมา และจะเพราะอย่างยิ่ง
 ข้าพเจ้าใครจะเรียนให้ทราบว่าการที่มีบางท่านได้ชี้ตัวอย่างว่า ในรัฐสภาก่อน ๆ นั้น
 ที่ออกพระราชบัญญัติควบคุมเก็บใบละหน้ไปนั้นเป็นความลับ แต่ว่าถึงจะลับประการใดก็ตาม
 ข้าพเจ้าขอให้อ้อเท็จจริงดังนี้ ก็คือว่าไม่ฉันเลยเรื่องเป็นอย่างนี้ วันนั้นข้าพเจ้าจำได้คือว่า
 ข้าพเจ้าเดินไปถึงตอนสะพานพุทธ ๆ ก็ได้ยิน พอได้ยินปรากฏอย่างนั้นแล้วด้วยความรู้สึกนึก
 คึกของข้าพเจ้า ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นมีกนักการค้าในขณะนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็สามารถจะ
 พูดทำโคโยวิธีการหลายอย่าง แล้วความรู้สึกนึกคึกของข้าพเจ้าขณะนั้นก็เป็นความจริง
 ค่าย กังที่จะกราบเรียนให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายในที่ประชุมสภา ฯ ได้ทราบ พอ
 ได้ยินวิธีปฏิบัติก็เกิดความรู้สึกนึกคึกว่าเงินจะต้องถูกเก็บแล้วจะทำอย่างไร เป็นความจริง
 พวกพ่อค้าใหญ่ ๆ ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าอยู่ในวงการค้าของพวกพ่อค้าใหญ่ ๆ พอรู้เข้าเขาก็
 คุยกัน เขาคุยกันว่าอย่างไร เขาบอกว่าถ้ามีนั้นคุณไม่อยู่ เขาโคโยไร เขาไปว่าเงินถูกเก็บ
 แล้ว ค้างจังหวัดไม่ทราบเลย คุณโคโยแล้วเพราะพระนคร สมบัติเท่านั้นค้างจังหวัดคุณไม่โคโย
 ทุกแห่ง ที่มีชีวิตก็พอคุณโคโยบ้าง ถ้าไม่มีชีวิตแล้วคุณไม่อยู่เลย เขาก็โคโยหลบออกพวกบ้าน
 ของเขาที่อยู่ค้างจังหวัดว่าเขาเงินซื้อของให้หมด มีเท่าไร ๆ ซื้อให้หมดนั้นหรือเป็นความ
 ลับอย่างที่ท่านกรรมาธิการอภิปรายเมื่อที่วัน ๔ คน แต่อย่างไรก็ตามทั้ง ๆ ที่ให้ท่านที่ประ
 กาศให้ประชาชนทราบ ในข้อที่ ๒ ข้อหนึ่งผู้ซึ่งกล่าวนั้นนอกจากจะให้เอาสมุดรับใบละหน้ข้อ
 ของอย่างนั้นแล้วยังให้เอาสมุดรับใบละหน้เดียวแลจนสมุดรับยอมมาให้เอาไว้หรือเอา

ชนบท โบราณเทียวชื่อของคุณเอาไว้ และอีกประการหนึ่งเขาสั่งถึง ๓ ประการว่าถ้า
ใครจะใช้ลูกไม้อย่าทำทั้งสิ้น ประการนี้บอกว่าย่าท่านอย่าลืมโบราณ มีเป็นเครื่อง
พิสูจน์ให้เห็นว่าความลับในโลกนี้ไม่มี ถึงแม้ว่าจะได้ก็ไปเปอร์เซ็นต์น้อยก็ให้ท่านไปกลับ
มาเปรียบเทียบกับการเสียจิตใจ ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับประโยชน์ที่ท่านจะได้
กฎหมายฉบับนี้ไปเป็นเครื่องมือของรัฐบาลสักนึกเถิดว่า ประโยชน์ที่ได้จากท่านในขณะ
นั้นคุ้มได้เพียงนึกเทียบแก่การเสียจิตใจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในขณะที่ต้องอนุมัติ
ในเมื่อพระราชกำหนดชุดนี้ขึ้นนั้นรลลกันแล้วคุ้มกันไหม ในคุ้มกันแล้วข้าพเจ้าขอกล่าว
อีกครั้งหนึ่งว่าในรัฐวุฒิสภยี่รัฐบาลก่อน ๆ ได้ถูกยุบไปก็แปลว่ารัฐบาลที่ออกไปก็เพราะ
พระราชกำหนดและข้าพเจ้ายังกล้าพูดยืนยันได้ทีเดียวว่า ท่านสมาชิกของข้าพเจ้าที่อยู่นี้
๒๖.๑๖.๕๖.๖๐ คนนี้ทุกคนไม่เห็นด้วยในการที่จะออกพระราชกำหนด ออกพระราชกำหนด
ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่สมัยประชุมก็ตาม ก่อนหน้าประชุมไปถึงเดือนธันวาคม เป็นพื้นเป็นไฟ การ
กระทำนั้นเป็นการข้ามหัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีรัฐธรรมนูญให้เป็นผู้นำที่ควบคุม
รัฐบาล ในที่สุดกฎหมายนั้นก็ออกไม่ได้ มีเหตุให้เห็นถึงจุดที่เรื่องจิตใจ จะเพาะอย่าง
ยิ่งที่เกี่ยวจะว่าข้าพเจ้าพวกเดียวกัน ท่านผู้เสนอประตุคดีนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวยืนยันไว้ว่า
คราวนั้นท่านไม่เห็นด้วยเหมือนกัน แต่ว่าคราวนี้ข้าพเจ้าเสียใจพูดไม่ถูกทำไม่ท่านจึงเห็น
อย่างนี้ ความเห็นของท่านอาจจะถูกก็ได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูกและไม่เหมาะสม
เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าที่ข้าพเจ้าอภิปรายมานี้พอจะเป็นเหตุผลอันหนึ่งได้

๒๖.๒๑ น.

นายใหญ่ ศิวชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอแนะนำท่านนักเทียว ที่ว่า
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยพระราชกำหนดสมัยก่อน ความจริงข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับพระราช
กำหนดสมัยก่อนจริงเพราะว่าเราไม่มีบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ โดยเหตุที่ไม่เห็นด้วยนั่นเอง
จึงทำให้เกิดความสับสนที่จะประตุคดีใหม่ไว้ในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ จึงจะให้รัฐบาลออกพระ
ราชกำหนดในโอกาสต่อไป

ทำการแทนประธานสภา ฯ : โศภิตเพียงกินมาสิ้นกระแสดความแล้วข้าพเจ้า
จะขอเรียกเสียง ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างที่กรรมการเสนอมาขอได้โปรดยกมือ
ขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๒ นาย

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยตามที่กรรมการเสนอมาขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๓ นาย

ทำการแทนประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าให้เห็นไปตามร่างกรรมการ
มาตรา ๗๒ คือไป

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ หมวด ๕ อำนวยการ

นายพอง สิทธิธรรม (สุนทรราชธานี) : มาตรา ๗๗ นี้มีมาตรา ๒๕ อยู่ด้วย
แล้วใช้ใหม่ แล้วมาตรา ๒๕ กรรมการเขาไปแก้ไขแก้ไขที่ออกหลักของงานกรรมการ
ไปเรียกอีกทีคือมาตรา ๗๗ นี้ อยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๔๔ และ ๒๕ นั้นละมาตรา ๒๕ นี้
กรรมการเขาไปแก้ไขหรือเปล่า ถ้าไม่แก้กันก็ไม่เป็นไร ข้าพเจ้ากลัวจะหลงไป

ม.ร.ว.ศีกฤษณี ปราโมช กรรมการ : ขอชี้แจงว่ามาตรา ๒๕ นั้นมีปัญหา
อยู่แต่เพียงคือว่าเมื่อประธานสภาอาวุโสและประธานสภาผู้แทนของพระบรมราชโองการ
แล้วแต่ที่ประธานสภาอาวุโสออกแล้วก็ไม่ขัดกับมาตรานี้เพราะประธานสภาผู้แทนก็ยังรับสนอง
พระบรมราชโองการอยู่คนเดียว

ทำการแทนประธานสภา ฯ : อันต่อไป

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙

ผู้ช่วย ร.ศ. แกร์ ชูณวิวัฒน์ สมาชิกประเภทที่ ๒ : มาตราใดที่มีคำว่าห้าม
อยู่ข้างหน้ามาตรานั้นข้าพเจ้าได้ขอประธานสภาแก้ไขเพื่อให้เป็นไปสักข้างที่เคยแก้มาแล้ว

แต่ก็แล้วแต่กรมราชากรจะเห็นสมควรประการใด

ท่ากรมแทนประชาชนสภา ฯ : มาตรา ๑๕ ตรีใหม่

ร.ค.เนตร พูนวิวัฒน์ สมาชิกประเภทที่ ๒ : มาตรา ๑๕ ตรี

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๑๕ ตรี

ร.ค.เนตร พูนวิวัฒน์ สมาชิกประเภทที่ ๒ : เหตุผลที่กล่าวมานี้ก็เหมือนกับ

คราวก่อนหวังว่าคณะกรรมการคงจะแก้ไขให้เหมือนอย่างคราวก่อนด้วย

พระยามานวราชเสวี ประธานกรมราชากร : ข้าพเจ้าไม่เห็นข้อข้องอะไรที่

จะคัดค้านว่าห้ามออกคำเคียดแค้นว่ากูไม่งาม ข้าพเจ้าไม่ให้อภัยศาลชั้นนี้ดีกว่า เพราะการตั้ง

ศาลชั้นใหม่จะทำได้ การตั้งศาลชั้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีในคดีหนึ่งใดคดีหนึ่ง

หรือที่มีเหตุให้ตั้งศาลชั้นใหม่โดยจะเพาแทนศาลธรรมดาที่ตามกฎหมายสำหรับพิจารณา

พิพากษาคดีนั้น ๆ จะกระทำมิได้ เช่นนั้นท่านพอใจไหม

ร.ค.เนตร พูนวิวัฒน์ สมาชิกประเภทที่ ๒ : พอใจแล้ว

๖๒.๒๖ น.

นายพัน ภูริพันธ์ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าสงสัยว่าการที่เพิ่มมากขึ้นนี้เนื่อง

จากสมาชิกได้ประมุขคือเพิ่มเอาไว้ เพราะว่าความว่างเค้นนั้นไม่มี ข้าพเจ้าสงสัยว่าใน

การที่จะห้ามมิให้ตั้งศาลชั้นใหม่อาจจะเป็นการทำให้เสียหายแก่ราชการแผ่นดินก็ได้ เพราะ

ว่าการตั้งศาลพิเศษของเราได้เคยปฏิบัติกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า

คงจะมีหลายประเทศที่มีการตั้งศาลพิเศษเช่นนี้ ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นผู้

ถึงเสรีภาพของประชาชน ข้าพเจ้ามีความเป็นห่วงใยเหมือนกันที่ผู้ซึ่งได้ร้องหาว่าเป็นผู้กระ

ฉนั้นจะต้องถูกตัดสินให้ถึงหนายอะไรก็ได้ เช่นนั้นแต่กว่าเป็นห่วงถึงการบริหารราชการแผ่นดิน

กันอยู่ไม่น้อยกว่าผู้พูดเหมือนกัน ในกรณีที่มีความจำเป็น เช่นนั้นเกิดขึ้นเช่นในระหว่างที่เราประ

ภาศได้ถูกยึดการศึกเช่นนี้แล้ว เราจะยอมไว้ไม่ต้องศาลพิเศษนั้นแล้ว จะให้ท่านเป็นคดีย่างศาล

สามัญ เช่นนั้นแล้วก็จะทำอย่างไรจึงจะให้การยุติคดีเป็นพิจารณาพิพากษาของเราให้เป็นไปโดยรีบ

๗/๕

ความ ไม่เสียหายแก่ราชการ และคนซึ่งเราไม่ทราบว่าเห็นพวงเวียนมีจุดเงินจำนวนนั้น จำเป็น
 จะต้องมีค่าอะไรโดยไม่มีข้อความอย่างใดก็คล้ายกันว่าท่านก็เห็นว่าถ้าจะให้คงมีศาล
 พิเศษอยู่นั้นอาจจะทำให้เสรีภาพของมนุษย์นั้นถูกจำกัดหรือไม่ก็ได้รับความยุติธรรม เราที่มา
 พิจารณาในการแก้ไข/แก้หรือที่รัฐ/ที่รัฐคดีพิเศษในเรื่องศาลพิเศษได้ ข้าพเจ้าจึงขอ
 จะขอชี้แจงค่าขึ้นของกรรมาธิการ ให้เป็นแจ่มแจ้งสักหน่อยเท่านั้น

๑๖.๒๗.๒.

เจ้าพระยาสิทธิธรรมาธิเบศ กรรมาธิการ : เรื่องนี้มีผู้ปฏิบัติกันทั้งศาลพิเศษ
 เพราะว่าการตั้งศาลพิเศษเป็นการฉุกเฉินไม่มีใครยอมมานานแล้ว และเรื่องปฏิบัติก็มา
 ครบถ้วนความประสงค์ของกรรมาธิการ และถ้ามองในเรื่องศาลพิเศษนี้ในชั้นอนุกรรมการ
 ในสมัยชุดสภาก่อนซึ่งได้ตั้งกรรมาธิการและอนุกรรมการซึ่งข้าพเจ้าได้เป็นประธานอนุกรมการ
 ในชั้นเดิมของสภาก่อนนี้ เราได้ตกลงกันว่าจะไปร่างรัฐธรรมนูญตามที่ได้ตั้งศาลพิเศษ
 กรรมาธิการได้เห็นชอบด้วย และคราวนี้ก็มีผู้ปฏิบัติคณะกรรมาธิการชุดนี้ก็เห็นว่าไม่ควรจะ
 มีศาลพิเศษ ในการที่มีศาลพิเศษนี้รัฐธรรมนูญขึ้นหลายประเทศนั้นข้อหนึ่ง และประ
 กอบกับเนตุการในประเทศไทยนี้ซึ่งก็มีศาลพิเศษขึ้นมาในท้องอธิปไตยหรือที่สหราชอาณาจักร
 เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าเป็นของที่ไม่ค่อยพึงปรารถนา ซึ่อย่างหนึ่งการให้ศาลธรรมดาจะ
 มันเราท่านไม่ให้ศาลพิเศษ มีเป็นการที่ประณันเข้เคียวดีดีเป็นการประณันแก่ประชาชนว่า
 จะไม่ถูกชำระโดยศาลพิเศษ ท่านหรือไม่ว่าศาลพิเศษว่าที่จะตั้งอะไรเป็นยุติทางอาชญาได้
 การที่เราจะพูดว่าจะตั้งศาลใด ๆ แทนศาลธรรมดาไม่ได้ก็เป็นการประณันอันหนึ่งซึ่งต่อ
 รัฐธรรมนูญที่ประณันคือกรรมาธิการ ซึ่งถ้าท่านเป็นสมาชิกสภาควรจะมีเขาเป็นอย่างหนึ่งเพราะ
 ว่าจะได้ทำให้รัฐธรรมนูญเป็นขึ้นเป็นอันใดอันหนึ่ง นอกจากนั้นพยานหมายอันหนึ่งแล้วการตั้ง
 ศาลพิเศษมีค่าที่สุด ข้าพเจ้าขอพูดมานาน การให้ศาลธรรมดาชำระนี้เป็นของดีและถูก
 ต้องตั้งรัฐธรรมนูญประเทศอื่นใดวางไว้ เพราะเป็นหลักประณันสำคัญและ เหตุการในประเทศ
 เรานี้ก็เห็นว่าไม่สมควรจะมีศาลพิเศษ เค้านี้ก็เป็นอะพอแล้ว

นายบุรีศักดิ์ พนมยงค์ นายกรัฐมนตรี : จากเราเขียนจะขวนขวายใจ เมื่ออ่านตัว
 มั่นใจในนี้ว่า เคื่อพิจารณาพิชิตทางโลกก็คิดในใจหรือที่มีหรือฐานใดก็ตามหนึ่งโดยจะเกาะ
 แหม่นศาลธรรมความดีมีความหมายสำหรับพิจารณาพิชิตนั้น ๆ มีดีหมายความว่าศาล
 ธรรมดีมีใจ หรือเมื่อเวลาไรฏอญยธรรมดี นั้นดีเป็นศาลธรรมการองอุฏยธรรมดีเช่นนี้ก็
 คงพอใจเป็นดีทั้งนี้ของตามความความเข้ม เช่นนี้จึงรอยย่นความเพียรกรรมธรรมดี
 ครั้นนี้ดีว่าความเพียรนี้ทั้งมีใจและศาลคิดตามความหมายอุฏยธรรมดีในระหว่างที่ใจอุฏย
 ธรรมดีทั้งมีใจเช่นนี้จะอุฏยหรือไม่ว่าในธรรมของดีนั้นจนจนกว่าพิชิต

เจ้าพระยาพิชัยสงครามเจ้าพระยาจักรี : ตามที่ข้าพเจ้ากราบทูลเกล้าฯ ถวาย
 เป็นการถูกต้องแล้ว ก็ที่เขียนไว้ว่าจะตั้งศาลากลางขึ้นเช่นศาลธรรมมาไม่ไ้กัน เรา
 หมายแก่สำหรับศาลที่มีกฎหมายวิธีพิจารณาไ้ แต่สำหรับว่าเมื่อประกาศสงครามแล้วมี
 กฎอัยการศึกแล้ว ศาลที่จะใช้กฎอัยการศึกเป็นศาลทหาร ชาวละและชาวเจ้าออกจะ
 คือไปว่า ถ้าหากว่าศาลไปตามหนทางจะมีวิธีการเช่นศาลฎีกาอีกตั้งได้ เพราะศาลฎีกาเป็น
 ศาลธรรมดา ไม่ใช่ศาลพิเศษจะมีบุคคลพิเศษอะไรขึ้นมา และเป็นกลางจริงๆ ชั่วคราว
 และโดยที่ศาลฎีกาอัยการศึกมีศาลฎีกาอัยการศึกเป็นไปตามกฎอัยการศึก และทว่า
 มีคดีขึ้นมากในสิ่งศาลฎีกาขึ้นในขณะศาลฎีกาที่ขึ้นในศาลธรรมศาลาสำหรับชำระฎีกา ไม่ใช่
 ศาลพิเศษ.

ท้าวการแทนพระชนมสภา ๑ : มาตรา ๘1 กรมการจักราราชวิเนนกับ ทานผู้ใด
 เห็นสมควรให้เป็นไปตามที่กรมการจักราราชวิเนน ขอได้โปรดยกย่องขึ้น
 สมานศักดิ์กรมการพิเศษ

ท้าวการแทนพระชนมสภา ๑ : ไม่เห็นด้วยไม่พร้อมเพรียง เห็นว่า
 ให้เป็นไปตามที่กรมการจักราราชวิเนน ขอได้

เสนาบดีกรมการสภา ๑ : มาตรา ๘๖ มาตรา ๘๗ ทวิ หมวด ๘
 ๒๘.๓๔ น.

นายทองเปลว ขลุณี (สมาชิกสภา ๒) : ในเรื่องอำนาจตุลาการ
 ที่ข้าพเจ้าได้แปรคดีไว้ แต่ว่ากรมการจักราราชวิเนนได้เข้ามาใส่ไว้ในอำนาจตุลาการ แต่ว่า
 ใ้เข้ามาใส่ไว้ในบทสุดท้ายว่าความและตุลาการรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าได้แปรคดีไว้ว่า
 ในเมื่อมีผู้ใคร่จะขอขึ้นว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้วให้ศาลฎีกาเป็นผู้วินิจฉัยว่า
 ว่ากฎหมายนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ แต่ว่าคณะกรมการจักราราชวิเนนเห็นว่า ใน
 การที่ศาลฎีกาไปฟ้องกฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญ ถ้าศาลเห็นว่ากฎหมายนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้ว

มาตรา ๕๒ มีให้ศาลพิจารณาคดีหากคดีนั้นไว้ที่คราวแล้วให้รายงานความ
 เห็นว่าคดีนั้นทาง การไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยแล้ว ก็คือใน
 เสนอเมื่อคดีการขึ้นมาใหม่ แล้วสำหรับเราเรื่องนี้ เราเราที่ยื่นความความ
 ของเราเราดู ก็ว่าเราเราเห็นว่าทางที่เราได้มีการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยออก
 ๓ ส่วน เป็นนิติบุคคล อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ โดยจะเพาะในเรื่องอำนาจ
 ตุลาการนี้เราได้มีมาตรา ๗๖ ซึ่งได้เขียนไปแล้ว ที่ว่าพิจารณาคดีหาก... ว่าเป็น
 ของศาลโดยจะเพาะซึ่งของของดำเนินตามกฎหมาย และในพระประมุขโรยพระ
 ซึ่งถ้าเราเราพิจารณาคดีการในมาตรา ๗๖ นี้แล้วเราก็ยอมรับว่า หลักการใน
 อำนาจอธิปไตยออกเป็น ๓ ส่วน โดยจะเพาะอย่างอำนาจตุลาการนั้นก็ถือว่า
 เกิดขาดโดยทรงซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับอำนาจนิติบัญญัติหรืออำนาจบริหารอย่าง
 การของ การแยกอำนาจอธิปไตยเช่นนี้ ให้อำนาจนิติบัญญัติหน้าที่โดยจะเพาะแต่
 การออกกฎหมาย ทรงก็รับส่วนสำหรับในอำนาจตุลาการนั้นอำนาจที่จะพิจารณาว
 นั้นเป็นอย่างไรหรือว่าการในกฎหมายนั้นไปใช้ตามกฎหมาย ที่มีบทบัญญัติเกิด
 มาซึ่งเราเราไม่อยากจะอธิบายไปถึงรายละเอียดการประมุขของกรมบริหาร คือว่า
 ศาลจะพิจารณาคดี เห็นว่าจะหาว่าเป็นชนชั้นอภิสิทธิ์ชนหรือไม่ก็ตามหาศาลก็อาจ
 ไม่อธิบายเช่นนี้ เราเราจะอธิบายว่าเหตุใดให้เห็นศาลฎีกาวินิจฉัยเมื่อมีฎีกา
 กฎหมายใดเป็นโทษให้ถือว่าศาลฎีกาเป็นผู้วินิจฉัย ในเรื่องเช่นนี้เราเราได้อธิ
 การแยกแยกอำนาจอธิปไตยออกเป็น ๓ หลัก โดยจะเพาะอย่างนี้ที่เราเราประ
 พาศักดิ์ขึ้นมาใหม่ แต่หลักเหล่านี้ต่างประเทศเขาใช้มา อย่างในประ
 การแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยโดยเกิดขาด จะเพาะอย่างนี้ที่อำนาจตุลา
 อธิปไตยขึ้นก่อนอำนาจบริหารนี้ เราได้มีบทบัญญัติเอาไว้ว่า ถ้า
 กฎหมายใดที่กระทบของบุคคล ศาลสูงสุดมีหน้าที่ที่จะวินิจฉัย

แล้ว ศาสตราจารย์หนึ่งที่จะพูดถึงว่ากฎหมายนั้นศักดิ์ศรีรัฐธรรมนูญ และในกรณีนี้อีกกฎหมาย
 โค้ดหรือรัฐธรรมนูญนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องการศึกษาในรัฐธรรมนูญ แต่เป็นเรื่องการศึกษา
 ของกฎหมายนั่นเอง มันเหมือนกับคือ ๒๗/๕๑ สำหรับในประเทศประเทศเราเราจะไม่
 ได้ว่า แม้แต่รัฐธรรมนูญใหม่ทั้งโคดใหม่จะมันศักดิ์ศรีเมื่อ ๒ - ๓ วันนี้โคดใหม่มาจ/ส/ด/เ
 ลวความคิดหรือแม้กฎหมายโคดว่า กฎหมายนั้นศักดิ์ศรีรัฐธรรมนูญหรือไม่ หรือจะใหม่จกับ
 โคดหรือไม่ก็ ๒๗/๕๑ โคดใหม่มาจสูงสุดที่จะรักษา เป็นตัวหน้าที่วินิจฉัยว่ากฎหมายโคดคือ
 รัฐธรรมนูญหรือไม่ หรือถ้าแม้ว่าในรัฐประเทศที่ไม่โคดมีการแบ่งแยกอำนาจเด็ดขาด มีถาวร
 มัดครองแยกเป็นรัฐสภาของเรา เช่นประเทศฝรั่งเศสเขาดันจะสูงสุดซึ่งเป็นที่มาของรัฐธรรมนูญ
 ธรรมดาเป็นวินิจฉัยว่าจะใหม่จกับโคดหรือไม่ ก็มีปัญหาวาเมื่อเราแบ่งแยกอำนาจของไทย
 โดยจะเพราะอำนาจตุลาการไปก็ศาลธรรมนี้ดูว่าเป็นการพิจารณาแล้ว ทำไมแล้วเราจึงไม่ให้
 ศาลที่จะเป็นผู้พิจารณาหรือแม้ความว่ากฎหมายนั้นใหม่จกับโคดหรือไม่ ๒๗/๕๑ พ้องจึง
 เรากลับมาขอว่ากฎหมายที่เราจะเห็นว่าเมื่อโคดคือว่าศักดิ์ศรีรัฐธรรมนูญคือ ๒๗/๕๑ ศาลการ
 รัฐธรรมนูญเป็นผู้พิจารณา ในเรื่องการศึกษาเพื่อให้เราพิจารณาให้ได้ว่า ผู้พิพากษาว่าจะเป็นผู้
 คำนึงศาลนั้นขึ้นมาเป็นผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญหรือทบทวนที่จะเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ย่อมถูกต้อง
 ที่ไม่มาขึ้นการ แม้กฎหมายด้วยกันทั้งนั้น จะเพราะอย่างนี้การแบ่งกฎหมายนั้นเป็น ๒๗/๕๑
 อย่างหนึ่งจึงจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษ ไม่ใช่ใครก็สามารถจะแบ่ง
 กฎหมายได้ ซึ่งในเรื่องเช่นนี้เรากลับมาใหม่จกับเราขอโทษที่จะกังวลเลยไปถึง ๒๗/๕๑
 ตุลาการรัฐธรรมนูญบาง ๒๗/๕๑ เพราะจะเป็นปัญหาความขัดแย้งกัน เนื่องจากเป็นบทบัญญัติ
 นี้คณะกรรมการร่างขึ้นใหม่ ถ้าเราจะพิจารณาแล้ว ในมาตรา ๑๒ ตรีในเรื่องคณะ
 ตุลาการรัฐธรรมนูญนี้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญประกอบด้วยประธานสภาอาวุโสเป็นประธาน
 ประธานสภาผู้แทน ประธานศาลฎีกา อธิบดีกรมกฤษฎีกา เจ้าอธิการคณะกรมการกฤษฎีกา
 สมาชิกสภาอาวุโสสองคน และสมาชิกสภาผู้แทนสองคน ซึ่งสถานที่ ๆ จะโคดบังคับขึ้น

๒๗/๕๑

การที่เราระงับการดำเนินคดีการ โคมไม่พิจารณาถึงตัวบุคคลโดยละเอียด ขอให้พิจารณา
 ในหลักการแล้วเราจะเห็นว่าตุลาการรัฐธรรมนูญ ๗ คนนี้มีมีหลักฐานและผู้ที่หลักฐาน
 เพียง ๓ คน คือประธานศาลฎีกา อธิบดีกรมอัยการ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
 สำหรับประธานศาลอาวุโส ประธานศาลฎีกาแทน สมาชิกสภาอวุโส ๒ คน และสมาชิกสภา
 ฎีกาแทน ๒ คนนั้น เราไม่ได้มีหนังสือถึงกันไว้โดยละเอียดเพราะเราจะต้องเป็นหลักฐาน
 เพราะการเป็นคู่แทนนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นหลักฐานก็ได้ หรือผู้เสียหายในทางกฎหมาย
 เสมอไป เมื่อตอนที่เราจึงเห็นว่าคดีเมื่อสถานการณ์ทั้งหมดประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว
 เราลงมติถึงในประธานสภาอวุโส ประธานศาลฎีกาแทน และสมาชิกสภาอวุโส สมาชิกสภา
 ฎีกาแทนไม่พิจารณาเช่นกันแล้วก็จะเห็นได้ว่า ความเห็นส่วนมากในการพิจารณาคดีจะต้อง
 ตลอดจนผ่านศาลฎีกา ศาลฎีกาแทนหรืออย่างไร ๓ คณะนั้นใน ๗ คณะก็ลงมติลงใหม่ เมื่อ
 เสนอให้ศาลเราเห็นว่าคดีตุลาการรัฐธรรมนูญนี้จะจัดตั้งขึ้นก็จึงยังไม่พร้อม และขอเป็นอันว่า
 การจะให้ศาลฎีกาเป็นผู้วินิจฉัยว่า กฎหมายข้อใดในนี้จะใช้บังคับหรือไม่ ทั้งนี้ไม่ใช่เป็น
 เรื่องว่าศาลเรามีอำนาจกล่าวภายในอำนาจที่มีอยู่ดี ศาลเราไม่เถียงว่ารัฐสภาจะออก
 กฎหมายอย่างไรก็ได้ แต่ที่เราได้ยกอำนาจไว้มีศาล ศาลจะเป็นที่พิจารณากฎหมาย
 นี้โดยหมายศาลรัฐธรรมนูญแต่สิ่งเดียวที่เราขอประชาชนหรือยึดถือคือความในรัฐธรรมนูญ
 ข้อใดหรือไม่ ที่ไม่มีเหตุที่ว่าถ้าไม่จะให้ศาลฎีกาเข้ามาดูหมายในการศึกษาความซึ่งเป็นการศึกษา
 กล่าวโดยอำนาจที่มีอยู่ดี ศาลเราเห็นเป็นถาวรถาวรกันข้ามไม่ใช่เข้ามาดูความ แต่เข้ามา
 ศึกษาโดยละเอียดเพราะว่า กฎหมายข้อใดไม่ใช้บังคับโดยหรือไม่ สักก็รัฐธรรมนูญหรือไม่
 ซึ่งเป็นอำนาจอิสระในการพิจารณาคดีรัฐธรรมนูญของเราใช้อำนาจของกฎหมายบังคับหรือไม่
 ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับอำนาจตุลาการรัฐธรรมนูญ ถ้าเมื่อเราแบ่งแยกอำนาจกันโดยออกเห็น
 ๓ เสนอนี้ว่า ถ้าไม่เราจะทวงถามอำนาจศาลความกฎหมายหรืออำนาจของศาลความกฎหมาย
 ว่าจะใช้บังคับหรือไม่ก็ไม่ได้แล้ว ศาลเราขออภิปรายเพิ่มเถิด ๆ เท่านั้น เพราะเหตุว่า

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านกรมการ เจริญแล้วและจะดีแรงอยู่อย่างเดิมทั้งนี้เกี่ยว.

16.44 น.

น.ร.ว. เต๋นยี ปวโรท กรมการ : ข้าพเจ้าขอแจ้งเหตุที่กรมการ
 ไม่รับข้อแปรคดีของท่านพระเพทไธย คือมีหนังสือยื่นเรื่องแยกอำนาจในรัฐธรรมนูญ
 ของเรา ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้าว่ารัฐธรรมนูญของเราเป็นแบบรัฐสภาของอังกฤษ คือ
 ถ้าจะเอารัฐธรรมนูญอเมริกันมาเปลี่ยนแปลงไปไม่ได้ เพราะเหตุว่ารูปของรัฐธรรมนูญ
 ของเราเป็นแบบที่เรียกว่าอิงอาศัยไม่ใช่รัฐธรรมนูญชนิดคุมเชิงระหว่าง ๓ อำนาจ
 จริงอย่างท่านว่าอำนาจนิติของเราและมีขึ้นเหมือนกันซึ่งแบ่งเป็น ๓ คืออำนาจนิติ
 มีคดี อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ แต่ในบางประเทศ เช่นอเมริกันนั้นเราเรียกว่า
 เป็นอำนาจแบบคุมเชิง ประธานาธิบดีของเขารวมเลือกเขาอยู่ได้ 4 ปี ไรจะโลก
 ก็ไม่ได้ และจะทำอะไร ก็คุ้มตนเอง ซึ่งสภาที่ออกกฎหมายไม่โดยนัยเพราะ สภาคือความ
 กฎหมายได้ว่ากฎหมายใดเป็นโมฆะหรือไม่ มีที่ระบบรัฐสภาของเราต่างกัน คือถ้าสภา
 นี้มีอำนาจสูงสุดในรัฐซึ่งเป็นสมาชิกเสียงของประชาชน คือมีแสดงเจตนาของประชาชน และ
 คณะรัฐมนตรีก็เป็นแต่ผู้ที่สภาขมหมายความไว้ว่าจะให้จัดการดำเนินการไป ถ้าไม่พอใจ
 จะเอาออกก็ได้ แล้วถ้าเป็นแต่เพียงผู้พิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมาย ถ้าท่านพิจารณา
 ร่างรัฐธรรมนูญของเราแล้วจะมีเห็นได้ว่า มาตรา ๘๕ และ มาตรา ๑๑๗ ในรัฐธรรมนูญ
 ให้ตีตราแต่ศาลที่จะพิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมาย ไม่ใช่พิจารณาเลือกกฎหมายซึ่งเป็นอำนาจ
 ของสภา มาตรา ๘๕ ท่านสมาชิกผู้ได้สิทธิเลือกคำพิพากษาความว่าอย่างนี้ ฉะนั้นกร
 คดีเล็กน้อยแล้ว สภาผู้พิพากษาจะพิจารณาพิพากษาไม่ได้ หรือถ้าบริหารจะพิจารณาพิพากษาไม่ได้
 อำนาจของเขาโดยนัยเพราะ แต่จะพิจารณาอย่างไร ที่พิจารณาตามกฎหมายตามส่วน
 มาตรา ๘๕ ซึ่งมีความหมายอย่างเดียวกัน อย่างคดีใดก็ตาม สภาผู้พิพากษาพิพากษาคดี
 บ่อน้ำเจาเดิม รัฐสภาผู้พิพากษาผู้ซึ่งเป็นสมาชิกผู้พิพากษา จะบอกว่าให้เขาคัดสินลงโทษจำ

ในข้อนี้มาตามแนว ถ้าเรามีมติเช่นนี้แล้วเราจะเป็นนักรบ เมืองไม่ไกลเพราะเหตุว่า
 นักรบ เมื่ออยู่ที่หน้าสมรภูมิตักดา ทวนได้เห็นความเดือดร้อนของเขา ทวนรู้ว่าในยาม
 พลัดพลองอย่างไร การตายประเพณีจะกว้างขวางอย่างไรนี้ ตัวผู้พิพากษาเขาไม่
 เขาไม่เพียงว่าทอดไปอย่างไร เขามองแต่หนังสือถึงคำอธิบายกฎหมาย กฎหมายเป็น
 อย่างไร ถึงพิจารณาไปตามตัวกฎหมาย ประเด็นว่าใครว่ากฎหมาย เด็ดขาดเป็นนัยนรก
 โทษผิดความ เพิ่มโทษและชำระเจ้าชอกช้ำเรียม ในคำทบทวนว่า มีประวัติศาสตร์ใน
 สมัยหนึ่งคนพูดคนเสียหาย เหลือแต่หนังสือพิพากษาคิดว่าเป็นโมฆะลงได้ มีการปฏิเสธข้อ
 ผู้พิพากษา และมีข้าท้าวเจ้าเต็มวาจะอดวางขึ้นถ้าเราจะมีผู้พิพากษาเป็นนักรบ
 เมือง

16.51 น.

นายทองเปลว ชลภูมิ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าท้าวเจ้ายังไม่เห็นความ
 หนักนกรมาจัดการที่ได้ชี้แจงมานี้ดีเพราะ เหตุว่านี่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องหลักการ คือว่า
 ข้าท้าวเจ้าไม่โดยบอกว่าให้ศาลฎีกา เชื่อว่ากฎหมายนั้นเป็นโมฆะ แต่ข้าท้าวเจ้าถือว่าไม่ใช่
 กฎหมายนั้นบังคับ ก็ข้อนี้หรือจึง คือการ ไม่ใช่กฎหมายบังคับกับข้าท้าวเจ้าได้ว่ามีตัวอย่าง
 ในเมืองไทยเราเหมือนกัน มีเจ้าข้าท้าวเจ้าไปค้นพบคดีเรื่องหนึ่ง ค.ศ. ๒๑ หรือ ๒๐
 ไม่ทราบ มีตราขึ้นเจ้าท้าวเทศน์สอน ไม่ฟ้องศาล และได้มีหมายให้เจ้าท้าวเทศน์สอน
 ออศาลว่า การพิจารณาคดีตามกฎหมายนั้น ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ศาลจึงได้สั่งบอก
 ว่า ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ใช้กฎหมายนั้นบังคับ ข้าท้าวเจ้าได้ว่ามีตัวอย่างข้อนี้เรื่องหนึ่ง เพราะ
 ฉะนั้นปัญหาเรื่องการ ไม่ใช่กฎหมายบังคับกับการที่กฎหมายเป็นโมฆะ จึงเป็นคณะหลักการ
 เพราะเหตุว่าการที่ไม่ใช่กฎหมายบังคับกับข้าท้าวเจ้าว่า ถ้าเกิดใดก็ต้องทำเป็นเจ้า
 ฝ่ายบริหาร เห็นว่าการถูกจับไปเป็นถาวร ไม่ชอบ สักก็รัฐธรรมนูญแล้ว เขาอาจจะร้องขอต่อ
 ศาลได้ว่ากฎหมายฉบับนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ เมื่อศาลพิจารณาว่ากฎหมายก็ขัดต่อรัฐธรรมนูญ
 แล้วก็เป็นอันไม่ใช่กฎหมายนั้นบังคับ หมายความว่ากฎหมายนั้นสละไปชั่วคราว และสละไป

พูดว่าสภาฯ จะยกเลิก เพราะฉะนั้นถือว่าไม่ใช่ดีกว่าว่าเป็นไม่ว่า พิจารณาเจ้าแม่ศรีศักดิ์ไว้
 ที่จะขอให้ศาลฎีกาเป็นผู้สั่งเช่นกัน ที่มีปัญหาในเรื่องพิจารณาจัดการ ซึ่งแจ้งว่าเจ้าแม่ศรีศักดิ์
 ถ้าถึงจะสอนให้ผู้ที่ศึกษามาเป็นนักการ เมือง นั้นเห็นจะตรงกับข้าม เพราะ เหตุว่าถ้าหากว่า
 ผู้ที่ศึกษามาเป็นนักการ เมือง เรา จะผ่านากองการพิจารณาทุกวัน คงจะคิดถูกก็เป็น
 ตลอดหลาย ๆ ปี แต่ตรงกับข้ามเพราะ เหตุว่าผู้ที่ศึกษามาไม่เป็นที่ถึการ เมืองจึงทำให้
 วิจัยอันถูกหมายโดยทรง ไม่เข้าที่ของทรง โทษหรือ ไม่เห็นของตามทรงที่มิใช่เมเยอร์ก็
 เป็นรัฐบาล สมมติว่าทรงที่เป็นรัฐบาลก็มิใช่เมเยอร์ก็ออกกฎหมายตัดสินหรือ ประชาชนยังมี
 ประชาชนที่ไม่เป็นธรรมเข้า ผู้ที่ศึกษามาจะได้แปลกฎหมายนี้ให้เป็นธรรมแก่ประชาชนซึ่ง
 เป็นการทรงกับข้าม ยิ่งกว่านั้นถ้าเราพิจารณาการปกครองแบบประชาธิปไตย คุณประโยชน์
 อันยิ่งใหญ่ของ การปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นถือผู้ที่ไม่ให้อำนาจใดอำนาจหนึ่งไว้
 ร่วมกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ทรงกับข้ามกลับให้อำนาจใดแก่คนใดคนหนึ่งเป็นอำนาจสมบูรณ์และ
 ต่างคนต่างที่พูดวงไว้ โดยที่เพราะเราจะเห็นได้ว่าอำนาจตุลาการดีเป็นอำนาจหนึ่งซึ่ง
 เมื่อเราแยกไปแล้วก็คล้าย ๆ เป็นหลักประกันว่า ถ้าเมื่อใดได้มีกฎหมายใดจากคณะพระ
 ราชบัณฑิต หรือเป็นคณะพระรการ เมืองใดในสถานแล้ว ~~การที่จะได้เป็นผู้ที่~~
~~ผู้ที่จะออกกฎหมายไปก็ควร ระบอบประชาธิปไตยที่ตัดสินเสรีภาพของประชาชนโดย~~
~~ยึดรัฐธรรมนูญ เราจะเอาใครเป็นผู้ให้หลักประกัน คือประชาชนเราหวังคองทั้งศาล เพราะ~~
 ศาลไม่ใช่ที่ถึการ เมือง ศาลไม่ต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของคณะพระรการ เมืองใด ที่ศาลที่จะ
 วิจัยอันไม่ให้เกิดไปตามจำนวนพระ รคส่วนที่งามกลในสภา พิจารณาผู้ที่พูดเพื่อความมั่นคง
 ในหลักการของประชาธิปไตยสิ่ง ๆ เพราะเหตุว่าถ้าศาลออกอยู่ใต้อิทธิพลของนักการ เมือง
 แล้ว การ มีคนชั่ว ออกตอนเดือนตำแหน่ง เงินเดือน ก้องไม่โดยคณะกรรมาการตุลาการ
 ซึ่งมันแหละเป็นหลักประกันหนึ่งที่ว่าไม่ให้ศาลตกอยู่ใต้อิทธิพลของกร เมือง ที่ก็จะให้
 ศาลเป็นผู้ให้หลักประกัน กฎหมายได้ยึดถือรัฐธรรมนูญซึ่งผู้ที่มีสิทธิไว้หรือไม่แล้วก็เป็น

เลดีองพระกัมโปไพรระชาชนพลเมืองคิงซัน เพราะเหตุว่าการทะเลาะกันไว้ระหว่างพรรค
 แก้วว่าการทะเลาะในเรื่องนครเมืองโคมชอกกฎหมายแล้ว ราษฎรก็คล้าย ๆ กันว่าเป็น
 หนามหนากี่ข้างสารชนกันอยู่ก็จะต้องแตกลาไป ซึ่งหน้าพรรคเหล่านี้จะได้เอาศาล
 มาเป็นที่ตั้ง อันจะได้เอาสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญได้ ถ้าเมื่อใดออกกฎหมายอย่างนี้
 ผ่านเกณฑ์หนึ่ง หรือออกกฎหมายซึ่งมีโทษในแต่ศาลเดียว ถ้าใครไม่ใ้ดูขบ เมื่อ
 เขานี้เราก็ร้องต่อศาลว่ากฎหมายนี้มีโทษแต่การไซมั้งคัมเพราะไม่สามารถจะหาข้อ
 มวลได้ ถ้าหากว่าเมื่อใดส่งแวนศาลขึ้นมาจากอเมริกาได้ ๒๕ ล้านคนแล้ว เราก็จะได
 ใ้ได้กับพวกนั้นหมด เขานี้เราก็จะใ้ใ้ศาลสั่งใ้ชี้ว่าใหญ่เลากการไซมั้งคัม ที่มีโดยจะเพา
 อย่างที่เล่ากรรมมาธิการขึ้นแจ้งในเรื่องการปกครองแบบรัฐสภาของอังกฤษ ข้าพเจ้าเห็น
 ค้ายเพราะเหตุว่าในระบบรัฐสภาของอังกฤษนั้น ข้อไหนที่ข้าพเจ้าจะกล่าวครุหมาย คือ
 พระองค์เจ้าวรพณกล่าวไว้ในที่ก่อนว่า การออกกฎหมายนั้นเขาออกโดยเมเยอร์ิติใน
 สภา และเขาก็มีออกกฎหมายรัฐธรรมนูญด้วยเหมือนกัน เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญของเขา
 ไม่มีลายลักษณ์อักษร เพราะฉะนั้นกฎหมายที่ออกไปคล้ายกับเป็นรัฐธรรมนูญโดยตรง
 เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นอย่างไรที่จะกองใ้ศาลฎีกาของเขามหรือว่าคณะกรรมาการตุลาการ
 คณใ้ใ้คณะที่ขึ้นมาเป็นผู้พิจารณาว่า กฎหมายนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ก็หรือขัดต่อสิทธิ
 เสรีภาพของประชาชนหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องซึ่งข้าพเจ้าเห็นพ้องกับกัมกร มาธิการขึ้นแจ้ง
 แต่ว่าโดยที่รัฐธรรมนูญของเราเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อเป็นรัฐธรรมนูญ
 ที่เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วมีหา เรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่เราใ้กล่าวเอาไว้
 นั้นจะต้องเป็นผู้ใ้ เพราะว่าจะกฎหมายส่วนมากที่คิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนทั้งสิ้น เขา
 เกี่ยววู้กับกฎหมายเรื่องลาชิวกร ถัดหรือกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่งก็คิด ก็เป็นปัญหา
 เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน เพราะฉะนั้นเมื่อเรากรากฎหมายที่สิทธิเสรีภาพ
 ของประชาชนไว้ในรัฐธรรมนูญแล้วเราก็ควรจะให้มีองค์การใ้เฝ้าการหนึ่งเป็นผู้ใ้

พิจารณาว่ากฎหมายที่ออกใหม่ในชื่อกฎระเบียบที่ได้เสนอกับประชาชนหรือสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือไม่ และในการนี้ก็จะต้องมีผู้คนที่ใหม่ทดแทนมา ย่อมอาจหาญการนั้นเอง ผู้เป็นผู้แปลกฎหมายออกว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือสิทธิเสรีภาพอย่างไรหรือไม่ แต่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ความในรัฐธรรมนูญ

นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้าที่แปรติดใจไว้เช่นนี้ และเชื่อว่าท่านคงจะชี้แจงข้อประเดี่ยวนานจะลืมเสีย.

พระยามานวราชเสวี พระชานอรรฆราช : ท่านสมาชิกผู้กราบ ไต่ถามผู้
 ไว้ในมาตรา ๔๐ จักว่า ว่าในกรณีที่มีผู้ตั้งข้อหาถูกหมายโดยคดีของรัฐธรรมนูญให้ศาลฎีกาผู้
 ประธานศาลฎีกาผู้ตั้งข้อหาถูกหมายนั้น ถึงแม้ว่าให้ศาลฎีกาศึกษาในถูกหมายนั้นว่าคดีของรัฐธรรมนูญ
 หรือไม่ ในกรณีที่รมาธิการไม่รับพิจารณาโดยสิ้นเชิงจากเจ้าชู้ได้ว่าคดีซึ่งแจ้งให้ท่านผู้เขียน
 ทราบแล้วว่าคดีของรัฐธรรมนูญปัจจุบันมาตรา ๒๐ เช่น ๆ ซึ่งอยู่ในมาตรา ๔๐ หรือว่าภายหลัง
 กับว่ารัฐสภาหวังไว้ซึ่งสิทธิเด็ดขาดในการศึกษาแห่งรัฐธรรมนูญ คือขอใน รัฐธรรมนูญซึ่ง
 ปัจจุบันนี้มีความการศึกษาเป็นสิทธิเด็ดขาดของสภาผู้แทนพระแห่งรัฐสภาผู้แทนพระไว้ซึ่งอำนาจ
 อธิปไตยในการออกกฎหมาย ในกรณีที่เขียนขึ้นนี้ เราได้พิจารณาของรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ที่พิจารณ
 การเป็นไปในประเทศที่เขามีอำนาจศึกษาในการศึกษาของกฎหมายที่รัฐสภาออกมา ที่ผู้เขียน
 ผู้ตั้งข้อหาว่าในการที่สภาผู้แทนมีความเช่นนั้นอาจจะมิใช่กับในบางเรื่องบางราวเพราะ
 ฉะนั้นจึงได้เขียน ๒๐ - ๒๒ ไว้ในรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ส่วนรัฐธรรมนูญที่จะเสนอท่านผู้
 ในมาตรา ๔๐ หรือ ในการที่เราต้องขอเขียนนี้ก็เพราะเหตุว่าโดยข้อความของเดิมและเดิมของ
 กอองฉบับในขณะรมาธิการและผู้อื่น ๆ ว่ารัฐธรรมนูญเดิมของเรานั้นถ้าไม่มีความจำเป็นแล้ว
 จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพราะฉะนั้นรมาธิการจึงไม่แก้ไข และแก้ไขแจ้งให้ท่านผู้
 มีเกียรติใคร่ทราบนี้ดูเหมือนกันว่าจะไม่ได้เขียนอะไรมาจะได้เขียนดีแล้ว ๆ น้อย ๆ เท่านั้น
 แก่ท่านผู้ตั้งข้อหาจากเจ้าชู้คนเดียวเล็กน้อย—แต่ผู้เขียนเมื่อเขียนเช่นนี้ แต่ว่าเขียนนี้ที่รมา
 ธิการเขียนในมาตรา ๔๐ หรือ นี้ จากเจ้าชู้ให้ท่านผู้เป็นประธานสงวนไว้บุคคลในเวลาที่จะ
 ถึงคิดว่า ในเรื่องนี้รมาธิการไม่รับมีผลคดีของท่านผู้เขียนก็เพราะเห็นว่าคดีของรัฐธรรมนูญ
 ที่อยู่ในปัจจุบันนี้

คำถาวรและประธานสภา : มาตรา ๔๐ หรือผู้ใดก็ตามกรรมาธิการขอได้
 ไปรณคดีขึ้น

มีสมาชิกผู้มีชื่อส่วนมาก

คำถามและประธานสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วยไปรณคดีขึ้น

สมาชิกผู้มีชื่อส่วนน้อย

พาดารแทนประธานสภา : เมื่อเห็นว่าให้เปลี่ยนไปตามร่างกรมการ
 นายทองเปลว ขอบุณ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าได้แปรจุดสีไว้ในมาตรา
 ๔๐ ครั้นต่อกรมการไม่เห็นด้วยเลยไม่ได้เอาไปใส่ไว้แต่โดยร่างใหม่ในมาตรา ๔๒ หรือ
 ๔๓ หรือ ซึ่งเป็นหลักการอันหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอพูดว่าประธานสภาว่าถ้าถึงขั้นนี้
 ข้าพเจ้าขออภิปรายเสีย ถ้าท่านเจ้านัดเอาไป ก็หวังว่าในที่นี้ ถ้าพระนัดแล้วไป อธิบดี
 นัดแล้วจะเอาใส่ใหม่

พระยามานวราชเสวี ประธานกรมการ : ข้าพเจ้าไม่มีความขัดข้อง ถ้า
 ภาสกาภิรมย์คำแปรจุดสีของท่านผู้มีเกียรติแล้วจะใส่ที่ใหม่ ที่ไหนก็ได้ แต่ที่นี้เราไม่มีมาตรา
 ที่เราเขียนมาใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อพูดถึงมาตรา ๔๒ นี้ว่าถ้าใหม่ก็ได้

พาดารแทนประธานสภา : มาตรา ๔๑ หรือไม่ของเรียงกันตามสมควรแล้ว
 ขอเลิกประชุม.

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา.

ผู้กรรมาชาน.

(Handwritten signatures and notes)

๐๖/๖/๕๒
 4

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร.